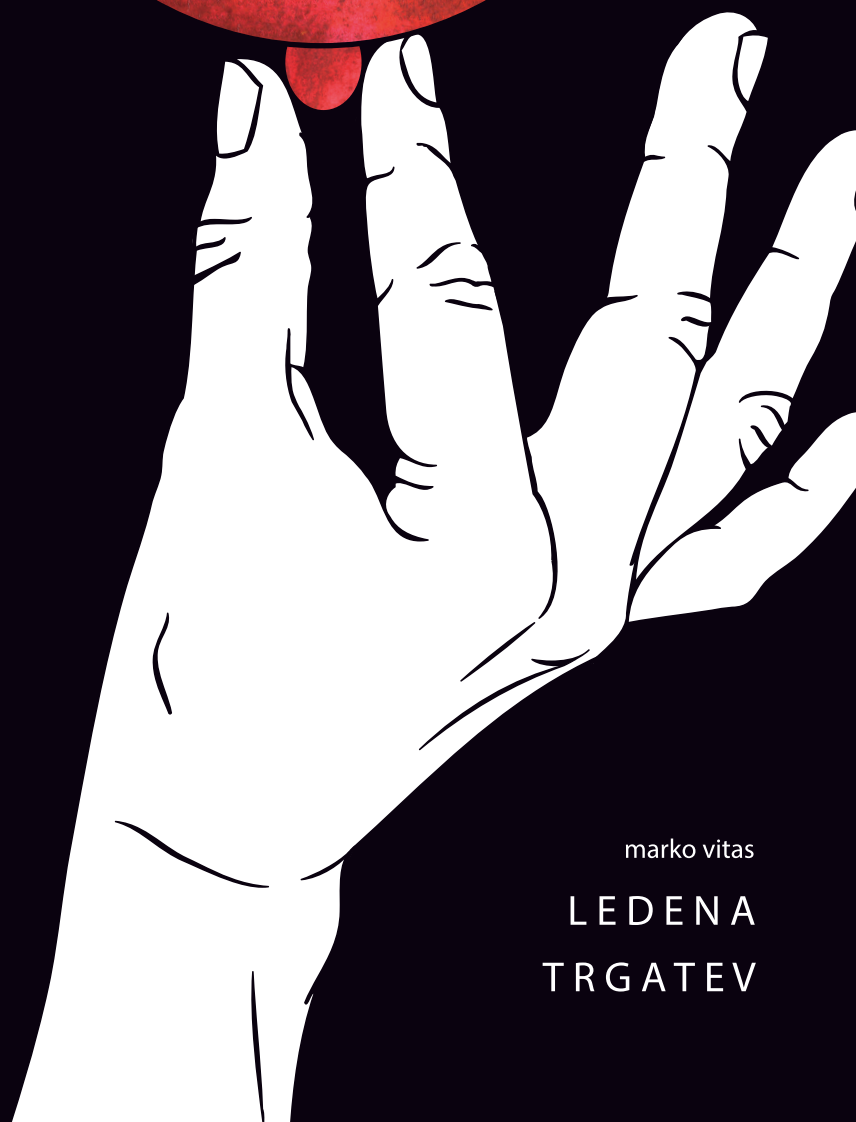

marko vitas | LEDENA TRGATEV

marko vitas

LEDENA
TRGATEV

Samozaložba

Brez predhodnega pisnega dovoljenja avtorja je prepovedano reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, tiskanje, kopiranje, predelava ter vezava knjige, vključno z naslovnico.

Avtor: Marko Vitas

Naslov: Ledena trgatev

Lektor: Janka Lombar

Založba: Borovnica, 2017, samozaložba

Oblikovanje knjižnega ovitka: Barbara Kogoj

Prelom in tisk: grafex agencija | tiskarna

Naklada: 70 izvodov

*CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana*

821.163.6-32

VITAS, Marko

Ledena trgatev / Marko Vitas. - Borovnica : samozal., 2017

ISBN 978-961-94222-0-5

290170880

MARKO VITAS
LEDENA TRGATEV

Delo je plod avtorjeve domišljije. Vsaka podobnost z resničnimi osebami in dogodki je zgolj naključna.

Nesmrtnim muzam!

VSEBINA

TRGAČEM LEDENE TRGATVE.....	7
LONDON - EDINBURGH.....	11
TANNHÄUSER NA DIZLU	28
MANIFEST.....	43
V IMENU NATAŠe	57
KUPIDOV BLAGOSLOV.....	75
DISTOPIJA	91
SLIKE Z RAZSTAVE (Eros - Tanatos)	111
DOBRA KARTA.....	120
O AVTORJU.....	128

TRGAČEM LEDENE TRGATVE

Pred vami je zbirka osmih erotičnih novel, ki pa so erotične samo navidezno, v bistvu pa se vsaka po svoje pogloblja veliko globlje v svetle in temne koticke našega bivanja, kot se nam bo to zazdelo ob prvem dotiku s kožo pričujočega tkiva. Vse novele so uvedene ali vsaj povezane z liričnimi, svetopi-semškimi ali že objavljenimi kratkimi besedili, ki dajejo vsaki po svoje drugačen, izviren pečat, hkrati pa natančno izbrana besedila vzpostavljajo prav ti-sto pristno razpoloženje, ki preveva celotno novelo. Vsi življenjski fragmenti so ustvarjeni izredno sli-kovito, filigransko natančno, z globokim duhovnim nabojem, vendar pa brez nepotrebne patetike, v vseh primerih s sicer nekoliko presenetljivim, ven-dar povsem življenjsko logičnim koncem, koncem, ki je marsikje samo nakazan. Pisatelj pa ne razočar-a niti tistih bralcev, ki bodo v novelah iskali opise erotičnih doživetij, čeprav je treba v isti sapi dodati, da ne gre za cenene opise, še manj pa za prikaze pornografskih prizorov. Vse je napisano s spretnim pisateljskim peresom, poglobljeno z globljimi člo-veškimi temami, s poudarkom na bivanjskih pro-blemih današnjega trenutka, v množici dilem pov-sem izgubljenega posameznika.

Pripovedni prostor je ves čas sicer točno določen, hkrati pa – za slovenske razmere – nenavadno sve-tovljanski, tako rekoč svetovni, kar nam potrjuje že prvi zapis, ki se dogaja na relaciji London - Edinburgh

oziroma se na zadnji postaji tudi zaključuje. Ob tem bralec lahko občuduje izredno tankočutno opazovanje posameznih detajlov, ki pa se na koncu zožijo v eno samo misel, da je vsak vendarle prepuščen sam sebi, svojemu lastnemu odločanju, vsakogar pa v življenju čakata tako korenček kot palica.

V drugi noveli se pisatelj dotika že upodobljene Venerre v krznu, svojo pripoved pa podaljša z nenavadno gospo Wando, pred katero se posameznik popolnoma razgali, toda veliko bolj kot svoje telo predvsem odpre svojo dušo, svojo notranjost, svoj ego. Falirani študent, voznik tovornjaka, pride v bistvu z bičanjem do tiste točke preloma, ko ga samospoznanje pripelje do globlje odločitve.

Razvrat, ki vodi v propad, je odlično prikazan v tretji noveli, s to poanto, da se človek v svoji sebičnosti ne zna iskreno in nesebično odpreti navzven, ko pa se te končnosti zave, se raje odloči za zločin, kot pa za sprejemanje takšnega sveta, ki si ga je v svojem bistvu z nekimi izmišljenimi načeli pravzaprav zamislil sam.

Najgloblje v naš vsakdanjik seže četrta novela, ki prikazuje obred očiščenja svetega posameznika, obremenjenega s hudičevim zasevkom. Toda Lucifer ga kliče v svet sladostrastja vse globlje in globlje, tako da preprosto ne more izplezati iz njega niti sam niti njegova partnerica. Še posebej pohvalno pri tem je, da ne gre za nobeno moraliziranje ali obsojanje določene stvari, temveč pisatelj to preprosto prepusti v premislek samemu bralcu.

V peti noveli boste uživali v odličnih opisih ljubljenja, pa tudi v bolj ali manj predvidljivem ljubezenskem trikotniku, ki pa se – podobno kot v vseh drugih novelah – sprevrže v drugačen konec, kot je pričakovan na začetku pripovedi. Nasploh se tudi v tem primeru opazi, da se je pisatelj veliko ukvarjal z upovedanimi osebami in da se ni zadovoljil s preprostimi rešitvami.

Koliko smo lahko odvisni od države, ki je v svojem bistvu samo papirnata lupina, nam lepo prikaže šesta novela, ki nam skozi navidezno poletno zgodbo razkriva veliko globljo življenjsko resnico, s poudarkom na današnjem merkatibilnem odnosu do sveta z vsemi svojimi značilnimi nesmisli in stresi vred.

V sedmi noveli se soočimo z značilnim smrtnikom, ki tava v megleni dolini vsakdanjika, išče rešilno bilko v drugi osebi, se srečuje z mnogimi drugimi poskusi reševanja lastne notranjosti, ko pa spozna, da je v bistvu popolnoma sam na svetu, stopi med železniške tire in čaka odrešilne luči ...

V zadnji noveli občutimo, kako nam življenje z vsako kapljo vode (ali krvi) odteka veliko hitreje, kot se nam zdi, po drugi strani pa se pisatelj s črnim humorjem poigrava z dobro karto, ki je velikokrat samo navidezno dobra, v resnici pa jo bolje odnesejo tisti, ki je ne potegnejo.

Na kratko rečeno, pisatelj Marko Vitas vas vabi na trgatev osmih bogatih grozdov, v katerem je veliko takšne in drugačne sladkosti, od prvih nežnih dotikov do globokega sladostrastja, predvsem pa globljih

življenjskih spoznanj, ki bodo zagotovo obogatili vaš pogled na svoj jesensko-zimski vsakdan.

V enem od vstopnih motov je pisatelj uporabil misel, ki jo je zapisal Oscar Wilde: 'Moralne ali nemoralne knjige ni. Knjiga je dobro ali slabo napisana. Nič drugega.'

Za Vitasa bi lahko namesto končne pike rekli samo: To je dobro napisana knjiga. Uživajte torej v teh dragocenih jagodah, nabrane za ledeno trgatev.

Ivan Sivec, pisatelj

LONDON - EDINBURGH

NAJIN POGLED

*Pogled, izmed stoterih,
ujame se brezsramno,
ne tako strogo, obrv in oko,
v noči razpre se le zvezdno nebo.*

*Lasje se razpustijo, veter vzvalovi,
kri po žilah zašumi,
snamem sončna očala,
sončnim žarkom svoboda je dana.*

*Pogledaš na uro, vstaneš
in odideš vihravo.
Ljubezen nam vlada neizprosno,
bridka je njena oblast,
a korak moj odmeva odločno ...*

zapišem v beležnico, ko me prekine obvestilo napovedovalca po razglasu na podzemski železnici:
»Next stop is King's Cross St. Pancras. Transfer is available for long distance trains and other National Rail services ...«
Spravim beležko v svoj majhen nahrbtnik. Počasi vstanem. Kompozicija vlaka podzemske železnice medtem začne silovito zavirati, tako sunkovito, da se vsa omotična opotečem proti izhodnim vratom. Vlak medtem pridrvi na postajo podzemske železnice. Iz teme podzemlja se prikažejo luči neonske svetlobe, ki osvetljujejo peron. Vrata vagona se odprejo s šumečim pišem hidravlike.

»*Mind the gap ... Mind the gap!*« se razleže iz zvočnikov. Po peronu se med množico ljudi, hitečih po kdo ve vse kakšnih opravkih, začnem prerivati proti tekočim stopnicah. Preden stopim nanje, predse postavim potovalni kovček, ki ga, kot polž svojo hišico, vlečem za seboj. Pravzaprav je v kovčku spravljeno vse moje uborno premoženje: oblačila in nekaj parov čevljev, prenosni računalnik ter nekaj mojih najljubših knjig. Po blodnjaku podzemnih hodnikov in tekočih stopnic naposled prispem do vhoda na železniško postajo *King's Cross*.

Na vhodnem portalu se skoraj zaletim v rumeno plastično samostoječo tablo, sestavljeno iz dveh kril, v obliki narobe obrnjene črke V, na kateri je upodobljena črna antropomorfna silhueta v trenutku pada. Pod njo pa je z velikimi črnimi črkami izpisano opozorilo »CAUTION - SLIPPERY FLOOR!« Namenim se dalje. Mimo mene privrši majhen električni avtomobil, ki pometa, čisti in lošči gladko površino tal avle železniške postaje. V ušesih mi zazveni Babilon različnih zvokov: govorice in korakov mimoidočih, enoličnih napovedi odhodov in prihodov vlakov ter drugih opozoril, grmečega brnenja dizelskih lokomotiv. V nosnice pa se mi prikrade sladkobna mešanica vonjev iz restavracij s hitro prehrano, cvetličarn in parfumerij, dizelskih izpuhov ter vonj nekakšnih strojnih maziv, ki ga je mogoče zaznati na malodane vsaki železniški postaji ali podzemni železnici. Pod jeklenimi opaži se namenim proti glavnemu digitalnemu prikazovalniku prihodov in odhodov vlakov. Zrem v seznam in pogledam na uro. Imam še nekaj časa. Napotim se proti blagajni, kjer me lično urejena uni-

formirana prodajalka povpraša, kaj lahko danes stori zame.

»Edinburgh, Intercity,« odvrnem.

»Vikend povratno?« me povpraša prodajalka.

»Enosmerno.«

Preden se odpravim na peron, se za trenutek ustavim še v bližnji knjigarni. Preletim naslove. Prevladujejo takšni in drugačni priročniki za boljše, uspešnejše in srečnejše življenje in seveda najrazličnejše prozne uspešnice. Ne opazim ničesar, kar bi pritegnilo mojo pozornost. Zato grem dalje.

Na peronu stoji futuristično oblikovana vlakovna kompozicija, poslikana v elegantni kombinaciji modre, rdeče in bele barve. Vstopim. Odložim svoj potovalni kovček. Tisti trenutek se mi v sluh prikrade delček opozorila napovedovalca po razglasu na železniški postaji:

»... *unattended luggage will be removed by the police and destroyed!* ...«

Snažna notranjost, sedeži, mizice in talna preproga so obarvani v vzorčnem prepletu temno modre in bele barve. Sedem in iz nahrbtnička vzamem knjigo, roman Ljubimec Lady Chatterley, in jo položim na majhno priročno mizico poleg okna. Ne odprem romana takoj, ampak raje zrem skozi okno in opazujem mimoidoče na peronu, kako hitijo na vlak. Iz zamaknjenosti me predrami globok moški glas:

»Smem prisesti?«

»Seveda, izvolite,« odvrnem.

Sivolasi gospod odloži klobuk in sleče suknjič in ga obesi na kljuko poleg okna. Na ovratniku njegove črne srajce opazim bel duhovniški kolar. Sede in še

preden me pogleda, se zazre v naslov knjige, ki sem jo bila položila na mizico poleg okna. Iz črne naramne torbe vzame majhen tablični računalnik. Zazre se vanj in z drsnimi gibi prstov očitno začne pregledovati in brati vsebino. Vsaj tako je videti, a globoko v sebi začutim, da s pogledom motri moj obraz, ki sem se ga vedno nekoliko sramovala. Vedno se mi je zdel okrogel kot polna luna. V zadnjem času pa se nisem mogla več pogledati v ogledalo, kajti moj obraz je bil videti ogabno debelušen. Nervozno pograbim svoje rumenooranžne lase, na katere sem bila vedno ponosna, v šop in jih premestim na drugo stran ramen, če nekaj trenutkov pa jih zopet premestim nazaj na isto stran. Slutim, da se gospodov pogled skrivaj sprehaja po mojih kolenih in golenih mlečnobelega polti, pod razporkom lahnega poletnega krila. Zaslutim pristnost razdražene, a preplašene zveri ujete v kletki, ki se zaganja v rešetke, jih popade in jih z zobmi skuša pregrizniti. V misel se mi prikrade podgana, ki hoče piti mleko iz mojih velikih razboleno nabreklih grudi. Opazim, da se je gospod s prsti pogladil po kolarju okoli svojega vratu, kot bi ga hotel razrahljati, čeprav sploh ni vroče, kajti notranjost vagona je prijetno klimatizirana. Njegovi sivi lasje, ki očitno že nekoliko prosijo po frizerskih škarjah, so oblikovani od pritiska klobuka in zato ob konceh nekoliko neurejeno valovijo, dajejo vtis, da bi gospod nasproti mene vedel povedati marsikaj modrega. Nekoliko spominja na šerifa iz ameriških vesternov. V tistem trenutku se iz zvočnikov razleže glas glavnega sprevodnika:

»Welcome to our 2:30 pm Intercity service to Edinburgh! Thank you very much for choosing our company. This train will call at Peterborough, Newark North Gate, Don-

caster, York, Darlington, Durham, Newcastle, Berwick-upon-Tweed and Edinburgh Waverley. There is restaurant service available on this train and there will be also a trolley operating serving refreshments, snacks and drinks. For more information please do not hesitate to contact our personal on the train. My name is Patrick Murphy and I'll be at your service throughout this journey. «

Vlak potegne in začne počasi pospeševati. Kmalu so za nami prvi predori pod mestnim središčem in pred nami se razpre razgled po visokih, blestečih poslovnih nebotičnikih najrazvitejše točke na svetu in za njimi sivo devastirano okolje propadlih industrijskih poslopij in zatem neskončna predmestja in številna primestna naselja vrstnih hišic, potem pa žitne poljane, ograjene z drevesi in grmovjem. Vstanem in odidem na stranišče. Gospod me pospremi s pogledom. Zagotovo je moral opaziti ribo, ki jo imam vtetovirano na hrbtu, tik pod rameni.

Ko se vrnem, vzamem v roke svojo knjigo in skušam brati. Naredim resnobni izraz na obrazu in za gospoda nasproti sebe se ne zmenim. A ne vzdržim dolgo. Pogled mi uhaja in najina pogleda se nekajkrat predirljivo ujameta. Počutim se nekoliko neprijetno in se na silo skušam osredotočiti na branje, dokler mučne tišine ne prekine sopotnik:

»Imate radi Lawrence?«

»Ja, a še rajši imam Gustava Flauberta. Veste, Flaubert je mojster izbrušenega sloga, prefinjenih odtenkov doživetij in lepote narave, ... ženske. V Gospe Bovary Flaubert kot kirurg secira naravo ženske in licemersko družbo takratne dobe, v katero je umeščen škandal zakonolomstva.«

Gospod je zamišljeno odvrnil: »Hmm, veliko berete.«
A besede še naprej vrejo iz mene: »Ja, moram veliko brati. V Londonu študiram književnost.«

»Zanimivo.«

»Ma, ni preveč zanimivo. Sicer pa imam pogosto občutek, da profesorji sploh ničesar ne razumejo. Življenje je čisto nekaj drugega, kot je sterilni vonj predavalnic in akademskih klepetalnic. Sicer pa nameravam študij zdaj obesiti na klin in se posvetiti nečemu drugemu.«

»Ne bodite neumni. Tako zelo mladi ste še. Danes potrebujete listine, potrdila in takšne ali drugačne papirje. Zapravili si boste življenje in prihodnost! Še najslabše pa je, da boste prikrajšani za védenje, ki vam lahko neskončno popestri življenje.«

Tega nočem poslušati, sem si dejala. Zato pogovor skušam preusmeriti na zame manj neprijetno temo:

»Pa vi, ali tudi v veliko berete?«

»Seveda, taka je narava mojega dela. Brez branja ne gre. Le kako bi potem lahko razumel farane in pomagal reševati vsakdanje tegobe, ki jih pestijo? Občasno tudi pišem, v glavnem članke s teološko tematiko pa pridige in podobno. Tu in tam za svojo dušo napišem tudi kakšno pesem. Kmalu bom v pokoju, in bom imel veliko več časa za pisanje po lastnem srcu in vesti.«

Najin pogovor zmoti glas sprevodnika po razglasu:

»We are approaching Peterborough. Passengers, transferring for Spalding, Norwich, Birmingham, Leeds and Manchester Airport, should change here.«

Ko napovedovalec konča, se zopet posvetim branju, dokler me gospod nasproti ne pobara:

»Kam pa potujete?«

»Do Edinburgha in potem naprej v Škotsko višavje,

kjer sem doma. Pa vi?»

»Tudi do Edinburgha, potem pa naprej do moje fare.«

»Kaj pa tako vneto berete na vaši tablici, če smem vprašati?

»Berem dramo Samuela Becketta Čakajoč Godota.«

»Vam je Beckett všeč?»

»Zadnjič sem v gledališču gledal Čakajoč Godota. Drama me je tako pritegnila, da sem jo sklenil še prebrati, kajti v gledališču se zame vse prehitro dogaja. Bereš lahko počasi in razmišljaš, se po potrebi vrneš nazaj in si kateri del besedila ponovno prebereš.

»In kaj, natančno, vas je tako pritegnilo?»

»Da ne bo odrešitve za svet, kjer se proletarцем ne da misliti. Ne, Odrešenik se ne bo vrnil v svet lakajskih izobražencev in zaslepljenih bogatinov. Svet bo ostal takšen kot je, za vekomaj.

»Hm, kako črnogledo. Vas zaradi tega kdaj popade malodušje?»

»Niti malo ne. To spoznanje mi pravzaprav predstavlja odvezo.«

Ne razumem čisto dobro, a se mi v tem trenutku ne zdi spodobno z vprašanji vrtati dalje. Gospod se je izkazal za načitanega, nadvse zanimivega in duhovitega sogovornika. Medtem ko vlak drvi, se ne pogovarjava samo o literaturi. Na vrsto pridejo tudi lahkotnejše teme. Ne da bi se sploh zavedala, so se zvrstile postaje Newark Northgate, Doncaster, York, Darlington in Durham. Staromodno šarmanten in na neki način skrivnosten je bil moj sogovornik, kot miistično vzdušje, lepota in vonj v notranjostih cerkva. Zaželim si, da se to potovanje ne bi tako hitro končalo. Želim si, da bi najino skupno potovanje trajalo v neskončnost. Hkrati pa se počutim varno, vedoč, da

gospod ne bo prestopil meje spodobnosti zavoljo svoje zaveze Bogu, čeprav se zavedam, da izgublja svoj notranji mir in da je njegov duh že zdavnaj vržen iz ravnovesne lege. V njegovi notranjosti slutim kipenje neke nedoločljive, neskončno privlačne sile, ki lahko vsak trenutek, kot vulkanska eksplozija, izbruhne na plano, kar je po svoje privlačno in neskončno vznemirljivo. Iz razmišljanja me predrami zvok razglasa:

»We are now approaching Newcastle. Passengers for Sunderland, Middlesbrough, and Nunthorpe should change here. «

Vlak zapelje čez reko in odpre se osupljiv razgled na velike loke newcastleskih mostov.

Vlak z veliko hitrostjo drvi dalje. Kmalu za nami ostane tudi Berwick-upon-Tweed. Prečimo škotsko mejo. Na blesteče zelenih, prostranih pašnikih se pasejo ovce in črno škotsko govedo pasme Angus. Medtem vlak drvi mimo ličnih, iz granita sezidanih družinskih hišic in iz razglasa kmalu zopet zagrmi glas:

»We are now approaching our final destination Edinburgh Waverley. We are delighted to inform you that our arrival is on time. When the train reaches its platform, all passengers will be kindly requested to leave the train and make sure that they have taken all their personal belongings with them. There are national rail services available to Aberdeen, Stirling, Kirkcaldy, Dunblane, Glasgow and Inverness, as well as local and suburban train services – please check the station displays for further information. We thank you very much for having selected us for this journey and we hope to have the pleasure and honour of welcoming you again on one of our services very soon. We wish you a nice day in Edinburgh or a safe and comfortable onward journey if

your final destination is further on.«

Naskrivaj zrem v obraz svojega sogovornika. Vprašujem se, ali bo predlagal karkoli, samo da se najino potovanje še ne bi končalo.

»Čas za večerjo je, ali ste kaj lačni? Lahko greva kaj pojest. V okolici Edinburgha je kar nekaj prijaznih pubov, kjer strežejo kosila.«

Odleže mi, čeprav nekaj trenutkov ostanem tiho, dokler naposled ne vprašam:

»Kaj pa vaša žena, je nimate, in otroci?

»Ah, moja žena je na obisku pri sorodnikih v Združenih državah. Otroka pa se vrmeta iz internatov šele čez kakšen teden ali dva.«

Stopava pod kovinskimi oboki edinburške železniške postaje do parkirišča za avtomobile. Gospod uslužno nese moj kovček. Njegov avtomobil je star terenec surovega videza.

»Za obiske faranov potrebujem nekoliko močnejši avtomobil,« pripomni, ko odpira prtljažna vrata, na katerih, se poleg rezervnega kolesa bohota tablica, na kateri je naslikana Saltira, škotska zastava z belim Andrejevim križem na temnomodrem polju. Prtljažni prostor je videti zanemarjen, tu so zidarska žlica, zidarska zajemalka, pleskarsko strgalo, pleskarski čopiči, libela, kladivo in podobno orodje. Vse to postavi vstran in naredi prostor za mojo prtljago.

»Marsikaj moram postoriti sam, saj je naša fara, bolj ko ne, zelo revna,« zavzdihne gospod, med nalaganjem moje prtljage. Po naključju se obregneva s komolci, ki se za trenutek ali dva predolgo hrepeneče zlepiata. Sedeva v avtomobil. Notranjost kabine je špartanska, a snažna. Nobenega luksuznega udobja. Videti je, da

bi lahko notranjost avtomobila čistil z gumijasto cevjo za zalivanje vrta, brez bojazni, da bi se karkoli uničilo. Motor rezko zabrni in odpeljeva se. Obedujeva izven mesta. Kramljava. Povabi me domov. Želi mi razkazati svojo cerkev. Hvaležno sprejemem nespodobno povabilo.

Odpraviva se dalje. Voziva se po zelenem podeželju, medtem začne deževati in od nekje se priplazijo bele meglice. Prispeva. Gospod ustavi avtomobil pred majhno, s škrljlem pokrito cerkvico. Ob njej je pokopališče. Izstopiva. Nad vhodom v cerkev se bohota napis: *HIGH KIRK*. Vstopiva. Roko pomočim v hladno, blagoslovljeno vodico in se pokrižam. Začutim vonj po kadilu. Notranjost cerkvice je sodobno svetla. Klopi so iz lesa naravne barve, kar le še dodatno poudari zračnost prostora. Izkaže se, da v cerkvi nisva sama. Nasproti nama pride žena srednjih let. Ko me zagleda, se vidno vznemiri. Tako očitno ji vzame sapo, da je videti, kot da je pozabila dihati in da jo je od ogorčene osuplosti začelo dušiti.

»Gospa McFarlane, to je moja ...«, jo skuša ogovoriti duhovnik.

Ženica gre mimo naju, ne da bi karkoli odgovorila. Iz njenega ledeno prezirljivega pogleda začutim, kot da bi hotela nemo krikniti in mi sporočiti: »Že spet!« Njeno popolno vznemirjenost izdaja nekoliko zmeden, opotekajoči se hod. Ko odide iz cerkve, krepko zaloputne vrata za seboj.

»Gospa McFarlane je dobra faranka. Veliko mi pomaga pri cerkvenih opravilih. Ne menite se zanjo.«

Če sem čisto iskrena, mi njena neslišna opazka sploh ni prišla do živega. Gospod morda ni imel srečne roke

in je gotovo nezadovoljen s svojo ženo in še zmeraj išče pravo, sorodno dušo. Njegovi soprogi pa ji ga ni uspelo obdržati. Tudi sama imam za seboj marsikatero grenko izkušnjo. Morda se sčasoma s tem sprijazniš, sprejmeš pa nikoli, a tega si nihče noče priznati. Iz književnosti sem se naučila, da je romantična ljubezen zlagana, vendar družbeno sprejemljiva, toda vsi po njej neizmerno hrepenimo, tavamo v temi in jo mrzlično iščemo.

Stopiva proti cerkveni apsidi, kjer je nad oltarjem slika, na kateri sta upodobljena Adam in Eva pod drevesom spoznanja. Postojiva.

»Ko smo že pri literaturi, lahko sedeva v časovni stroj in se popeljeva v čas zatona Egipčanskega kraljestva. Mit o Adamu in Evi nam sporoča, da je spoznanje v ozadju vsega razbojništva, nepravilnosti, nesloge in vseh drugih človekovih posvetnih tegob. Če je verjeti, da je bil Mojzes visok uradnik na faraonovem dvoru, potem je Mojzes moral zelo dobro vedeti, kaj piše. Legenda krepko vleče na gnosticizem. V njem prepoznavam prvo eksistencialistično besedilo. Si morete misliti eksistencializem pred več kot tri tisoč leti? Nadvse zanimivi pa so orisani simboli: golota, rajski vrt, kača, prepovedani sadeži in figovi listi, ki spremljajo spoznanje. Hm ...« razloži duhovnik. Njegove besede gromko odmevajo po cerkveni ladji.

»Ali se bomo ljudje še kdaj vrnili v raj?« tiho vprašam.
»Ne, nikoli,« odločno odvrne. Ob njegovem odločnem zanikanju v srcu začutim bolečino, kot da bi mi nekdo z bodalom prizadejal smrtno rano. S svojo krepko dlanjo me prime za roko. Voljno se je oklenem in najine dlani se prepletejo. Privede me do naslednje

slike. Sliko, ki prikazuje gradnjo babilonskega stolpa, ki se hkrati tudi že ruši.

»Sistem je darvinističen. Ekonomski uspeh se mora odraziti v reproduktivnem izplenu. Predvidevam, da bodo potekali dogodki samo še iz slabega na slabše.«

»Ne bodite vendar grobi. Bog je vendar dober. Potrebujem nežnost in upanje.«

»Če prav razumem legendo o babilonskem stolpu, je darvinizem Božja kazen in preizkušnja. S to pokoro moramo nekako živeti in če je le mogoče, jo preseči. Tudi Mohamed je vedel, ali pa vsaj slutil, da je na svetu tako.«

»Kazen za kaj?«

»Ker so ljudje hoteli biti enaki Bogu.«

Nekaj časa se še razgledujem po cerkvi. Nato me gospod povabi na čaj. Sprejemem. Med hojo proti njegovi hiši mu moram priznati in se izpovedati:

»Noseča sem.«

Duhovnik ne more prikriti presenečenja. Njegove obrvi se visoko dvignejo, kot bi hotele švigniti nekam pod nebo.

»Čestitam!« po nekaj trenutkih tišine naposled odvrne.

»Dobro je vsaj to, da se s fantom lahko brezskrbno predajava spolnosti.«

Stopim v njegovo hišo. Razgledujem se in listam po knjigah na knjižnih policah. Naposled sedeva za mizo. Srebava čaj in se sladkava s pecivom, kupljenim v supermarketu.

»Se vi sploh zavedate svoje lepote?« me povpraša. Osuplo molčim. »O, da se ne. Tako ste lepi, da si za-

služite večno življenje kot nesmrtna muza.«

Ko se ponovno zberem, skoraj s tresočim glasom
vzhičeno vprašam: »Kako to mislite?«

»Če bi bil slikar, bi vas zdajle upodobil. Ker pa nisem
slikar, vas lahko ubesedim. Kot sem dejal, bom kmalu
v pokoju in se nameravam potem posvetiti leposlovju.«

»In kaj moram jaz storiti za to?«

»Do obisti moram spoznati vse vaše skrivnosti. Želim
opisati vaš vonj, po katerem tako goreče hrepenim,
od trenutka, ko sem prisedel k vam na vlaku. V naših
vonjih se odseva preplet prvinske duhovnosti s prvo-
bitno organskostjo.«

Otrpla in uročena čakam njegovega poljuba.

Duhovnik silovito plane v moj objem. Poljubljava se,
dokler ga ne odrinem.

»Počakajte, ne še!«

Pričnem se slačiti in nazorno, skorajda izzivalno od-
metavati oblačila. On pa me, z istim zamaknjenim
pogledom polnim sle kot me je gledal pretežni del
potovanja, samo negibno motri. A, ko počasi pride
na vrsto nedrček, zastanem. V spomin se mi prikrade
podoba mojega fanta.

»Ne morem. Imam fanta.«

»Kakor želite,« reče in me stisne v objem. Toda kmalu
se zopet zalotim, kako iščem njegove ustnice in zgodi
se, kar se je moralo zgoditi.

»Vi tako znate z besedami,« mu šepnem.

Predam se z dušo in s telesom. Ljubiva se, se dvi-
gava in spuščava na valovih sle, kakor se nama tisti
trenutek zahoče. Ujameva se in se spreminjava iz
enega v drugega, dokler izmučena ne obleživa tesno

objeta in prepletana. Srebava kristalni nektar, ki kaplja iz višav drevesa spoznanja in pronica globoko iz stržena prepovedane ljubezni v vse pore najinega hrepenenja.

»No, in kakšen je moj vonj?« naposled vprašam.

Gospod nameni dolg poljub moji prsni bradavici in reče:

»Po cvetovih mandljevca. Vonj, ob katerem bi moril.«
Tišina. Naposled s kančkom hudomušnosti vprašam in se še tesneje prižemem k njemu:

»Grešili ste. Se nič ne sramujete?«

»Grešil? Kje pa, saj že zdavnaj več nismo občestvo. Nismo več britansko, ne škotsko, niti župnijsko občestvo. Vsak je prepuščen samemu sebi.

»Vendar si grešil, si! Cvrli se boš v peklu!«

»Ne verjamem v nekaj takega kot je peklo. V samem jedru našega krščanskega izročila je trpljenje. Obsojeni smo na trpljenje in prav vsakemu pride na vrsto ura preizkušnje. Ljudje smo na tem svetu za to, da trpimo. Trpimo za Boga in Bog to ve. Zato peklo ne more obstajati. Ne razumem, zakaj bi se zategadelj moral čemurkoli odrekati. Saj nisem mazohist, to niti ne smem biti«

»Kaj pa vaša žena?«

»Poroča vendar ni zakrament.«

Umolknem. Kmalu zaspim v njegovem trdnem objemu.

Sanjam. Sanjam njegov surovi terenski avtomobil, v katerem se voziva navkreber, dokler se ne prebudim. Zagledam ga, kako v soju svetilke na nočni omarici kleči ob postelji in goreče, zamaknjeno moli. Iz njegovega mrmranja razločno slišim:

*Oče naš, ki si v nebesih,
posvečeno bodi tvoje ime,
pridi k nam tvoje kraljestvo,
zgodí se tvoja volja
kakor v nebesih tako na zemlji.
Daj nam danes naš vsakdanji kruh
in odpusti nam naše dolge,
kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom,
in ne vpelji nas v skušnjavao,
temveč reši nas hudega,
Amen.*

»O, ti prekleti pokvarjenec stari, premaknjeni!« zakričim in ga začnem klofutati po obrazu in mlatiti po glavi in telesu. Duhovnik se skuša zakriti in zaščititi z rokami, vendar moji ihtavi udarci še naprej dežujejo po njegovem životu. Besno se začenjram oblačiti. On medtem nazorno krili z rokami in z začudenim izrazom na licu ponavlja:

»Saj se je tudi Jezus moral odrekati, kaliti in preizkušati v puščavi! Tudi Jezus se je moral postiti ... «
Togotno pograbim svoj nahrbtnik in potovalni kovček. Odidem. Medtem ko hodim, mrzlično iščem po spletu na svojem mobilnem telefonu številko taksi službe. Ura je nekaj do enajstih in mrači se. Veter mi biča obraz. Kmalu za seboj zagledam luči njegovega terenskega avtomobila. Dohiti me in ustavi pred menoj.

»Dovolite, da vas zapeljem vsaj do Edinburgha.«
Pristanem. Med vožnjo ne govoriva. Tudi on je videti mrakoben in mu ni do pogovora. Odloži me na železniški postaji granitnega mesta. Vzamem svoj mali nahrbtnik in potovalni kovček ter močno zaloputnem vrata avtomobila za seboj:

»Zbogom, prečastiti!«

Poiščem taksi. Taksistu naročim, naj me zapelje do kakšnega poceni 'Bed and Breakfasta'.

Prenočim pri neki upokojenki, kateri očitno edino družbo predstavlja majhen psiček, ki je ponoči občasno bevskažoče zalajal. Slabo sem spala. Toda obilni zajtrk in kava me okrepčata. Plačam in pokličem taksi.

Staromodno oblikovan taksi, kakršne lahko videvaš v glavnem samo na Britanskem otočju, se kmalu pripele pred vrstno hišico, v kateri sem prenočila. Poslovim se od stare gospe. Vstopim v taksi. Voznik taksija, Pakistanec po rodu, me povpraša:

»Kam vas danes lahko popeljem?«

»Edinburgh Royal Maternity Hospital.«

Temnolasi in bradati voznik me s pogledom premeri prek vsega telesa. Naposled me s pogledom, polnim mešanice pomilovanja in prezira, vpraša:

»Ali ste prepričani?«

»Da.«

Obrne se. Motor rezko zabrni in ko se voziva mimo ene izmed edinburških cerkva, vzamem iz nahrbtnika beležnico in začnem pisati:

OSLIČEK

*Osliček moj, ne stoj,
glej korenček pred seboj,
premakni se,
krepka palica je za teboj,
tako kot moje je življenje
sreče in trpljenja naboj.*

*Polje, napetost v duši,
po silnicah usode me nosi,
ne mrtvec, ne narkoman,
v Božje delo sem stkan.*

*Novo jutro, nov dan,
vstopam brez upanja,
vrag, o da ne vem,
s kakšnimi čudesi opravka imam.*

TANNHÄUSER NA DIZLU

*Zdaj razumem Manon Lescaut in ubogega viteza,
ki jo je oboževal še kot priležnico koga drugega,
celo na sramotilnem stebru. Ljubezen ne
pozna kreposti, zaslug, ljubi in odpušča in prenaša vse, ker mora.
Ne vodijo nas naše sodbe. Ne odlike, ne napake,
ki jih odkrivamo v ljubljene bitju, nas ne mamijo v predanost
ali v zgrožen umik. Sladka, otožna, skrivnostna sila nas vodi,
da prenehamo misliti, čutiti, želeči.
Prepuščamo se njenemu vodstvu in ne sprašujemo kam.*

(Leopold von Sacher-Masoch, Venera v krznu)

Tisoči kilometrov so že za nama. Motor vlačilca zamolklo s prijetnim dizelskim zvenom prede pod nama. »Še nekaj sto krepkih kilometrov morava prevoziti do doma,« sem si mislil. Toda ne, zmanjšam hitrost in zavijem na avtocestno počivališče. Moj sovoznik Andrej, mladi Štajerec, ki je pustil službo v tovarni, naredil vozniški izpit za najtežja tovorna vozila in se je zavoljo boljšega plačila zaposlil pri naši špediciji, me z dvignjeno obrvjo presenečeno pogleda.

»Andrej, tukaj morava ustaviti. Voziva že štiri ure in pol. Če pride policijska kontrola, nama kazen ne uide. Pri kontroli vozniških kartic kifeljci ne poznajo milosti. Pri tahometru si se lahko še nekako izgovoril, proti čipirani kartici pa ne moreš nič. Zadnjič sem moral plačati sedemsto čukov za ušive pol ure prekoračitve delovnega časa iz lastnega žepa, kajti šef ni hotel ničesar slišati o povračilu,« sem mu dejal.

Andrej mi mirno prikima in se skozi sončne naočnike

zazre skozi vetrobransko steklo v svetel poletni dan. Pozno popoldne se je začelo lenobno prevešati v prijetno topel poletni večer. Andrej je mlad, še popolnoma neizkušen voznik. Dodelili so mi ga, da ga izkušeno uvedem v skrivnosti tovornjakerskega poklica. Na parkirišču ustavim in parkiram vozilo nekam na rob prostora, dodeljenega za večja tovorna vozila. Rezek hrum dizelskega motorja zamre in zasliši se sikajoči piš hidravlike.

»Tukaj bova prenočila. Še prej pa si pripraviva večerjo. Imam tudi juho iz vrečke. Nekaj toplega se bo zagotovo prileglo.«

Razprosteva mizico za kampiranje in dva majhna zložljiva platnena stolčka ter priročni plinski kuhalnik. Pogrejeva vodo in streseva vanjo juho v prahu iz vrečke. Med srebanjem prijetno dišeče juhe zreva na vrvež avtocestnega parkirišča. Tovornjakarji kot midva, poslovneži v elegantnih limuzinah in teren-cih, družine v enoprostorcih in karavanih, vsakdo s svojim ciljem, vse nekam vrvi. Juha naju okrepča in Andrej me naposled vpraša:

»Ali je res, da si pustil študij zavoljo dela na špediciji, ali ti je kaj žal?«

Odvijam v polivinil zavit sendvič, tako da mi ni potrebno zreti Andreju v oči:

»Ne, ni mi žal. Nikdar nisem zares obžaloval svoje odločitve.«

»Kaj pa si študiral?«

»Najprej biologijo, in ker ni šlo, sem naslednje leto predsedal na zgodovino umetnosti in filozofijo. Potlej sem se zakavsals in moral sem si poiskati službo.«

Medtem se pred nama, kot bi padla iz neba, pojavi lepotica v poslovnem kostimu. Skoraj sem že stavil

prste v usta, da bi glasno zažvižgal, a si zadnji trenutek premislim, ko opazim, da lepotico spremlja hrust oglatega videza, prav tako oblečen v črno poslovno obleko. Okoli vratu pa ima zavezano vitko črno kravato. Zato lahko le ponižno spustim pogled.

»Dober večer,« naju pozdravi lepotica bujnih, dolgih, svetlo rdečih, kodrastih las, ki ji razpuščeni padajo preko ramen.

»Dober večer!« glasno z nasmeškom odvrneva.

»Da ne izgubljam časa, bova kar prešla k bistvu,« z muzajočim se nasmeškom reče lepotica, »snemamo pornografski film in iščemo statiste, ki bi hoteli nastopiti. Ali bi se morda vidva preizkusila? Dobro plačamo. Če se dobro odrežeta, vama tisoč do tisoč petsto evrov na vsakega ne uide.«

Pogledam Andreja, a ni videti navdušen. Ko naposled opazi moj pogled, resnobno odkima.

»Daj no, Andrej,« ga skušam opogumiti, »tisoč evrov nama pade v žep, pa še nafukala se bova.«

»Ne, ne, to ni zame,« ostaja neomajen Andrej.

Obrnem se k lepotici in v znak pristanka prikimam.

»Potem pa, kar stopite z nama!« veli lepotica.

Andrej me pogleda izpod obrvi in me resnobno opomni: »Samo pazi, da ne končaš brez ledvice na kakšni črni kliniki!«

»Ta dva sta resna. Andrej, samo na toplem ga bova imela in še najmanj tisoč evrov pobaševa. Daj no, ne bodi šleva,« ga še poslednjič skušam opogumiti. A Andrej ostane neomajno neizpros.

Z lepotico in moškim, ki jo spremlja, sedemo v črno limuzino in oddrvimo proti prvemu izvozu z avtoceste. Hrust robatega videza, mrko resnobno upravlja

vozilo, a hitro in zanesljivo. Niti malo se ne smehlja, medtem ko je lepotica videti židane volje. V rokah porcelanasto mlečne polti drži škatlo s čokoladnimi bomboni in se izzivalno sladka z njimi. Ponuja jih tudi meni, a jih nočem. Iz vljudnosti naposled vzamem enega. Vozimo deset, morda dvajset kilometrov po slikoviti podeželski pokrajini s poredko posejanimi kmetijami, dokler se ne ustavimo na parkirišču hotela z imenom *FREYJA VANADIS*. »Khe,« pomislim skozi nasmešek, »hotel so si našli za svojo raboto. Ime hotela zveni nekam norveško.«

Izstopimo iz limuzine, lepotica mi prične hlastno zagotavljati, da upoštevajo diskretnost in zasebnost in da posneti material zagotovo ne bo distribuiran po Sloveniji. Medtem ko gremo mimo recepcije, receptor samo prikima hrustu v črni obleki.

»Zdaj vas bom prepustila gospodu Nikosu, ki vam bo pokazal garderobo,« in z roko, ki ima dlan obrnjeno navzgor, pokaže na hrusta v črni obleki, ki nas je vozil v limuzini.

Gospod me popelje v garderobo in mi ponudi črne usnjene tangice:

»To morate obleči za nastop!« reče resnobno mrko.

Gospod Nikos zapusti garderobo in zapahne vrata za seboj. Slečem svoja oblačila in jih obesim na obešalnik v ta namen pripravljeno kaseto in si nataknem tangice. Pogledam se v garderobno ogledalo. Počutim se lepega in samozavestno močnega, da bi gore premikal. Nad vrati v garderobi, do katerih vodijo krajše stopnice, se na elektronskem prikazovalniku izpiše: *VSTOPITE*. Odrinem drsna vrata in vstopim v neakšno črno prebeljeno čakalnico in sedem na stol poleg

belolasega starejšega gospoda drobne postave, prav tako oblečenega v usnjene tangice. »Kakih šest križev mora šteti,« pomislim.

»Kaj pa vi tukaj delate oziroma igrate?« ga povprašam.

Obrne se k meni. Obraz ima spačen od strahu in od nekakšnega kesanja oči polne solz:

»Samomorilec sem. To je senatorij za norce, take težke norce.«

Na njegovem hrbtu opazim še ne zaceljene brazgotine. Videti je, kot da je starejšega gospoda nekdo hudo prebičal. »Sado-mazo pornič, upam samo, da meni ne bo potrebno kaj takega početi,« v mislih tolažim svoj dvom. Gospod predme pomoli listek papirja, na katerem je bilo s krevljasto in drhtečo pisavo napisano:

»Vsem zdravnikom, medinskim sestram in bratom, pacientom, paznikom in seveda gospodarici Wandi pravim, da se naj na široko ogibajo štrika. To ni dobro. Potem pridejo policaji in bolničarji in življenje nato postane nadvse težavno. Iskreno se kesam, da sem brez potrebe skorajda zaigral in zavrgel svoje življenje!«

»Hm,« pomislim, »kako nenavadno za pornografijo.« Odprejo se vrata. Na vratih se prikaže lepotica, prav tista, ki me je našla na avtocestnem parkirišču. Oblečena je v črn korzet, na katerega so pripete samostoječe najlonske nogavice, lase pa ima spete v veliko antično figo. V rokah igraje krivi velik bič. Prav takega, kot sem ga videl v neki telenoveli, ki so ga uporabljali za kaznovanje ubeglih sužnjevi in dresuro mastifov. »Huh, kakšna prasica!« si mislim.

»Richardson not!« se zadere z visokim zvonkim gla-

som, medtem ko z bičem, v znak neučakanosti, lahko tleska po svojih stegnih.

Starček plane s stola in se ji vrže pod noge kot najzvestejši pes čuvaj in ji začne poljubljati brezhibno, bleščeče zloščene usnjene škornje, na katerih ni videti niti ene same gubice:

»Kesam se, iskreno se kesam, gospa Wanda! Obljubim, da tega ne bom več nikdar poizkušal!« hlastno obljublja stari gospod.

»Not, sem rekla!«

In starček jo urno, kot pes za ponujeno klobaso, po štirih ucvre skozi vrata, ki jih gospa Wanda zatem odločno zapahne.

Prislonim uho na težka masivna vrata. Zdi se mi, kot da iz daljave slišim zamolklo pokanje biča in tiho stokanje. Med vsakim pokom in stokom podzavestno stisnem veke. Zazdi se mi, da slišim tudi njeno kričanje:

»Te že še naučim reda ... te že še ... !«

»Andrej je imel prav. Tole nekam neznansko smrdi. Ponudba je bila preveč ugodna, da bi bila lahko resnična,« pomislim. Skorajda v paniki se namenim proti garderobi. Odprem drsna vrata skozi katera sem vstopil. Toda pred vrati garderobe prostaško sedi gospod Nikos. S svojo iztegnjeno, kot steber krepko nogo, naslonjeno na ograjo stopnic, mi preprečuje, da bi lahko zakoračil dalje.

»O ne, žal pot ven vodi samo skozi vrata gospodarice Wande,« odvrne gospod Nikos. Njegov obraz ni več mračno mrk, temveč ima na ustih nasmešek, ki je več kot očitno poln nekakšnega skrivnostnega in hkrati privoščljivega prezira. Ponižno se obrnem nazaj in zaprem vrata za seboj. »Kako pa je bilo to naivno,« pomislim.

Hrup na oni strani vrat zamre, vsaj tako se mi zdi. Sedem nazaj na stol. Vrata se kmalu ponovno odprejo. Na vratih se prikaže gospa Wanda.

»Gospod Petelinsek! Stopite naprej!«

Vstanem s stola in se namenim skozi vrata, medtem ko se gospa Wanda nervozno, z videzom strogosti, lahko tleska z bičem po svojem stegnu.

»Ne bojte se,« mi z zaupnim izrazom na obrazu veli, »upam, da bova dobro sodelovala. Najprej vam moram v znak dobrodošlice razkazati naš senatorij. Stopite z menoj!«

Ničesar ne odvrnem. Nameniva se po hodniku, ki vodi iz prostora, v katerem sta dva stola, steber in zofa. En stol je večji in nekoliko spominja na vladarski tron, nedvomno Wandin in drugi manjši, ki je najverjetneje namenjen trpinom. Na hodniku odpreva prva vrata. Zasliši se glasno branje kot molitev v cerkvi:

»... Tedaj je Jezus vzel hlebe, se zahvalil in jih razdelil med sedeče. Prav tako je razdelil tudi ribe, kolikor so hoteli. Ko so se najedli, je rekel svojim učencem: 'Poberite koščke, ki so ostali, da se kaj ne izgubi.' Pobrali so jih torej in napolnili dvanajest košar s koščki, ki so od petih ječmenovih hlebov ostali tistim, ki so jedli. Ko so ljudje videli, da je storil znamenje, so govorili: 'Ta je resnično prerok, ki mora priti na svet.' Ker je Jezus spoznal, da nameravajo priti in ga s silo odvesti, da bi ga postavili za kralja, se je spet sam umaknil na goro ...«

»Tule so navadni hudodelci in zlikovci. Ponavljajo Evangelij. Morajo se ga naučiti na pamet. Ob vsaki najmanjši napaki zapoje bič!« pravi Wanda in zapre vrata. Napotiva se dalje. Odpreva naslednja vrata.

Zaslišijo se glasovi:

» ... je pravna in socialna država ...« » ... ima oblast ljudstvo. Državljanke in državljani jo izvršujejo neposredno in z volitvami, po načelu delitve oblasti na zakonodajno, izvršilno in sodno ...«

Trpini glasno berejo Ustavo in se ob tem na svojih sedežih lahko priklanjajo, kot mladeniči v medresah, ki se učijo Korana:

» ... Stanovanje je nedotakljivo. Nihče ne sme brez odločbe sodišča proti volji stanovalca vstopiti v tuje stanovanje ali v druge tuje prostore, niti jih ne sme preiskovati ...«

» ... zagotovljena je tajnost pisem in drugih občil ...«

» ... zagotovljena je svoboda znanstvenega in umetniškega ustvarjanja ...«

»Tole so politični kriminalci, nažalost povečini manjše ribe. Večje se ne pustijo kar tako ujeti,« reče Wanda. Zapre vrata in me vodi do naslednjih vrat, za katerimi trpini sedijo v popolni tišini.

»Kdo so tile in zakaj so tako tiho?«

»To so krivci krvnih in spolnih deliktov. Pri teh niti malo ne pomaga beseda, marveč samo bič. Tako, prišla sva na konec.«

»Ampak, zakaj sem tukaj. Saj vendar ne spadam med nobene izmed teh.«

»Gospod Petelinsek, vi ste vendar bolnik, tak težek bolnik. Šovinist ste in za vas imamo pripravljeno prav posebno obravnavo! Stopite za menoj!«

Da bi močneje podkrepila svoje besede, v prazno počí

z bičem. Odvede me v manjšo knjižnico na koncu brezhibno zlošččenega hodnika, po katerem glasno odmeva korak njenih škornjev. S police vzame drobno knjižico: *Venera v krznu*, Leopold von Sacher-Masoch, in mi jo odločno potisne v roke.

»Tole boste pisno obnovili in napisali svoje vtise ter presojo. Potem bomo pa videli!« mi veli in si medtem z bičem nervozno tleska po stegnih.

»Vaša kura lahko nekaj časa traja, vsaj nekaj dni. Zato pokličite svojega sodelavca,« in predme postavi moj mobilni telefon. Pokličem Andreja in mu razložim, da je zaslужek zelo dober, ter da me še nekaj dni ne bo. Prosim ga, naj se z vlačilcem odpelje domov in na špediciji v mojem imenu zaprosi za nekaj dni dopusta zame. Andrej je očitno zaskrbljen in nekoliko nejeveren. V odgovor me sprašuje, če je z menoj vse v redu. Hlastno, a odločno mu pritrujem, da je z menoj vse v redu. Posloviva se. Gospa Wanda mi ponovno vzame moj mobilni telefon in se nameni proti vratom, še prej pa me močno z bičem ošvrkne po moji goli koži. Zdrznem se od režeče bolečine. Togotno zakoračim proti gospe Wandi, a se medtem na vratih prikaže postava gospoda Nikosa z resnobnim izrazom na obrazu, dvignjeno brado in prekrižanimi rokami na prsih.

»Naj vam bo to v opomin, da bo delo dobro opravljeno!« reče gospa Wanda in zapahne vrata za seboj.

»Jebemti svet!« zakolnem in zalučam knjigo v steno. Poskušam se zbrati. Globoko zavzdihnem in začnem razmišljati: »Po toči zvoniti je prepozno. Že zdavnaj, najkasneje pa takrat, ko sem sédel v njeno limuzino, je zatipala moja oslovska ušesa. Ne preostane mi drugega ...« Poberem knjigo s tal ter sedem za masivno

mizo v knjižnici. Pomislil: »Obiskoval sem dva prva letnika na univerzi. Bom že zmožel nekaj napisati ...« in začnem brati:

»Bil sem v ljubeznivi družbi.

Pri masionem renesančnem kaminu mi je nasproti sedela Venera, toda ne kot kakšna koketa, ki se pod tem imenom vojskuje proti sovražnemu spolu kot mademoiselle Kleopatra, temveč prava boginja ljubezni ...«

Obsojen na knjižnico berem. Berem brez prestanka, razen kadar moram na stranišče, ali kadar spim v svoji špartanski sobici, ki so mi jo dodelili, ali ko obedujem. Obroke mi, zaradi posebne obravnave, prinesejo kar v knjižnico, tako da ne morem imeti nobenih stikov s sotrpini. Nekako čutim, da je morda tako še najbolje, manj je nepotrebnih stikov, ki bi lahko odvrgli mojo pozornost od naloge, ki jo moram opraviti, da bi se lahko karseda hitro vrnil k ženi in otrokom. V nekaj dneh pridem na konec zgodbe. »Ni kaj, zabavno čtivo,« si priznam, »letnik umetnostne zgodovine mi morda lahko vsaj malo pomaga iz zagatnega položaja.« Iz petnih žil se skušam spomniti česarkoli iz predavanj o leposlovju. Naposled vzamem v roke pisalo in papir ter začnem pisati:

V igri je nadsenzualnost ali celo nadnaravne izkušnje glavnega junaka. Osnovna teza je romana je, da če nekdo želi v ljubezni resnično uživati, se mora partnerju popolnoma podrediti. Mora mu biti popolnoma vdan in podložen ter karseda ponižen. V podkrepitev svoje teze navaja primer antičnih in srednjeveških mučencev. Avtor nas nato v premočrtnem, a nedvomno zanimivem dramaturškem loku

privede do Goethejevega spoznanja, da je človek lahko samo 'kladivo ali nakovalo', oziroma do Nietzschejanskega moralnega nauka, da 'kdor se voljno pusti bičati, si zasluži biti bičan'.

Z izdelkom sem moral pred gospo Wando skozi sprejemnico, v katero vodi pot skozi vrata iz garderobe. Duri se kmalu tleskoma odprejo:

»Gospod Severin Petelinsek, naprej!«

Stopil sem skozi vrata in znašel sem se pred gospo Wando, ki je sedela, kot kraljica na tronu, na večjem stolu. Skušam ji predati svoj izdelek na papirju, a se za menoj zasliši glas gospoda Nikosa: »Poklon gospodarici!«

Priklonim se in ji predam svoj izdelek.

»Na kolena, suženj!« je zvonko kriknila in si istočasno lahko tleskala s konico biča po dlani levice.

Ozrem se naokoli in za seboj opazim gospoda Nikosa s prekrižanimi rokami na prsih in resnobnim, mrkim pogledom, ki me skrbno motri. Ne preostane mi drugega, kot da se spustim na kolena.

»Samo to?« vpraša gospa Wanda.

»Samo to,« odgovorim.

»Mhm ... Kako morete govoriti na tak način o bičanju, da si kdorkoli zasluži bičanje. Kuš! Kakšna ohola neumestnost pa je to? Kaj pa Jezus Kristus, ki se je dal bičati za resnico, postavo in pravico za vse nas? Kaj mislite o tem? Žal vas moram zaradi te predrznosti prebičati. Gospod Nikos!«

Grški hrust me grobo in močno prime pod pazduho in me odvede do stebra ter me z lisicami na rokah, okobal prikljeni ob steber.

»Pravzaprav tista postavka o resničnem užitku v lju-

bezni sploh ni slaba. To je edino dobro v vaši oceni. Vendar vas moram bičati, da boste temu primerno uslužen in poslušno podložen, kajti najprej je potrebno stopiti vaš jaz oziroma ego, da se razblini v popolni ljubezni. Želim si, da revidirate vaše zablode in posledično vaše mišljenje!«

Biča me srdito in od bolečine se zvijam kot črv na planelnem. Potem me gospod Nikos odvede v mojo sobo. Od boleče izmučenosti hitro zaspim. Naslednji dan se zgodaj namenim v knjižnico. »Kristusa močno ceni,« pomislim. Vzamem v roke Evangelij. Naključno polistam po knjigi. Pozornost mi pritegne odstavek iz Evangelija po Luku:

Prišli bodo od vzhoda in zahoda, od severa in juga in bodo sedli za mizo v Božjem kraljestvu. In glej, so zadnji, ki bodo prvi, in so prvi, ki bodo zadnji.

»Hm ...« pomislim. To bo rešitev problema. Prepišem odstavek in pokličem gospoda Nikosa, da me odvede pred Wando. Pred gospo Wando padem na kolena in ji predam listek. Medtem ko bere, ji hlastno začnem zagotavljati:

»V nebeškem kraljestvu je vse drugače, prvi so zadnji in zadnji bodo prvi.«

»Že dobro,« mi neprizadeto odvrne. »Vem, vem iz nereda in dekadence se ne more poroditi ničesar dobrega, še posebej ne novi človek. Jezus je vedel za ta problem, zato je lahko prerokoval v odstavku, ki ste ga prepisali. Brez hudih besed o fašizmu je jasno, da ko Aladinov duh dekadence uide iz svetilke, ga ni Maxwellovega demona, ki bi ga spravil nazaj v svetilko. Nekdo iz ozadja peha našo civilizacijo v dekadenco.

co. Zato je Sacher-Masoch danes na splošno socialno nesprejemljiv.«

Wanda se prične gladiti po notranjosti stegen in z raskavim glasom reče: »Tak Maxwelllov demon imam tukaj,« in se ob tem začne izzivalno smehljati.

Dvignem se in se napotim proti njej. Njene grudi pod našpičenim nedrčkom korzeta se mi zdijo neustavljivo vabljive. »Hm, ta zagotovo mora biti za ravnskav hkrati,« pomislim in ji rečem: »Vi niste ženska, vi ste boginja. Ne vzdržim več, dovolite, da vas objamem.«

Ošvrkne me z bičem in režeča bolečina se mi razleže po telesu: »Kuš! Suženj stoj! Takole na lahko pa ne bo šlo z menoj.«

Zastanem.

»Ponovno vas moram bičati. Tokrat še srditeje. Prav nič ne razumete. Ljubezen ne more biti klena in ne more poznati zaslug. Šla sem skozi to stopnjo. Razdajala sem se, kolikor sem se le mogla in je bilo mogoče. Vse za ljubezen. Človek mora pasti v blato, da iz njega lahko enkrat vzkali kot cvet. Moraš biti nekaj časa gosjenica, da nekoč postaneš metulj. Le kadar ljubiš brez predsodkov, postaneš plemenit. Naučim vas prave ljubezni, kako ljubiti, brez plehkih floskul o boginjah. Vaš jaz oziroma ego še vedno očitno štrli ven in se nesramno roga.«

Nikos me ponovno priklene ob steber. Najprej me biča ona, potem pa še Nikos. Čutim ga po zamolklem sopenju in po še silovitejših udarcih biča. Bolečina je pod srditimi udarci biča premočna, omedlim. Prebudim se šele v svoji sobi. Potipam se po ramenih in pod prsti začutim nezaceljene brazgotine, kar razblini mojo pomisel, da je vsesкупaj le slab sen ali nočna

mora. Namenim se v knjižnico. Razmišljam in listam po Veneri v krznu ter ponovno razmišljam in zopet ponovno listam, dokler mi pozornosti ne pritegne neki odstavek. »V tretje gre rado,« pomislim. Pograbim list papirja in pričnem pisati obnovo odstavka, ki sem mu dodal moja razmišljanja:

Moška in ženska duša se močno razlikujeta. Sacher-Masoch je to zelo dobro poznal. Bil je erudit daleč pred svojim časom. Pravzaprav sta si moška in ženska duša popolnoma nasprotni, a sovražno komplementarni entiteti, tako da se obe nravi hkrati tudi neskončno privlačita. Moški je tekmovalec in zato je tudi njegova življenjska doba krajša. Njegova umetnost pa je umetnost umiranja. Žensko načelo pa je načelo in umetnost preživetja in tako po evolucijski psihologiji naprej. Ženska je poosebitev narave, moški pa njen svečenik, do katerega je lahko okrutna kot je neizprosna narava do svojih bitij. Tak je naravni red.

Pokličem gospoda Nikosa, da me odpelje h gospe Wandi. Ko me gospa Wanda sprejme, se ji vdano vržem pod noge in pričnem hlastno poljubljeni njene gladke usnjene škornje:

»Gospa Wanda, prav ste imeli. Do sedaj sem imel popačeno predstavo in zategadelj sem napačno razmišljal. Vi ste me naučili umetnosti resnične ljubezni!«

Podam ji odstavek, ki sem ga napisal, in mrzlično motrim njen izraz na licu, da bi morda lahko izluščil njeno odločitev, še preden bi jo izrekla: ali me bo naposled le izpustila ali pa me bo zopet dala bičati.

Gospa Wanda prebere napisano in me v tišini razmišljujoče motri. Po nekaj neskončno dolgih trenutkih naposled izreče sodbo:

»Videti ste iskreni. Lahko greste. Upam pa, da si zapomnite lekcijo, ki ste jo prejeli, za celo življenje.«

Ponovno ji poljubim usnjene škornje in se počasi vzvratno s hrbtom naprej oddaljim. Gospod Nikos me odvede v garderobo. Oblečem se v svoja civilna oblačila.

»Taksi vas čaka na parkirišču,« mi veli gospod Nikos. V recepciji, ne vem čemu, za nekaj trenutkov postojim pred ploščatim zaslonom, na katerem se izmenjaje vrtijo oglasi, reklame in hišni red v hotelu oziroma senatoriju.

Sedem v taksi, kjer zaslišim žuborenje dizelskega motorja, ki mi je tako znano in domače. Zdaj vem zagotovo, da pojdem domov. Taksist nosi temna refleksna sončna očala. Mrko me premeri in mi izroči pisemsko ovojnico, ki jo nemudoma odprem. V njej so trije vijolično-roza petstotaki in pripis na kvalitetnem, parfimiranem papirju:

*Spoštovani gospod Severin Petelinšek,
Ponovno vam zagotavljamo, da posnetega materiala ne bomo razpečevali po Sloveniji, temveč samo v tretjih državah. Lepo pozdravljeni,*

Wanda

MANIFEST

*Blagor ubogim v duhu, kajti njihovo je nebeško kraljestvo.
(Sveti evangelij Jezusa Kristusa po Mateju; Mt 5,3)*

*Lomb Nor, otoček nekje ob Tajski obali,
na pomlad leta, 2016*

Načelo Bismillah izhaja iz filozofskega objektivnega idealizma, kar pomeni, da duh vlada stvari v stvarstvu. Vse, kar se ima zgoditi, se zgodi po načelu Bismillah. Skrivnost pentagrama. Duh upravlja, kar ponazarja najvišji krak s preostalimi štirimi kraki: zraku, vodi, zemlji in ognju. A po načelu Bismillah duh ne more obstajati neodvisno od materije ali energije. Zato obrnjen pentagram opredeljuje satanizem ...

Povozim ikono »*Shrani*« in sežem po cigaretnici. Razprem jo in iz nje vzamem cigareto. Z roko pograbim vžigalnik in z njim prižgem cigareto v ustih. Cigareta na koncu, kjer ni filtra, prasketajoče zažari. Pljuča mi pogladi svilen prijeten občutek in drobne molekule nikotina zaokrožijo po žilah, po krvotočnem sistemu mojega života. Zazrem se po živopisnih razcvetelih cveticah na tropskem vrtu pred kočjo in dalje po redkem nasadu palm in še dlje do peščene obale za njim. Vlečem dim za dimom, dokler v pepelniku, prijetno omamljen, a kljub temu zbran, ne ugasnem ogorka, ki je preostal od cigarete. Nadaljujem s pisanjem:

... Najvišji in najmilostljivejši ne more imeti sina, kajti on je popolno bitje in zato ne more biti predmet darvinistične evolucije in zato mu ni potrebno spočeti sina ...

Tipkam naprej z vročično strastjo:

... Če pa Je že zaplodil sina, potem On ne more biti popolno bitje, kar je smiselna razlaga za upor v nebeškem kraljestvu. Stvarniku uide dogajanje izpod nadzora. Zato je po načelu Bismillah mogoče razložiti nebeško kraljestvo in sodni dan, medtem ko, nasprotno, utemeljitev sodnega dne in nebeškega kraljestva predstavlja doslednemu monoteizmu izjemno težavo. Načelo Bismillah torej temelji na politeizmu z Bogom, kot najvišjim vladarjem, in sinom, ki predstavlja njegovo izvoršno oblast. Zato po načelu Bismillah ni nobenih težav z utemeljitvijo, da je Bog dober, kljub temu, da nas vsakodnevno življenje navidezno vedno znova prepričuje o nasprotnem. Teoretična razrešitev omenjenega problema je po doslednem monoteizmu prav tako izjemno težavna. Pravičnost Najvišjega temelji na zakonih, zato morajo Njegovi najdražji biti žrtvoovani do sodnega dne ...

Na odprto verando stopijo Alma, Mojca in Mirjam.

»Ljubo, Mirjam je pripravljena za iniciacijo!« me ogovori Alma.

Ozrem se po mladi ženi, ali bolje rečeno dekletu, saj jih je štela komajda morda osemnajst let in jo s pogledom premerim. Oblečena je v bikini kopalke z venčkom, spletenim iz tukajšnjih cvetic na glavi, in svilenim prozornim mini krilu okoli pasu.

»Kdo pa jo je tako lepo opravil in uredil?« vprašam.

»Vse je Bismillah!« v en glas odgovorita Mojca in Alma.

»Pozdravljena Mirjam,« jo ogovorim in primem za roko.

Povedem jo skozi vrt in ji velim:

»Pojdiva! Ne boj se, lepo nama bo!«

Kmalu stopava po peščeni plaži. Pesek naju žgečka med prsti in po stopalih. Sipek pesek je prijetno topel, kajti jutranje sonce ga še ni dovolj ogrelo, da bi postal vroč. V njenem hodu preko dlani čutim nespretno gibe njenega mladega života. Jutranji sončni žarki oblivajo najino polt. Prikloniva se Soncu, simbolu Najvišjega. Leževa pod palmo, ki je nagnjena. Zaradi nagiba se njen vrh končuje skorajda ob meji do kamor plivkajo valovi zaliva.

»V čast mi je biti z vami tako blizu, učitelj,« me ogovori.

»Že dobro,« ji pokroviteljsko odvrnem.

S pogledom mi pove, da je vsaka beseda odveč. Nežno, z nedolžnostjo najstnika jo poljubim, toda kaj kmalu se znajdeva objeta in stisnjena v vrtincu vročih poljubov. Silovito odvržem svojo havaji srajco in kratke hlače. Slečem ji krilo in skorajda obredno razvežem trakove njenih bikini kopalk. Obstala sva gola. Kot igralec jazza lahko gladim njeno mlado polt, popolno oblikovano telo in jedro zadnjico ter se omamljam z dotiki vršičkov njenih koničastih bradavičk. Kmalu se zalotim, kako vonjam, sesljam in se opijanjem z njeno mladostjo. Ko se odločim potešiti najino hlastno žejo, Mirjam s priprtimi očmi hlastno dahne:

»Bismillah!«

Skleneva kozmični krog valovanja duha in toka energij. Trgava dišeče cvetice iz tropskega vrta. Šele, ko ostane za nama ostra bleščica zvezd in temina ekstaze, začutim prijeten piš hlajenja, ki sta ga s palmovimi listi povzročali Mojca in Alma, ki sta bili pritekli za nama.

»Aloha, prebudita se!« naju ogovori Alma.

»Čestitam!« se oglasi Mojca.

»Čestitam, zdaj si postala polnopravna članica naše skupnosti!« reče Alma in ponudi roko Mirjam. Rokujejo se in Alma ter Mojca na lice poljubita Mirjam. Nekaj časa še poležavamo na pesku in soncu, držimo se za roke ter zremo proti obzorju. V glavnem molčimo. Vsemirje govori namesto nas.

Kmalu ponovno sedim za računalnikom na verandi naše kolibe, prižigam eno cigareto za drugo in pišem Manifest:

... glede na idealizem Bismillah načela, je popolnoma nepomembno, v nasprotju z materializmom, v čigavi lasti so proizvodna sredstva. Na začetku je z razvojem poljedelstva bilo nadvse pomembno, kdo razpolaga z zemljo in ima zato posledično politično moč. Kasneje, z razvojem trgovine, je postal pomemben nadzor nad trgovinskimi potmi oziroma morskimi potmi in kasneje do današnjega veka, kdo ima v nadzoru zračni prostor in vsemirje, čeprav danes, postaja vse pomembnejši, nadzor nad svetovnim spletom in s tem nadzor nad svetovnim pretokom znanja. Zato je nevarnost nastopa globalne tiranije popolnoma stvarna. Vendar gre načelo Bismillah še dlje: novo znanje je mogoče samo na osnovi spoznanja. Ekstaza spoznanja je podobna in hkrati v nekem smislu povezana z vrhuncem spolne naslade, zato bo načelo Bismillah obvladovalo spolnost in zato posledično tudi spoznanje in pridobivanje znanja. Načelo Bismillah nadvse natančno opredeljuje, kaj je v ljubezni dovoljeno in kaj ne, vse karkoli drugega bi bil zdrs v razvorat, dekadenco in deklinacijo ...

Minevajo dnevi in tedni, odkar smo na otoku. Z vsakim sončnim vzhodom se veselim radostnega jutra.

Vse poteka v ustaljenem ritmu. Spimo in se prebuja-
mo. Vmes plavamo, se sončimo, obedujemo in se lju-
bimo. Ustaljen dnevni ritem prekine samo prihod go-
spoda Kiata, lastnika kočice na otoku, ki nas vsak drugi
ali tretji dan oskrbi z vodo in živili. Sprejem Mirjam
v našo skupnost je, moram priznati, izredno popestril
naše ljubezensko življenje. Alma je postala samoza-
vestnejša. Kadarkoli se ljubim z Mirjam, se moram
potem vedno ljubiti še z Almo, ali pravzaprav bolj
rečeno, se Alma ljubi z menoj. Tako, da ne vem, kdo
koga jemlje. V bistvu sem jaz tisti, ki izgublja samoza-
vest. Kljub temu da je Alma v zgodnjih štiridesetih,
je še vedno zelo privlačna. Po poklicu je sociologinja.
Njeno neidealno, vedno gorko in hkrati neskončno
privlačno telo, široki boki in velike grudi so posute
z zvezdami. Ob Almi začetim bližino odgovorov na
poslednja vprašanja, nekakšno smrt in njen neskon-
čno prijeten privlak, kot da bi v meni umirali posle-
dni atomi moči.

Tudi Mojca, ki ni nikdar diplomirala, je postala samo-
zavestnejša, vendar v precej manjši meri kot Alma. To
pripisujem pomanjkanju razumevanja načela Bismil-
lah. Moral bom še veliko delati z njo v smeri poglobi-
tve in pravilnega razumevanja načela.

Predvsem pa v tem času veliko pišem:

*... Stari Rimljani so bili intelektualci. Natančno so vedeli,
da bodo propadli, in da ni rešitve, da ni moči in ne volje lad-
jo norcev zaveslati in usmeriti stran od prepadnega slapa.
Zato so se vrhnji sloji rimske države predajali razvratu. Ob
tem se ni mogoče znebiti občutka, da se je še neka skupnost
predajala eskapizmu, a iz popolnoma drugačnih vzgibov.*

To so bili zgodnji kristjani. Odrešenik se je rodil, učil in bil proti pravu in postavi na zverinski način okrutno usmrčen. Zato je lahko sprejel nase vse grehe. Zgodnje kristjane in njihove skupnosti so klevetali kot promiskuitetne, kar je, na primer zgodnje-krščanska ločina Karpokratovcev v nekem obrednem smislu nedvomno dejansko tudi bila. Kjer je dim, je tudi ogenj. Natančno so vedeli, da dosledna monogamija vodi v kopičenje materialnih dobrin. Kar je bilo za zgodnje kristjane nesprejemljivo. Toda načelo Bismillah bo preživel, presešlo propad in odrešilo človeštvo, temelječ na duhovnih hierarhijah. A se je potrebno hkrati zavedati, da ni hujšega problema za oblastno elito kot učenjaka pripustiti k oblasti. O tem nam nazorno govori križanje, kot tudi že Sokratovo sodišče in številni podobni primeri ...

»Kosilo!« zaslišim Mojco za seboj. »Ljubo, pridi na kosilo. A si ti ne zdi, da zadnje čase pretiravaš s pisanjem?«

Ničesar ne odvrnem. Bežno jo objamem in se napotim k mizi na drugem koncu verande. Sedem za mizo. Zato pljen v svoje misli, ne opazim neobičajne tišine, ki vlada za mizo.

»Ljubo,« me ogovori Alma.

»Ja,« se zdrznem.

»Khm,« zakašlja, »vse tri menimo, da bi bilo potrebno našo skupnost nekoliko uravnotežiti.«

Almino govorjenje ne obeta ničesar dobrega. Grižljaj hrane mi zastane v ustih:

»Kako to mislite, uravnotežiti?« vprašam in se namrščim.

»Po načelu Bismillah bi morala biti oba spola enakovredna.«

»Kdo pravi, da nista enakovredna?« vprašam.

»Glej, me smo tri, ti si pa edini moški,« nadaljuje Alma.

»In kaj potem? Mar ni vse popolno in v najlepšem redu?« ponovno vprašam.

»Vedno si govoril, da si samo prvi med enakimi, zato menim, da bi lahko postal še en moški član naše skupnosti. Vsak človek je duhovno in religiozno bitje v vseh kulturah in me želimo samo pravičnost, ki je temelj vsake religioznosti,« mi z blagovoljnim izrazom na licu odgovori Alma.

Grižljaj se mi zatakne v grlu, tako da glasno zakreham in zatem, ko se umirim, vprašam:

»Kaaj?«

»Ja, še enega moškega bomo pripeljale v skupnost,« mirno nadaljuje Alma.

»Je že na poti,« pristavi Mojca.

»Ja, kakšna neslana sebičnost je zdaj to?« zakričim. »Je to Bismillah? Mar nisem delil svoje ljubezni med vas popolnoma enakovredno?«

»Nisi!« kljubovalno sikne Mojca. »Odkar je Mirjam prišla v skupnost se ji največ posvečaš, medtem ko naju z Almo zapostavljaš in zanemarjaš. Že res, da je lepa in bolj privlačna, toda to ni duhovna ljubezen po Bismillah.«

»Kaj lepa,« zase, a dovolj glasno, da smo jo lahko vsi trije slišali, pojasnjuje Alma, »samo mlada je še. Bo že še videla, kako se bodo stvari uredile same po sebi.« Pogledam Mirjam, ki mirno obeduje in visoko dviguje čašo in pribor, s prsti gestikulira ter se z nekakšnim ravnodušnim posmehljivim, privoščljivim prezirom očitno ne meni dosti za Almino govorjenje, kot da se je predmet pogovora prav nič ne tiče.

»Ni res!« skorajda kriknem. »To je navadna žalitev za

učitelja! Učitelj ima pravico do več partneric, ki se jim razdaja in jim omogoča osebnostno in duhovno rast! Ali sploh zavedate, koliko samonadzorovanja to zahteva od mene. Saj vem, ne ljubite me dovolj.«

»Ni res, jaz sem prišla v skupnost še nedolžna,« reče Mojca. Po licu ji spolzijo solze.

»Pa kaj še,« se zopet bolj zase oglasi Alma. »Sicer pa - kaj boš z nedolžnostjo? Res je, da do neke mere izraža klenost in krepost, a kaj nas bolj ne radosti in kaj nam bolj ne napihne samozavesti, če ne ravno omreženje, priklenitev nase in ukrotitev promiskuitetneža ali promiskuitetnice? In prav zato smo mi vsi tukaj v skupnosti.«

»Prekličite prihod tega moškega v skupnost!« velim.

»Zakaj? Poleg tega pa me prispevamo veliko večino denarja za bivanje na otoku, da lahko ti v miru pišeš. Sicer pa ga tako ali tako ne moremo več priklicati, saj veš, da na otoku ni telefonskega signala. Zadnjič sem bila v stiku z Enejem v hotelu v Bangkoku preko Wi-Fi-ja,« s kljubovalno privoščljivostjo odvrne Mojca.

»In kdo je ta Enej?« vprašam.

»Svetovni popotnik. Dober človek je. Z njim bo naša skupnost le pridobila in Enej je zelo radoveden glede naše skupnosti. Očitno ga zelo zanima,« odgovori Mojca.

»Ne, ne, tako ne bo šlo. Sprejem še enega moškega, ki ga sploh ne poznam, bo razrahljalo našo skupnost, da bo razpadla!«

»Potrebno je gledati bolj duhovno, uravnoteženo,« mi ugovarja Alma.

»O pa ja, ljubezenska zveza med učencem in učiteljem predstavlja najvišjo stopnjo erotike. Na primer, pri Mohamedu, kot zvestem Jezusovem privržencu,

ni bilo nič bolj uravnovešeno, zato izvorni islam ni nič drugega kot krščanska ločina,« ugovarjam.

»Kaj pa na dvoru kralja Arturja? Tudi veselica?« mi z vprašanjem odgovarja Alma.

»Ne, ne, na noben način ne boste zasejale zasevkov sebičnosti v našo skupnost!« se prisiljeno nasmehnem. Zazdi se mi, da se mi temni pred očmi, a misli mi krožijo v glavi s svetlobno hitrostjo, kot navdih med lah-
nim dremežem:

»Noeliberalizem temelji na podobni sebičnosti, kot mi jo izkazujete. Sprva je sicer na videz neoliberalizem nadvse privlačna ideja, kaj ne? Človek je popolni in-
dividuum, odvisen samo od sebe in od svoje spretnosti in zategadelj je absolutno svoboden ter odgovoren samo sebi. A takšno razmišljanje ima drobno lepotno napako, ki vse postavi na glavo. Pridobljene ustavne pravice se krčijo in ne upoštevajo. Prav tako ni čisto jasno, kaj se skriva za pojmom 'deregulacija'. Trg in enakost pred zakonom sta pretežno stvarni samo do neke mere. A poglobitni argument proti neoliberalizmu je popolnoma orwellovski. Individualizem, ki po Nietzscheju predstavlja najskromnejšo stopnjo volje do moči, če v tem smislu o kakršnikoli moči sploh lahko govorimo, naj bi veljal samo za nižje sloje, kajti višji sloji se morajo združevati, da bi lahko složno vladali razdrobljenim in navidezno individualiziranim nižjim slojem. Oblastna elita torej potrebuje svojevrsten socializem. Po Orwellu je adoptivna hierarhija učinkovitejša in zategadelj bolj stabilna in mnogo bolj dolgoživa kot je dedna hierarhija. O tem ne more biti nobenega dvoma. Dedne hierarhije so praviloma kratkega veka, a je Orwell krepko podcenil silo, ki nas veže z našimi potomci. Kaj vse smo zavoljo te

sile pripravljene postoriti za naše biološke potomce? Zato dedna aristokracija ne more biti stvar preteklosti in neoliberalizem se v tej luči izkaže za popolnoma enako fantazmo, kot je bilo kardeljansko samoupravljanje. Načelo Bismillah se vsega tega zaveda in ne bo padlo v past in nasedlo navideznemu individualizmu. Načelo Bismillah ne bo nagrajevalo lakomnosti in tistih, ki goljufajo, lažejo in zlorabljajo druge. Zakon džungle, brez kakršnekoli moralne kode, ne bo predominiral!«

Govoril sem strastno, kot bi me obsedla neka nevidna neznana sila. V govorniškem transu sem gestikulirajoče krilil z rokami. Ko se ponovno zavem samega sebe, opazim, kako Alma, Mojca in Mirjam z mešanico zdolgočasnosti in osuplosti strmijo vame.

»Khm, oprostite, nekoliko me je zaneslo,« skušam opravičiti svoje izvajanje in položaj.

»Že dobro, že dobro,« odgovarjajo ena za drugo.

»Ljubo, se ti sploh zavedaš, kako te ljubimo?« vpraša Alma z neko nedoločeno vedrino v očeh.

»Se, se, a moškega mi vseeno ne vodite v skupnost. O sprejemu novih članov v skupnost se pomenimo v Ljubljani,« resnobno pripomnim.

»Enej nas bo obiskal in pika!« zatrdi Alma.

Sunkovito odrinem krožnik, na katerem je bila še večina obroka, proti sredini mize. Vstanem in se napotim z verande, skozi vrt duhtečega tropskega cvetja proti obali. »Niso me vredne!« pomislim. »Le kaj jim pade na pamet, da mi tako skuhamo. Saj me niti ne poslušajo, kaj šele ubogajo. Tega jim ne bom nikdar dovolil!« Prižgem si cigareto in sedem na skalo ob morju. Globoko vdihnem cigaretni dim in odmerek nikotina me pomiri in mi razbistri misli: »Saj ne mi-

slijo resno. Morda me samo dražijo in me želijo samo narediti nekoliko ljubosumnega.« Namenim se nazaj proti verandi, kjer sedem za računalnik. Pisanje me sprošča in pomirja.

Pišem s strastjo, dnevi ponovno minevajo v ustaljenem ritmu in prišla, ki naj bi šele vstopil v našo skupnost, sem nekoliko odrinil iz svoje zavesti in pozabil nanj:

... primer Bizanca: malo je znano, da je propadla samo polovica Rimskega cesarstva, to je njegov zahodni del, medtem ko se je vzhodni del imperija obdržal, navkljub več kot očitni deklinaciji in dekadenci, ki ga je najedala. Premišljeno utrjevanje postojank ob najživahnejših trgovskih poteh, obvladovanje vojne veščine in nekateri tehnični izumi, kot je na primer grški ogenj, so omogočili preživetje Bizanca še nadaljnjih tisoč let in njegovo svojsko pot v fevdalizem. Ali je mogoče tukaj potegniti vzporednice s sodobno svetovno politiko? In vendar se je zgodba Bizantinskega cesarstva končala popolnoma banalno. Zaradi izuma smodnika, eksplozivnega prahu, se je naposled, dobesečno čez noč, kot milni mehurček razblinila še druga polovica nekoč mogočnega cesarstva ...

Z morja zaslišim rezko motorno brnenje. Otoku se približuje drevak z močnim izvenkrmnim motorjem gospoda Kiata. »A glej ga zlomka, na drevaku sta dve postavi. Pa ja ne ... ? Prekletost!« opazujem in glasno razmišljam. Tudi Alma, Mojca in Mirjam so opazile približujoči se drevak. Nemudoma so stekle proti lesenemu pomolu. Pozdravljajo se in se hitijo poljubljat na lica se s prišlekom. Prišla privedejo k meni na

verando. Tujec je visok, slok, krepak mladenič. Lase ima kratko pristrižene, a ima krepko brado, takšno kot jih nosijo pridigarji radikalnega islama in so sedaj v modi. Oblečen je v bermuda hlače in srajco olivno zelene barve.

»Pozdravljeni! Veliko sem slišal o vašem Bismillah načelu. Videti je nadvse zanimivo in privlačno,« me pozdravi in ogovori.

»Pozdravljen, Enej,« mu hladno odzdravim.

Rokujeva se, a ob prisotnosti žensk mu ne zmorem izreči, da ni dobrodošel. Čas kosila je in sedemo za mizo. Med obedovanjem Enej pripoveduje svoje popotne dogodivščine. Alma, Mojca in Mirjam od radovednosti dobesedno požirajo njegove besede. Jaz v glavnem molčim. Na skrivaj si ogledujem Eneja. Pogled se mi ustavi na njegovih poraščenih podlahteh. Molčim, in tudi nihče se ne zmeni zame.

Po obedu gredo na plažo, na kopanje. Jaz sem trmoglavo, užaljeno obtičal za računalnikom, a pisati ne morem. Raje jih opazujem razposajene med kopanjem. Kadim cigareto za cigareto. Hkrati čutim tudi strašno blokado kreativnosti. Ne pomaga mi niti sprehod okoli otoka, kjer zaman iščem navdih. Skušam zadremati in iz kraljevske podzavesti priklicati zgoščene misli iz sveta idej. A ne morem zaspati. Nič drugače ni med večerjo in po njej, ko smo ob svečah in vinu obsedeli na verandi in kramljali. Vsa pozornost je namenjena gostu. Vonj duhtečega tropskega cvetja se meša z vonjem po vosku dišečih sveč. A v meni, z vsakim kozarcem močnejše, dozoreva misel na ukrepanje.

Potem, pozno v noči, se ljubim z Almo, oziroma se bolj Alma ljubi z menoj. Ničev občutek, kot bi se ljubil s popolnoma neznano žensko. Zazdi se mi, da prita-jeno zaslišim Mojčino stokanje v ekstatični nasladi. V mislih se mi pojavi grozna, ostudna misel, ki je ne prenesem, da se bodo v ženskih telesih morali moji spermiji spopadati s zločestimi klicami, spermiji pri-šleka. Dolgo v noč ne morem zaspati. Alma medtem trdno spi. Uro ali dve pred jutranjim svitom vstanem. V kuhinji si natočim šilce viskija in ga na dušek zvr-nem in izpijem. Po grlu me zapekli, a se mi v želodcu pojavi prijetna toplina. Začutim, kako se mi je povrni-la moč. Stopim do predala in iz njega vzamem pištolo, ki sem jo bil brez težav nabavil na nekem živilskem trgu v Bangkoku. Skozi ročaj pištole potisnem okvir z naboji. Ročaj pištole mi sede v dlan. S sunkovitim potegom kovinskega okovja pištole repetiram orožje v rokah. Prisluhnem jutranji tišini. V meni se je prebu-dila uničevalna strast. Preveva me moč, da gospodu-jem nad življenjem in smrtjo. Nepotešljiva razdiralna strast zavлада mojemu telesu in mojemu umu. Pištola je moj podaljšan morilski fenotip in politika najslado-strastnejši afrodizijak.

Vstopim v izbo, kjer spita Mojca in Enej. Prižgem luč in dvakrat ustrelim v Enejevo glavo. Še preden se Mojca zave položaja, streljam tudi vanjo in ji pošljem svinčeni krogli v glavo. Na hodnik plane prestraše-na Alma. Pomerim ji v čelo. Njene oči prosijo milosti. »Kdaj pa, če ne zdaj moram biti močan,« pomislim. »To je vaja iz kreposti in volje do moči, do nadčlove-ka.« Zdržim dih in tako umirim tresavico ter sprožim strel v Almino glavo. Na čelu se ji, kot na indijskih

verskih podobicah, pojavi rdeča pika. Njeno telo se s tleskoma sesede na tla. Iz zadnje sobe zaslišim Mirjaminsko histerično vreščanje. Približam se ji, tako da jo stisnem ob steno, da nima kam bežati. S smrtno grozo v očeh me motri. Krčevito se oklepa poslednjih trenutkov življenja. V smrtnem boju vidno drhti. Ustrelim vanjo tri - ali morda štirikrat, dokler negibno ne obleži.

Izpijem še eno šilce viskija. Sedem na verando in si prižgem cigareto. Globoko vdahnem. Ponovno prisluhnem jutranjemu spokoju. Še vedno je tema. Zdaj me že preveva veliko zadoščenje in olajšanje. Ko cigareta dogori, zajamem še en dim in potem na tla odvržem ogorek in ga s krožnim gibanjem stopala pod podplatom ugasnem. Pregledam vsa štiri trupla in se prepričam, da ni v njih še kaj znakov življenja. Vzamem računalnik in ključ s podatki ter preostale svoje stvari in jih spravim v boršo. Iz prostora za agregat vzamem kanister z gorivom in pričnem polivati leseno kočo. Potem prižgem razlito gorivo, ki je nato ob vžigu s topim zvokom buhnilo. Hkrati si prižgem novo cigareto. Kadim in čakam, da kolibo dodobra zajamejo plameni. K sreči nas gospod Kiat skorajda zagotovo ni nikomur prijavil. Bo že poskrbel za zoglenela trupla. Potem se vkrcam na drevak in sunkovito potegnem za vrv izvenkrmnega motorja. Motor za-rohni. Pričelo se je daniti. Odglisiram proti lučem na kopnu, ki bodo v jutranjem svitu kmalu ugasnile.

V IMENU NATAŠE

*Nebesa ne bi bila nebesa,
če ne bi bilo v nebesih ljubimcema
dovoljeno vsaj toliko užitka,
kot sta ga deležna na zemlji.*

(Giovanni Boccaccio)

»Lahko sem izključen iz Božjega kraljestva,« rečem sestri Faustini, ki me tako prijazno spremlja na poti do ordinarija. V mojem primeru hudega, pohujšljivega moralnega greha in prekrška zoper posvečeno življenje je bil za ordinarija določen krajevni škof.

»Bog vse vidi in vse ve. Motri v najgloblje kotičke naših duš in milostno odpušča. Ne bojte se!« mi odvrne.

Najine besede se izgublajo v peketu odmeva korakov po zloščenih hodnikih škofije.

»Le kakšno pokoro mi bo naložil ordinarij?«

Ko naposled prispeva, postojiva pred vrati škofove pisarne.

»Mladi ste še. Vsakemu enkrat spodrsne ali se zalomi. Škof je razumevajoč človek. Zagotovo vam bo spregledal prekršek,« s pomirjajočo milino izgovori sestra Faustina.

»Ne govorite tako. Saj ste vendar skorajda mojih let.« V tistem trenutku se odprejo težka, masivna, na notranji strani debelo tapecirana vrata škofove pisarne.

»Vstopite!« mi veli škofov tajnik. »Njegova ekscelenca vas že pričakuje.«

»Bog z vami,« mi tiho šepne sestra Faustina.

Vstopim v škofovo pisarno: »Hvaljen Jezus!«

»Hvaljen Jezus,« mi lenobno, a zaskrbljeno odvrne škof in s predirnim pogledom namigne tajniku, češ da je že čas, da se umakne iz pisarne, zavoljo kočljivosti zadeve.

»Vaša ekscelenca, verjemite mi, bila je samo nepazljivost in trenutek slabosti, kateri sem tako nespametno podlegel,« skorajda proseče rečem škofu, upajoč na njegovo milost zavoljo mojega prekrška.

»Sedite!«

Sedem nasproti škofa za razsežno, iz masivnega lesa stesano pisalno mizo.

»Zdaj pa vse lepo po vrsti, kot so hiše v Trsti,« veli škof s strogo masko zaskrbljenosti na obrazu. Nepredušno skrivnostno me motri s svojimi predirnim pogledom. Tako strogo, da še ne morem ničesar sklepati o njegovi odločitvi v primeru mojega prekrška.

»Ime ji je Nataša,« začnem svojo izpoved. »Pri sveti maši sem jo začel videvati jeseni. K maši se je vozila s kolesom. Vedno je bila brezhibno urejena, vendar njena oblačila niso bila niti malo vpadljiva in niso izdajala niti trohice hudičeve privlačnosti, ki bi napeljevala k pohujšanju, ali h grehu. Njena kolena je vedno skrbno prekrivalo krilo. Nekoliko je spominjala na pripadnice Jehovih prič, kot jih lahko vidimo upodobljene v njihovih brošurah. A skrivnostnega nasmeška in privoščljivega pogleda izpod obrvi, ki mi ga je namenila vsakič, ko je sprejela hostijo svetega obhajila, ni mogoče pozabiti. Bila je, mislim, rahlo bledolična. Na bradi in ob ustnicah je bila njena polt nekoliko poraščena z belim puhom. Najverjetneje je študirala na eni izmed višjih strokovnih šol v mestu.

Takšno sem videval, dokler ni nekega dne naposled prišla po zakrament svete spovedi. Videl sem jo sedeti na klopi v cerkveni ladji s prekrizanimi rokami. Prav gotovo je morala moliti. Ko me je zagledala, je dvignila pogled. Zagotovo je njen pogled pritegnilo tiho vršanje moje sutane. Takoj sem prepoznal njen glas, ko ji prišla na vrsto:

»Hvaljen Jezus.«

»V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen. Zadnjikrat sem bila pri spovedi ...«

»Dobro, dobro, saj vem, kako poteka spovedni obrazec,« me prekine ordinarij. »Preidite k bistvu, da ne izgubljava časa po nepotrebnem!«

Uplahne mi srce. Slutim, da škofova opazka ne more obetati nič dobrega za izid mojega procesa. Zato začnem hlastno, po spominu, navajati grehe, ki mi jih je bila zaupala:

»Moji grehi so: ... materi sem se zlagala, da je ne morem obiskati, ker moram čez konec tedna študirati za kolokvij, a sem se s prijateljico raje odpravila na izlet v gore zatajila sem Gospoda ...«

»Ampak vas mora težiti še kaj hujšega?« sem na koncu njene izpovedi pripomnil. »Vi niste prišli k spovedi zavoljo takih malenkosti.«

»Res je. Imam težave globlje narave. Čestokrat me preganjajo strašne nočne more. A to ni najhuje, kajti tudi mnogo drugih ljudi ima nočne more. Bolj nenavadno je, da tik preden utonem v spanec, slišim neki glas, ki mi govori v meni nepoznanem jeziku. Navadno ne razumem niti besede. Bojim se, da so v ozadju zle sile.«

»Ne razumem, v čem je problem. Če ničesar ne razumete, potem že ne more biti nevarno,« odvrnem.

»Ni tako preprosto. Čeprav ničesar ne razumem, vse dojemam in vsemu slišanemu, hlastno in dobrovoljno pritrjujem. Ko se prebudim, se ponavadi ne morem spomniti niti besede, ki mi jih je narekoval neznani glas.«

»Še vedno ne razumem vaše težave, če se ne morete spomniti niti besede, potem ...«

Prekinila me je in mi segla v besedo:

»Toda pravim vam, vse dojemam, čeprav ne razumem niti besede. Menim, da slišane besede morajo na tak ali drugačen način, vplivati na mojo podzavestno podstat. Hkrati pa iz psihologije vem, da se ljudje odločamo pretežno na podlagi nezavednega, zato se bojim, da bi me moje odločitve zategadelj lahko, kaj hitro, premamile v greh ali Bog ne daj, da bi komu storila kaj zlega. Razumite vendar, nedvomno so na delu demonske sile, ki posegajo v moje nezavedno tkivo ...«

»Hm ...«

»... zato imam na nočni omarici vedno pripravljeno beležnico in pisalo in nekega jutra mi je naposled le uspelo zapisati besede iz sna. S seboj imam napisane besede. Dovolite, da vam jih predam.«

Stopila je iz spovednice in za rezilo noža priprla vrata na moji strani spovednice ter mi, skozi nastalo režo, pomolila majhen listek papirja. Vzel sem ga. Ona pa se je medtem vrnila na svojo stran spovednice. Razvil sem listič in začel brati: *»vetišetop mibod ad itison meromz ni nejloarpirp mes herg kilev okak ečagurd itivoosan onbertop ej ejnašarpo ahidvan riv eloc ej ap ila ajrozbo irišzar it okhal herg itib erom en adalsan otaz ujtsartsodals v ej agenešiozv jaken«*

»Ničesar ne razumem.«

»Preberite nazaj! Potem lahko razberete: 'Nekaj vzvi-

šenega je v sladostrastju. Zato naslada ne more biti greh, lahko ti razširi obzorja ali pa je celo vir navdiha. Vprašanje je potrebno nasloviti drugače: Kako velik greh sem pripravljen in zmorem nositi, da dobim potešitev?' Vam rečem, zagotovo hudičevo delo,« je pomenljivo pripomnila.

»Hm ...,« sem komaj slišno izustil in se zamislil.

Listič z napisom postavim pred škofa: »Poglejte. Prav zares, če berete nazaj, nedvoumno piše: 'Nekaj vzvišenega je v sladostrastju. Zato naslada ne more biti greh, lahko ti razširi obzorja ali pa je celo vir navdiha. Vprašanje je potrebno nasloviti drugače: Kako velik greh sem pripravljen in zmorem nositi, da dobim potešitev?'«

Ordinarij zadržano zre v listič z obrnjenim zapisom in po nekaj trenutkih tišine spregovori:

»In potem?«

»Pridite danes teden v župnišče po večerni maši,« sem ji dejal in ji naložil pokoro: »Do takrat pa glasno berite Razodetje apostola Janeza.« Kot sem se megleno spominjal nekega predavanja, naj bi Razodetje pomagalo obvarovati se hudiča.

»Moj bog, žal mi je, da sem grešila in žalila tebe, ki si moj najboljši oče. Obljubim pri sveti veri, da se bom poboljšala. Pomagaj mi s svojo milostjo. Amen.«

»In jaz te odvežem tvojih grehov v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha.«

»Amen.«

»Bog ti je odpustil grehe. Pojdi v miru.«

»Bogu hvala!«

Ordinarij se nervozno presede. Bojim se, da bi ponovno vzrojil. Spovedni obrazec sem ponovil samo zato, da bi izrazil svojo iskreno pobožnost in izkazal ponižnost ter pripravljenost na kesanje.

V tednu, ki je sledil, sem se posvetil študiju. V žu-

pnjski knjižnici sem našel neko, več kot sto let staro, popolnoma zaprašeno knjigo, pisano v latinščini, priročnik o eksorcizmu. Delo je napisal neki *Julius Hieronimus* pred davnimi leti, kajti knjiga je bila očitno ponatis prepisa mnogo starejšega rokopisa. Najprej sem knjigo prelistal in bežno preletel njeno vsebino. Pozornost so mi pritegnile ilustracije lesorezov, ki so prikazovale izganjanje zlih duhov. Na upodobitvah so bili večinoma nazorno upodobljeni ljudje, podvrženi eksorcizmu, z obrazi spačenimi od blaznosti, trpljenja, bolečine in strahu med obredom, ki je poleg molitev in zaklinjanj vključeval tudi tepež in druge načine telesnega delovanja na nesrečnike obsedene s hudičevo boleznijo. Nato sem začel brati in poglobljeno preučevati delo. Kaj hitro sem, poleg običajnih opozoril o silni moči Satana in o neverjetni zvitosti, spletkarstvu in lažeh hudiča, ki se jim je bojda zelo težko upreti, in da se zategadelj Satana v nobenem primeru ne sme podcenjevati, dojel, da je tudi hudič del stvarstva, Božjega načrta in hkrati potrditev Božjega obstoja. Razumel sem, zakaj je moral biti Jezus v puščavi izdatno skušan od Satana. Nadalje sem se lahko poučil, da si mora vsak eksorcist prirediti obrazec izganjanja hudiča, kot mu najbolj ustreza in ga tudi prilagoditi glede na trenutno potrebo obsedene. Potem sem prevedel zaklinjanja, predpisana v obrazcu. Ko sem bil delo natančno preučil, sem postal poln samozavesti, ki je puhtela iz mene kot iz biblijskega Samsona.

Minil je teden dni in Nataša me je poiskala v župnišču po večerni maši, kot sva bila dogovorjena. Na nebu je sijala mesečina polne lune. Ko sem jo vodil do svoje

skromne sobice, si je zvedavo ogledovala stene hodnika prebeljenega s pleskarskim mačkom, ki je puščal odtisnjen vzorec cvetličnih listov v zeleni barvi. V štirioglati peči je prasketal ogenj, ki ga je bilo mogoče videti skozi majhno okence na peči. S kadihom sem najprej temeljito razkužil prostor. Razpelo, kelih in paternošter pa sem obredno razpostavil po posteljni polici. Z aspergilom, kropilom, ki je vsebovalo blagoslovljeno vodo, žegnám nabožne predmete in druge stvari v sobi. Nataša se je, medtem sama od sebe, slekla do spodnjega perila. Ko je uzrla moj presenečen pogled, je mirno pripomnila:

»Pred Boga moramo stopiti goli in bosí,« ter se neprizadeto zleknila na posteljo.

»Zdaj bova pričela z obredom očiščevanja. Ali ste pripravljeni? Boste videli, po obredu vam bo odleglo.«

»Da,« je dahnila v odgovor.

Pokleknil sem na preprogo pred posteljo in začel goreče moliti Rožni venec. Pokrižal sem se in izrekel:

»V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen.« Nato sem nadaljeval z molitvijo:

»Verujem v Boga Očeta vsemogočnega, stvarnika nebes in zemlje. In v Jezusa Kristusa, Sina njegovega edinega, Gospoda našega; ki je bil spočet od Svetega Duha, rojen iz Marije Device; trpel pod Poncijem Pilatom, križan bil, umrl in bil v grob položen; šel pred pekel, tretji dan od mrtvih vstal; šel v nebesa; sedi na desnici Boga Očeta vsemogočnega; od ondod bo prišel soditi žive in mrtve. Verujem v Svetega Duha; sveto Cerkev, občestvo svetnikov; odpuščanje grehov; naše vstajenje in večno življenje. Amen«.

Nataša se je medtem pričela nemirno premetavati po postelji, za trenutek je poležala, zdaj na eni, zdaj na

drugi strani boka. Povzdignil sem glas in še odločneje nadaljeval z molitvijo:

»Oče naš, ki si v nebesih, posvečeno bodi tvoje ime, pridi k nam tvoje kraljestvo, zgodi se tvoja volja kakor v nebesih tako na zemlji. Daj nam danes naš vsakdanji kruh in odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom, in ne vpelji nas v skušnjavo, temveč reši nas hudega. Amen.«

Ona je medtem postala vročična in njeno telo je pričelo drhteti. Njenih ustnic se je polotil komaj viden trepet. Z enako odločnostjo sem nadaljeval z Zdravo Marijo:

*»Zdrava, Marija, milosti polna,
Gospod je s teboj, blagoslovljena si med ženami in blagoslovljen je sad tvojega telesa, Jezus. Sveta Marija, Mati božja, prosi za nas grešnike zdaj in ob naši smrti uri.
Amen.«*

In jo ponavljal v vseh različicah s tem, da sem za besedo Jezus izmenjanje pridal, kot je predpisano v obrazcu: *»... ki je za nas krvavi pot potil, ... ki je za nas bičan bil, ... ki je za nas s trnjem kronan bil, ... ki je za nas težki križ nesel, ... ki je za nas križan bil ...«* in tako naprej.

»Slava Očetu.«

Dokler nisem molitve Rožnega venca zaključil:

*»O Jezus, odpusti nam naše grehe, obvaruj nas peklenškega ognja, privedi v nebesa vse duše, posebno še tiste, ki so najbolj potrebne tvojega usmiljenja.
V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen.«*

Pokrižal sem se, Nataša se je medtem še naprej premetavala po postelji in pričela se je močno potiti. Nadaljeval sem z glasnim zaklinjanjem:

*»V imenu Jezusa Kristusa,
odrešenika gospoda
vladarja belih nebes,
lučam vate kamen zavrženi
Satan pekleni!
Prebada te Svetega Jurija pravo,
zapusti to dušo neomadeževano!
Izganjam to kal preklete!
V milosti Svetega Janeza, amen.«*

in jo izdatno poškopil z blagoslovljeno vodo. Nataša se je zdrznila, kot bi prejela silovit udarec z bičem. Zato sem samozavestno nadaljeval z zaklinjanjem:

*»V imenu Jezusa Kristusa,
odrešenika gospoda
vladarja belih nebes,
lučam vate kamen zavrženi
Satan pekleni!
Prebada te Svetega Jurija pravo,
zapusti tuzemstvo s krvjo prepojeno!
Izganjam to kal preklete!
V milosti Svetega Janeza, amen.«*

Ponovno jo blagoslovim z žegnano vodo. Nataša se je medtem silovito stresla in je s hripavim, počenim glasom izustila:

»Nič mi ne moreš!«

Moja samozavest je medtem močno narasla, kajti

hudiča sem očitno izvabil na plano, da se je pokazal. Zazrl sem se v njene polne grudi, drhteče od njenega diha, točneje v našpičene prsne bradavičke, ki so, varno skrite pred pogledom, brezsravno izzivale izpod spodnje majice.

*»V imenu Jezusa Kristusa,
odrešenika gospoda
vladarja belih nebes,
lučam vate kamen zavrženi
Satan pekleni!
Prebada te Svetega Jurija pravo,
zapusti nebeško kraljestvo od silnih oteto!
Izganjam to kal prekleto!
V milosti Svetega Janeza, amen.«*

»Nič mi ne moreš,« je ponovno zaničljivo dahnila. Hotel sem ji zadati blag udarec čez hrbet, a mi jo je uspelo samo pogladiti preko hrbta. Nisem je zmozel udariti. Na žalost, pa je moja dlan zdrknila pod njen pas in se ustavila na tistem delu popolnoma razmočene tkanine, ki je prekrivala njen sram. Nastopil je trenutek slabosti. Divje sem odvrigel suta-no in vzel Natašo od zadaj.

»In ona?« prekine mojo pripoved ordinarij.

»Ni se upirala. Nasprotno, celo voljno, prav uslužno se je zasločila.

Potem me je oblila blesteča svetloba,« nadaljujem s svojo pripovedjo. »Skozi priprte veke sem zagledal bele peruti in v sluh se mi je prikradel prhet in šelest. Nato se mi je stemnilo pred očmi. Zagledal sem zvezde, in ko sem ponovno odprl oči, sem lahko videl razpelo s police

nad posteljo, kako se vrti okoli svoje osi. »Skušnjavec? Asmodej? Ne, Lucifer,« sem pomislil. Takoj sem jo odrinil od sebe, zavedajoč se, kako nebogljeno in nespartmetno sem se ujel v zanko, ki mi jo je tako večče, bistroumno nastavil Satan in me premamil v greh. »O Bog, kam sem zabredel?« Medtem je Nataša začela tožiti:

»Poglejte, kaj ste mi naredili. Vzeli in uničili ste mojo krepost, ki sem jo tako skrbno varovala za nekoga, ki me bo zares ljubil!«

Odgovorim z zaklinjanjem: »*Žegnane vode sol in blagoslov, ženem te, vrag!*« in jo izdatno poškropim z žegnano vodo.

Ona nadaljuje: »Želela sem podariti krepost nekomu, ki bo pozoren do mene.«

»*Žegnane vode sol in blagoslov, izganjam te, hudič!*« sem se zaklinjal še glasneje in jo ob tem divje škropil z blagoslovljeno vodo.

»Za nekoga, ki bo močan, a me ne bo ranil.«

»*Žegnane vode sol in blagoslov, ženem te, Asmodej!*« sem kričal.

»Za nekoga, ki bo vse življenje samo moj, ki mi bo vdan in me po Božje častil. Za katerega bi drugi izkopala oči!«

»*Žegnane vode sol in blagoslov, izganjam te, Lucifer!*« sem tulil in jo močno udarjal po hrbtu ter ponovno kričal: »*Žegnane vode sol in blagoslov, gonim te, Satan.*« Začel sem se sliniti in na ustih se mi je začela nabirati pena. Skušal sem zaključiti obrazec:

»*Gospod, sprejmi moj dar
besede v imenu
Svetega Janeza izrečene,
amen!*«

Pokrižal sem se. A v sencih sem zaslišal prediren, zaničevalen krohot, ki se je počasi prelevil v rezko renčanje, katerega votel trepet sem lahko čutil na prsih. V trebuhu me je težilo, kot bi bil pogoltnil kovaško nakovalo.

»To je obsceno,« je dejala Nataša in se zravnila na postelji. »Izrabili ste moje zaupanje in me zlorabili. Navaden slepar ste!«

Nataša se je jezno namenila proti stolu, kjer so bila zložena njena oblačila.

»Ne, ne niste slepar. Vi ste blaznež!«

»Ne odhajajte!« sem zatulil, a Nataša se ni zmenila za mojo prošnjo.

»Ne zapuščajte me samega,« sem skoraj cvileče moledoval.

Ne da bi mi namenila pogled, je s hladno osornostjo odvrnila:

»Glede na storjeno, si zagotovo ravno to zaslužite.«

Vrgel sem se na kolena in klečal pred njo:

»Rotim vas, ne odhajajte, vendar! To je bil samo trenutek slabosti, ki ga bom še drago plačal. Zdaj so v meni Satanove klice. Pomagajte mi! Ne morem in ne smem ostati sam.«

Premerila me je s pogledom polnim obtožujočega pomilovanja:

»Kot da jaz lahko zavoljo tega kaj storim?«

»Uporabite obrazec in nadaljujte z izganjanjem!«

Ponovno je premerila mojo usmiljenja vredno dušo in jezno stisnila ustnice.

»Naj bo,« je po kratkem premoru pristala.

»Nimava veliko časa. Ukrepati morava hitro, preden hudičevo seme vzkali in se dodobra razraste. S police vzemite molitvenik, moje zapiske z obrazcem, Sveto

pismo in, kot sem dejal, nadaljujte z obrazcem.«

Legel sem na posteljo in ji velel:

»Začnite z molitvijo Rožnega venca!«

Z resnobnim izrazom na licu je polistala po molitveniku in nato je pričela mrmrajoče žebrati Rožni venec:

»Verujem v Boga Očeta vsemogočnega, stvarnika nebes in zemlje. In v Jezusa Kristusa, Sina njegovega edinega, Gospoda našega; ki je bil spočet od Svetega Duha, rojen iz Marije Device; trpel pod Poncijem Pilatom, križan bil, umrl in bil v grob položen; šel pred pekel, tretji dan od mrtvih vstal; šel v nebesa; sedi na desnici Boga Očeta vsemogočnega; od ondod bo prišel soditi žive in mrtve. Verujem v Svetega Duha; sveto Cerkev, občestvo svetnikov; odpušcanje grehov; naše vstajenje in večno življenje. Amen«.

Nekje globoko v meni se je prebudil otrok, ki je neumorno, neutolažljivo, vročično vokal. Začel sem se znojiti in tresti, kar je Nataša nedvoumno morala opaziti.

»Glasneje!« ji glasno zaukažem.

Pokrižala se je in dvignila glas:

»Oče naš, ki si v nebesih, posvečeno bodi tvoje ime, pridi k nam tvoje kraljestvo, zgodi se tvoja volja kakor v nebesih tako na zemlji. Daj nam danes naš vsakdanji kruh in odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom, in ne vpelji nas v skušnjava, temveč reši nas hudega. Amen.«

»Prasica!« mi uide, sem glasno siknil in otroški jok v meni se je prelevil v glasno renčanje. A Nataša se ni dala motiti. Še glasneje je molila:

*»Zdrava, Marija, milosti polna,
Gospod je s teboj, blagoslovljena si med ženami in blago-
slovljen je sad tvojega telesa, Jezus. Sveta Marija, Mati
božja, prosi za nas grešnike zdaj in ob naši smrtni uri.
Amen.«*

Strogo je ponavljala molitev v vseh njenih različicah. Jaz pa sem renčal, se slinil, se krohotal ter vmes kvan-
tal in nespodobno preklinjal. Nedvomno pa sem bil
tudi spolno vznemirjen. Pokrižala se je in vsemu na-
poru navkljub je glasno, skorajda kriče nadaljevala z
zaklinjanjem:

*»V imenu Jezusa Kristusa,
odrešenika gospoda
vladarja belih nebes,
lučam vate kamen zavrženi
Satan pekleni!
Prebada te Svetega Jurija pravo,
zapusti to dušo neomadeževano!
Izganjam to kal prekleto!
V milosti Svetega Janeza, amen.«*

Njene besede zaklinjanja so me bičale z ostro, žgočo
bolečino. Škropila me je z blagoslovljeno vodo. Ka-
plje so kot razbeljene vulkanske iskre padale na mojo
kožo. Stresal sem se, cvilil od bolečine in se zvijal v
klobčič. Ponavljala je obrazec zaklinjanja v vseh pod-
različicah, dokler se ni vidno izčrpana ozrla po meni,
ki sem drhtel in še naprej tiho renčal. Ozirala se je po
sobi in se nervozno prestopala v krogu, nevedoč, kaj
ji je še storiti.

»Vaša ekscelenca, tukaj bi svojo izpoved zaključil, kajti tistega kar je sledilo, ne bi želel pripovedovati in tako omadeževati dobro ime in čast gospodične Nataše, ki nosi prav malo krivde v tej zgodbi.«

A škof je neizprosno: »Vse mi morate zaupati, kajti le tako bom lahko ocenil obseg vašega prekrška in težino vašega greha.«

Zazrem se na mizo, v listič z Natašnim zapisom in tiho nadaljujem s pripovedjo. »Potem me je začela oralno zadovoljevati in med vsakim predahom je hlastno kričala:

»*Žegnane vode sol in blagoslov, ženem te, vrag!*«

Jaz pa sem le renčal. Še naprej me je škropila z žegnano vodo in se ob tem zaklinjala:

»*Žegnane vode sol in blagoslov, izganjam te, hudič!*«

»Anazamu Ardnac! Anazamu Ardnac ... !« sem začel tuliti.

»Kaj ste dejali?« me prekine ordinarij.

»Če izgovorite nazaj, dobite 'candra umazana',« prostodušno odgovorim.

»*Žegnane vode sol in blagoslov, ženem te, Asmodej! ...*«

In jaz sem ponovno porogljivo odgovarjal z: »Anazamu Ardnac! Anazamu Ardnac ... !«

»*Žegnane vode sol in blagoslov, izganjam te, Lucifer! ...*«

in »*Žegnane vode sol in blagoslov, gonim te, Satan.*«

Potem se je pokrižala in zdrdrala:

»*Gospod, sprejmi moj dar
besede v imenu
Svetega Janeza izrečene,
amen!*«

Premerila je mojo pomilovanja vredno podobo. »Ne pomaga,« si je tiho dejala in obenem tlesknila z dlanmi po svojem boku. Potem je k obrazcu samovoljno pridala naslednje besede:

*»Seme hudičevo, boš zatrto,
v kali boš zamrlo!«*

Potem je pokleknila in sedla name okobal.«
»In vi?« me prekine ordinarij.

Poniknil sem v nasladi in se razblinil v ponoru sladostrajtja. Hotel sem zakričati: »Satan ven! Roke stran od mene, hudič!« a bržkone sem iz sebe spravil samo grleno renčanje. Toda kmalu je prišla odrešitev in za trenutek mi je odleglo. Prevel me je občutek mogočnosti silnega poganskega boga Peruna. »Hudičevo delo,« pomislim. Vstanem s postelje in ležem s trebuhom na tla, odročim in si glasno rečem:

»O Gospod, zatekam se v tvoje naročje. Tok Satanove sile je premočan. Pomagaj mi in odreši me iz globočin hudičeve struge!«

»Kaj moram zdaj narediti?« me prekine Nataša.

»Berite iz Razodetja apostola Janeza!«

Nataša je začela mrzlično listati po Svetem pismu: »Iz katerega dela in kje naj začnem?«

Ponovno sem začel renčati. Besede, ki jih je brala, so glasno bile v mojo zavest kot težko kladivo po nakovalu v kovačnici. Ničesar nisem slišal. Mislim sem, da bom zblaznel. Po volčje sem tulil in se ob tem zvijal kot črv na planem, bevskal in cvilil kot stekel pes ali kot mačke, ki se parijo in ob tem, bržkone, še strahovito preklinjal. Zadnje, kar sem lahko slišal iz Nataši-

nih ust, je bilo: »... kateri niso spoznali Satanovih 'globin', kakor jih imenujejo in pasel jih bo z železno palico kakor se lončene posode razbijajo – kakor sem tudi jaz prejel od svojega Očeta – in dal mu bom zvezdo Danico ...«

Nastopil je trenutek odrešujoče tišine. Na vratih sobe se je prikazala sestra Kerubina. Skozi okno sem nekje iz daljave zaslišal kopitljajoči peket.

»Kaj tako strmite?« je Nataša nekoliko kljubovalno namenila vprašanje sestri Kerubini. »Mar ne vidite, da ženeva Satana, izganjava hudiča.«

Sestra Kerubina se je pokrižala in urno izginila.

»Dovolj bo,« rečem Nataši. »Če to, kar sva storila dose-daj, ne zadošča, da bi bil hudič premagan in pregnan, ne bo pomagalo, četudi do onemoglosti ponavljava obred.«

»Pa ona?«

»Naznanila me bo, kajpada. Tako ji veleva njena dolžnost.«

»Potem pa bo najbolje, če zdaj grem.«

»Pojdite. Bog z vami in hvala.«

»Zbogom.«

»To je vse, kar imam v povezavi s tem dogodkom povedati,« rečem ordinariju.

»Ja, sestra Kerubina je povedala, da so iz vaše sobe prihajali tako grozljivi, nečloveški zvoki in kričanje, da je morala vstopiti, misleč, da je komu slabo.«

Škof se je zamislil in po nekaj trenutkih je s preudarnim glasom spregovoril:

»Glede na to, da gospodična ni iz vaše fare, vam tokrat spregledam. Glejte, da se kaj takega nikoli več ne ponovi. Glasno berite iz Prvega lista apostola Janeza. Saj poznate besede: 'Vsakdo, ki dela greh, dela tudi nepostavno, in greh je nepostavnost. In veste, da je on prišel, da bi grehe odzvel, in greha na njem ni. Kdor v njem ostane, ne greši. Kdor pa je

grešil, ga ni videl in ga ni spoznal. Otročiči, nihče vas naj ne zavaja. Kdor dela pravico, je pravičen, kakor je on pravičen. Kdor dela greh, je iz hudiča; kajti hudič greši od začetka. Zato je prišel Sin Božji, da bi hudičeva dela razdejal. Kdor je rojen iz Boga, ne dela greha, ker njegovo seme ostane v njem. Po tem se spoznajo otroci božji in otroci hudičevi.¹«

Medtem ko je ordinarij izgovarjal te besede, se je blagovoljno nasmihal in v njegovem pogledu sem lahko nedvoumno zaznal svetel lesket hladne nejevere.

»Kaj pa, če so hudičevi zasevki še vedno v meni?« vprašam.

Škof se vidno zdrzne: »Potem pa morate poiskati pomoč izkušenega strokovnjaka. Predvsem pa ne počnite ničesar več na lastno pest. Bog vam bo odpustil grehe. Pojdite v miru.«

»Bogu hvala,« in odidem.

Nataše nisem več videval prihajati k maši. Čez nekaj mesecev sem jo videl v nekem sivem, predmestnem blokovskem naselju, kamor sem šel spovedat neko umirajočo ženico. Videl sem jo izstopati iz dokaj dragega avtomobila. Oblečena je bila v rdeče krilo in opazil sem lahko čipkaste podvezice na samostojecih hlačnih nogavicah. Ni me videla, medtem ko se je, z angelsko gracioznostjo namenila v eno izmed stolpnic. Nekje iz daljave sem zaslišal zavijajoče tuljenje psa. Tisti trenutek se mi je zazdelo, da se je ustavil čas, z njim zemlja ter celoten svet, ki je pričel votlo renčati. Privoščljivo, vreščече režanje se mi je prikradlo skozi ušesa. Šele takrat sem zares dojel težino Jezusovih besed pred Pilatom: »*Moje blagovoljno kraljestvo ni od tega sveta. Ko bi bilo moje kraljestvo od tega sveta, bi se moji služabniki bojevali ...*«

Pokrižal sem se in si dejal: »Amen.«

KUPIDOV BLAGOSLOV

*Kadar srce joče za tistim,
kar je izgubilo,
se duh smeji zaradi tistega,
kar je našel.
(neznani sufi)*

*Užitek ni v stvarih,
ampak v nas samih.
(Richard Wagner)*

»Nič, prav ničesar pametnega ne najdem; ali ni vredno postavljene cene ali pa je že zasedeno. Prav zares nespametno si je zadnji trenutek urejati počitnikovanje,« si rečem v soparnem poznem poletnem popoldnevu, med mrzličnim brskanjem po svetovnem spletu. Potujem po elektronskih in fotonjskih krajinah, vstopam, v odprte in zaprte sobane človeškega ustvarjanja navidezne resničnosti, v slepe ali prehodne hodnike. Vmes razpošljem nekaj elektronskih sporočil ter čakam na odziv in opravič nekaj telefonskih klicev, a je odziv vedno enak – zasedeno. »Ampak dopusta si že ne dovolim vzeti,« si dopovedujem. Zato trmasto brskam dalje. »Ponovno nič. Cene so navite, poleg tega pa sploh ne veš, na kaj naletiš. Na spletni strani sicer utegne pisati, da pred teboj ob prihodu malodane razgrnejo rdečo preprogo, na mestu samem pa potem praviloma sledi streznitev in razočaranje,« si mislim. Pregledam še *Last minute* ponudbe, a ničesar zanimivega ne najdem, kar bi zares pritegnilo mojo pozornost. Poleg tega pa se mi zdi misel, da bi z letalom odpotoval na dopust samo s torbo

in kovčkom s kakšnimi dvajsetimi kilogrami prtljage, nadvse neprivlačna. »Na dopustu potrebujem računalnik in vsaj nekaj knjig in priročnikov, ki jih nimam v elektronski obliki. Poleg tega si na počitnicah želim biti mobilen. Moral bi najeti avtomobil,« razmišljam. Vmes pa bentim in pri sebi grdo preklinjam nad počasnostjo internetne povezave, s katero se moj prenosni računalnik napaja preko prenosnega telefona, ki ga nervozno prekladam sem ter tja ter sproti karseda pogosto preverjam kakovost podatkovne povezave. Ker sta oče in mama že nekoliko v letih, svetovnega spleta ne uporabljata. Zato seveda nista naročena ali kako drugače povezana z računalniškim omrežjem. Doma sem bil vaju precej hitrejše povezave s svetovnim spletom. »Pravzaprav, če dobro pomislim, je moj pametni telefon poleg avtomobila in prenosnega računalnika ter dveh velikih športnih potovalk z oblekami, čevlji, copatami in športnimi obuvali ter rekviziti vse, kar mi je ostalo od imetja, potem ko me je žena, tik pred dopustom, postavila pred vrata, na cesto,« zagrenjeno ugotavljam. Odločitev je padla: »Na podstrešju vzamem šotor, ki ga hranim še iz študentskih let in se podam kampirat - na Hrvaško, kajpak.«

Naslednji dan na vrtu postavim šotor, da preverim njegovo stanje. Ker je bil šotor še vedno brezhiben, se odpravim po nakupih potrebščin za taborjenje. »Pri kampiranju začetni strošek še daleč ni zanemarljiv, vendar pa so potem stroški nekoliko nižji. Poleg tega si deležen na taborjenju najpristnejšega stika z naravo. V vsakem primeru se vložek izplača. Tako nabavim mizico, stole, električno in plinsko svetilko, pekač, ki mi bo služil kot raženj za ribe ali rdeče meso, priročno

kuhalo, električni grelec vode, kabel in Evro-vtičnico ter ostale potreščine in najnujnejšo špecerijo. Nekaj malenkosti pa sem si sposodil pri očetu. Vse skupaj naložim v prtljažnik avtomobila in se odpeljem v Istro, kjer si ogledam nekaj avtokampov ter si v neprimernejšem, glede čistoče in zasedenosti, poiščem prijeten prostor v senci. Po mučnem zabijanju klinov, v trdo izsušeno zemljo je kmalu vse nared. Nekaj pomislov imam po dolgih letih ponovno leči v študentski šotor. Vendar me kmalu pomiri dejstvo, da so mnogi kampisti še dosti slabše opremljeni od mene, tako da sem bil na koncu kar zadovoljen s svojo novopečeno iznajdljivostjo. Nekoliko pogrešam dober ležalni stol in hladilnik, ki pa bi ga lahko najel, če bi si ga ravno neznansko zaželel. Na razpolago pa je tudi ledomat. Brezžični internet v kampu deluje presenetljivo dobro in hitro. »To je pa zares pravo razkošje! Poleg tega bom lahko precej predčasno dokončal projekt, točneje izvedensko študijo povečanja oziroma razširitve proizvodnje za neko nemško kemijsko tvrdko, s katero imam pogodbo. Potem bo »padel« znaten denar, ki me bo za nekaj časa odrešil revščine,« veselo razmišljam.

Kmalu se predam enoličnemu počitnikovanju. Dnevi minevajo monotono: z jutranjim tekom, kopanjem, branjem leposlovja in časopisov preko dneva, pečenja rib ali mesa na električnem žaru ali s kosilom v kateri izmed restavracij ob obali. Ob večerih pa delam na projektu ali pa se odpravim na pivo ali sladoled na rivo v katerem izmed slikovitih istrskih mestec, kjer lahko opazujem ljudi, večinoma počitnikarje iz malodane vsega sveta in cvetober mičnih od sonca

porjavelih deklet, v lahkih poletnih oblekah. Vsak znova lahko zaznavam, kako se bremena vsakdanjika odlagajo z mojega hrbta in puhtijo v nič. Občutim lahko, kako se mi vračata moč in dobro razpoloženje. O depresiji, ki me je občasno pestila, ni ne duha ne sluha - kot nebo brez oblačka. Po dolgem času lahko ponovno občutim, kaj pomeni biti čisto sam. »Popolna svoboda, mir, kakšno razkošje,« si govorim, ko z zaprtimi očmi zrem v sonce ali se predajam vetru in morskim valovom. Ob kozarcu ali dveh občasno kramljam s sosedi v kampu, ki so povečini karseda zanimivi, mnogi med njimi pa imajo za nas neobičajne poglede na življenje in svet.

Dnevi minevajo presenetljivo hitro, dokler mojega enoličnega ritma počitnikovanja ne prekine nenavaden dogodek. Ravno sem se vrnil s kopanja na rtu Kamenjak, kjer sem v senci dreves prebiral Sliko Doriana Greya, ki sem jo tudi kmalu potem, na dušek, v celoti prebral. Pred tem sem se še ob povratku v kamp ustavil na nekem kmečkem turizmu v slikoviti vasi, deset ali dvajset kilometrov v notranjosti istrskega polotoka, kjer sem si v senci brajde privoščil izdatno porcijo jagnjetine izpod peke. V trgovini ob poti sem še nabavil nekaj špicerije in pri zelenjadarju zelenjavo in sadje. Nič neobičajnega, a v kampu me je pričakalo, na prvi pogled, neprijetno presenečenje. Na parkirnem mestu izpred mojega šotora me je pričakal zajeten enoprostorec z nizozemskimi registrskimi tablicami. »Prekleta,« sem pomislil. Mlado, zelo lepo svetlolasko, ki se je medtem vrnila k avtomobilu, sem neprijazno, osorno pobaral, da kaj je zdaj to, da je to vendar moj parkirni prostor.

»Ali lahko imava tukaj avto, samo toliko časa, da znosiva stvari iz avtomobila na najin prostor za šotorjenje? Lepo prosim.«

Nejevoljno pristanem in parkiram svoj avto nekoliko dlje od mojega šotora.

Sedem za svojo mizico in ves namrgoden razgrnem časopis pred seboj, a ne morem brati. Pogled mi uhaja k novopečenim sosedam. Glede na parkiran enoprostorec, sem pričakoval družino z majhnimi otroki, a sta bili sloki svetlolasi gospodični očitno sami. »Ohol in po nepotrebnem precej pregrob sem bil z njima,« se je v meni prebudilo sočutje, »zagotovo si bosta mislili, da sta pač dobili hudega kretena za soseda. To moram nekako popraviti.«

Vstanem od mizice in ju povprašam:

»Gotovo sta utrujeni od poti. Ali vama lahko ponudim kavo in piškote, da bosta lažje postavljali šotor in ostalo?«

»O, to je pa zares prijazno od vas. Kako lepo,« je dejala svetlolaska, ki je bila videti nekoliko mlajša izmed obeh.

Medtem se je zaslišal iz ozadja osorni glas druge mladenke, ki je zgroženo skozi naočnike zrla vame z izrazom, polnim ledenega prezira:

»Jaz sploh ne pijem kave!«

»Ah, ja, saj je res,« jo je hitela dopolnjevati mlajša svetlolaska, »veste, midve sva že od visoke šole nerazdružljivi.«

Globoko sem zavzdihnil iz zazdelo se mi je, da mi je ledeni polarni zrak napolnil pljuča, čeprav je bil dan zelo vroč in je bilo v zraku vsaj trideset stopinj. Med izdihom mi je skorajda ušel tihi: aah ...« Nekje v bližini se je oglasil škržat in začel glasno peti svojo pesem.

Ni me toliko presenetila njuna istospolna usmerjenost, marveč njuna neizmerna lepota. Mladenka, ki je bila videti nekoliko starejša, je bila prava rasna lepota. Njeni čudoviti svetlo rjavi, skorajda rdečkasto-oranžni, na gosto skodrani lasje so vabili dlan, da bi jih pogladila, da bi svilnati kodri nežno spolzeli skozi konice, po dotiku hrepenečih prstov. Tudi mlajša ob obeh svetlolask je bila izjemno lepa. Dolge, ravne, svetle, mestoma bele lase je imela po punčkasto spete. Čeprav je očitno že končala visoko šolo, je bila po mojem mnenju videti precej mlajša. Nekaj mojih znank je istospolno usmerjenih in prav vse, ki sem jih uspel spoznati, so bolj ali manj deškega oziroma skorajda moškega videza, da ne uporabim žaljive besede, prave možače. Nekoč mi je ena izmed njih celo zaupala, da hrepeni po tem, da bi spala s kakšno izjemno lepo žensko, a da žal take še ni srečala na sceni. A moja osuplost ni trajala dolgo. Kaj kmalu zatem me je prevela silna samozavest. Občutek moči je bil tako silovit, da bi se najraje kar zvezal, da se ne bi, kot tempirana bomba, razpočil na drobne kosce. Gore so bile v mojih rokah. Viharno morje je, ne da bi vedel odkod, bučalo v moji v glavi.

Naslednje jutro sem ju pozdravil s vprašanjem, kako sta spali.

»Hvala, dobro!« mi je odvrnila mlajša izmed obeh mladenk. Od jutra do večera je nosila belo kratko obleko, ki je lepo poudarjala njeno zagorelo polt. »Tejle pa se zares vidi, da ne kampira prav pogosto,« sem si dejal. Preko dneva sem nekako uspel izvedeti, da je starejši ime Sofie, mlajši pa Désirée in da sta iz Utrechta odnosno iz Leidna. Govoril sem izključno

samo z Désirée, medtem ko se je Sofie, vedno, kadar so se najini pogledi ujeli, le posmehljivo, kisló, omalovažujoče nasmehnila. »Prav zares brezupno,« sem malodušno, skorajda osramočeno ugotavljal, »kot nizozemski polder. Pa saj ji pravzaprav ničesar nočem.«

Proti večeru istega dne sem pregledoval kline in vrvice, s katerimi je bil utrjen moj šotor. Tu in tam sem moral kateri klin ponovno zabiti in napeti vrstico, ki je bila popustila. Do mene je pristopila Désirée, ki je ravno obešala vlažno brisačo na vrstico, napeto med dvema drevesoma, in me pobarala:

»A bi mi vi iskreno povedali, kaj si resnično mislite o nama, glede na najino razmerje.«

Medtem se mi je nasmehnila in me pogledala nekoliko postrani, da je bila videti kot otrok, ki moleduje za sladkarijo ali novo igračo.

»Pravzaprav si ničesar ne mislim,« prostodušno odvrnem.

»Nekaj pa si že morate misliti. Vsak človek ima o čemerkoli neko določeno mnenje.«

»Pravim vam, da si ničesar posebnega ne mislim. Imam kar nekaj znancev in znank, ki so istospolno usmerjeni.«

»Povejte po pravici!«

»Ne morem, je pregrdo. Sramoval bi se svojih misli.«

»Potem se vam zagotovo morava gnusiti?«

»Ne, sploh ne.«

»Potem pa, tak povejte že!«

»Ne morem.«

»Potem pa se vam gnusiva. Povejte!«

»Ne, ne, če sem čisto iskren, me pravzaprav ženske, ki se ljubijo, vznemirjajo,« skorajda osramočeno od-

vrnem in se zazrem v tla, da se mi ne bi pogled srečal z njenimi otroško nedolžnimi očmi.

Désirée se je zasmejala in vnamar zamahnila z roko:

»Ah, moški, prav vsi ste enaki.«

Medtem se je pred šotor vrnila Sofie. Oblečena je bila v rjavo-zelene bermuda hlače in belo majico. Brez besed naju je motrila s strogim, ledenim, zaničljivim, skorajda sovražnim pogledom, tako da sem za trenutek dobil občutek, kot da pred menoj stoji neizprosni, neusmiljeni valpet s katere izmed plantaž čajevca v kakšni odročni koloniji. A je bil njen tako namrgodeno našobljeni obraz hkrati tako nebeško ljubek in tako neskončno privlačen, da sem v sebi že lahko začutil, kako deluje kemija, ali čemur se bolj preprosto v ljudskem jeziku reče, »da v trebuhu začutiš metulje«. »To ne bo dobro,« pomislim, »lezbijke so praviloma tudi hude feministke. In ljubiti feministko ni enostavno. To v nobenem primeru ne more biti mačji kašelj. Stokrat rajši bi se nesmrtno zaljubil v ženo svojega najboljšega prijatelja, kot pa da bi ljubil feministko.« A hudič v meni se je ponovno prebudil: »Daj no, ne bodi šleva, sprejmi igro. Saj imaš vse pod kontrolo. Kakšen moški pa si?« Tisti trenutek nisem mogel drugače, kot da vragu v sebi pritrdim.

Ponoči se je nad kampom zdivjalo hudo neurje. Jutro je bilo oblačno in vlekla je rahla burja. Med jutranjim tekom sem tako na poti lahko videl na tleh odtrgane veje in precej drevesnega listja in iglic. Na poti nazaj proti mojemu mestu s šotorom sem se ustavil pri peku, ki je v kampu prodajal kruh in pekovsko pecivo. Tako kot vsako jutro sem kupil kruh in nekaj peciva. Désirée in Sofie sta vstajali pozno in sta zato

kajpada še spali. Tiho sem se prikradel pred njun šotor in na njuni mizici pustil v plastično škatlico zapakirana rogljiča in višnjeva zavitka. Ne vem, zakaj sem to storil. Toda čutil sem, da to moram storiti in tako se mi je tisti trenutek zdelo prav. Pripravil sem si še eno kavo in začel brati knjigo. Vmes pa sem se sladkal s pecivom. Sofie in Désirée sta bili presenečeni nad darilom in nenadejanim posladkom. Zazrli sta se vame in se enoglasno začeli zahvaljevati. Na njunih obrazih se je zrcalil izraz iskrene hvaležnosti. Za trenutek se mi je zazdelo, da se je Sofie celo prvič prijazno nasmehnila. Vzhičeno sem si dejal: »Oh, kako je ta svet lahko lep, če si le zmožen narediti drobno prijazno dejanje.«

Kazalo je, da bo preostanek dneva oblačen in v zraku ni bilo prave vročine. Videti je bilo, da bo občasno tudi deževalo. Sofie in Désirée sta sedli v njun enoprostorec in se odpeljali. Sam sem si preko dneva krajšal čas z branjem knjig in časopisa, zvečer pa sem sedel za računalnik in se zamotil z delom na projektu. Sofie in Désirée sta se vrnila, ko se je že spustila tema. Désirée se je ustavila ob moji mizici.

»Če ni skrivnost, bi vas povprašal, kako sta preživeli dan. Zagotovo je moralo biti zanimivo.«

»Šli sva v Slovenijo in si ogledali Postojnsko jamo in Predjamski grad pa Piran in Portorož.«

»In vama je bilo všeč?«

»Podzemni svet je zares poln čudes.«

»Če vaju zanima podzemni svet, bi morali obiskati tudi Škocjanske jame. Tudi zelo lepo«

Na zaslonu mojega prenosnega računalnika se je vklopil ohranjevalnik zaslona, kjer se je izpisalo

CUPIDO CONSULTING Blaž Medle s.p. Napisano se je premikalo gor in dol ter levo in desno po zaslonu.

»A je to vaše podjetje?« me povpraša Désirée.

»Ja, podjetnik sem.«

»Kaj pa dela vaše podjetje, s čim se ukvarjate?«

Primem za računalniško miško in jo nalahno potresem. Na zaslonu se odpre načrt proizvodnje za neko kemijsko tovarno, ki sem ga bil načrtoval. Program izvedenskega sistema je imel prav zares lično grafiko. Tako sem v navidezni resničnosti polagal cevi, inštaliral tipala, dodajal, odpiral in zapiral ventile in zasune, poganjal črpalke, kemijske reaktorje, mešala, hladilnike, rektifikacijske in separacijske kolone ter ostale naprave potrebne za delovanje kemijskega postrojenja. Program pa mi je tudi sproti preračunaval temperaturne gradiente, masne pretoke, toplotne flukse, bilance, izkoristke in izgube ter mi tako nazorno podajal tudi vse druge potrebne podatke o delovanju virtualnega postrojenja. Zavoľjo računalniškega programa mi je bilo prihranjeno težavno računanje peš. Ravno ko sem začel pojasnjevati Désirée, kaj pravzaprav shema na računalniškem zaslonu prikazuje, se je od njunega šotora zaslišalo odločno odpiranje in zapiranje zadrž in glasno rožljanje kuhinjske posode ter žvenket jedilnega pribora.

»Kako zanimivo,« je dahnila Désirée, ne meneč se za hrup, ki se je širil od njunega šotora.

Velika temna vešča, ki jo je privabila svetloba, ki se je medlo širila od računalnika, se je začela brezglavo zaletavati v ekran. Z zamahom roke sem jo skušal odgnati, a vešča je vsakič, ko sem jo tako odrinil, trmasto nadaljevala s svojim početjem. Zato sem jo moral ubiti.

Naslednje jutro je bilo prav tako oblačno. Désirée in Sofie, ki sta že bili pozajtrkovali, sem predlagal:

»Vreme ni kaj prida, ali vama lahko razkažem notranjost Istre, čudovita istrska mesteca, kot so na primer Motovun, Grožnjan ali Sveti Vinčenat? Potem pa vaju povabim še na kosilo v katero izmed konob, ki slovijo po pripravi svežih školjk ob Limskem fjordu.«

Šele takrat sem se zavedel, da sem pozabil iz avtomobila vzeti otroška sedeža. »To ne more ostati neopaženo. Prihodnjič moram biti bolj pazljiv,« sem razmišljal v trenutkih pričakovanja na njun odziv in odločitev.

»Školjke mi ne ležijo,« je odvrnila Sofie.

»Saj imajo tudi ribe. Lahko si naročiš zobatca, branci-na ali orado. Če imaš srečo, dobiš tudi morsko lastovico iz pečice s pečenim krompirjem ali karkoli drugega, lignje, škampe.«

»Bomo videli, bom razmislila,« je odrezavo odvrnila Sofie.

Désirée ji je nejevoljno zabrusila: »Potem pa razmisli. Medtem grem jaz v mesto. Potrebujem nekaj reči iz lekarne.«

Désirée je sedla v avto in se jadrno odpeljala. S Sofie sva ostala sama. Motrila sva drug drugega. Samo nekaj korakov naju je ločilo. V meni se je razbesnel vihar. Tisti trenutek se mi je zazdelo, da skozi šumenje morja pritajeno čujem Sofijin glas, kako roteče na vso moč kriči: »Ja, daj, vzemi me takoj zdaj, ta trenutek!« Bilo mi je vseeno, če naju kdo opazuje. Prav tako mi je bilo čisto vseeno, če bi me Sofie tistikrat grdo oklofotala, saj zagotovo ne bi ničesar čutil. Odločno sem zakoračil proti njej, ki je obstala, ko je čuteče dojela mojo namero. Objel sem jo in jo začel hlastno poljubljati. Z roko sem šel skozi njene bujne lase, začutil sem nje-

ne kodre polzeti skozi moje prste, po čemer sem tako hlepel in sanjal. Omamljal sem se z njeno voljno poltjo, ki je lahko dišala po mandljevcih, po sredozemskem gozdu in svežih sadežih. Sprva mi ni vračala nežnosti. Čutil sem jo negibno, čisto lahko dehtečo. A kmalu se je začela odzivati na objeme in poljube. Usločila se je, kot bi po njej pršila vroča prha ali jo oblival slap vode iz toplega tolmuna. Njeni globoki izdihi so padali vse globlje in globlje in se kmalu prelevili v krčevite izdahe sladostrastja. Medtem je najina igra rajskih ptic zašla v slepo ulico in napotila sva se, proti njenemu šotoru. Droben pogled je povedal vse. Legla sva in v naglici s sebe zmetala vse, kar naju bi lahko ločevalo od nebeške luči stvarjenja. Angel, belopolta Lepa Helena se je razodela pred menoj. Poljubljala sva se hlastno, dolgo, vroče, krčevito in izčrpljujoče. Ko skorajda omagava, začnem piti toplino njenih žil. Odlašam, a naposled krepko zagrabim za njene jedre ženstvene obline. In grudi, vroče grudi, spodbodejo mojo moč. Omamljam se z izviro, s čašo njene mladosti. Strast mi polzi med prsti. Sofie se hvaležno odziva in prižema obme. V ušesa se mi prikrade njen izdih, kot šelesteči zven listja v vrtincu jesenskega vetra. Iščem odrešitve. Odločno si jo vzamem. Skrči se in se hvaležno prižme obme. Stok in jek. Utrnejo se prve solze sreče. Z dlanjo ji pokrijem usta. Kmalu na koži prstov začutim nežne ugrize njene ekstaze. Najina ljubezen buči kot tok podzemne reke, ki naju bo naplaval na okljuku usode. Kot večni brodolomec življenja hlastam silovito po esenci, po soli njenega življenja. Ne traja dolgo in že lahko začutim drhtenje, njen labodji spev, ki traja in traja ter se v krogih vrača kot zvezdna telesa na nebesnem svodu. V viharju se

krepi upornost moje hrbtenice. Zastanem v svetlobi, zamižim, da me zajame mir zadovoljstva, dokler me ne obsije sončni žarek in zajame orjaški šumeči val s severnega ledenega morja. Tlenje žerjavice v suhem pepelu je bilo pogašeno. Medtem se šotoru približa rezek ropot dizelskega motorja in ko le-ta zamre, zaslisiiva odločen zaloput avtomobilskih vrat.

»Désirée,« je tiho kriknila Sofie, »očitno je nekaj pozabila.«

Skorajda sva že planila pokonci, a je bilo že prepozno. Désirée naju je z odločnimi koraki prehitela in ko je odgrnila krilo šotorske spalnice iz umetne svile, se je njen obraz spačil v izraz studnega ogorčenja.

»O ti prekleta prasica,« je siknila skozi ustnice, stisnjene ob pogledu na nekaj, kar je daleč presehalo njeno domišljijo o najbolj gnusni stvari na tem svetu. Spustila je iz rok umetno tkano platno spalničnega krila in urno stekla nazaj proti enoprostorskemu avtomobilu. »Tablete bo vzela!« je kriknila Sofie. »Prav gotovo jih ima neke s seboj.«

Désirée je odločno zaloputnila avtomobilska vrata in dizelski motor enoprostorca je ponovno rezko zarohnel. Z vso naglico sva se oblekla in planila v moj avtomobil in se urno odpeljala za Désirée. Toda bilo je že prepozno. Kaj kmalu sva obupala nad iskanjem.

»Brezupno,« dahnem, »ne veva niti tega, ali se je odpeljala proti mestu ali proti avtocesti. To je tako, kot bi iskala šivanko v senu.«

»Najbolje bo, da pokličeva policijo,« je z vso resnostjo predlagala Sofie. Zagotovo bo vzela tablete, tako kot vedno. Že prej je imela težave s tem.«

Pograbim mobilni telefon in pokličem številko nujne pomoči, kjer pa me preusmerijo na policijo. Policijski

uradnik na telefonu neizprosno zahteva moje podatke, ki jih le počasi naštevam, navkljub mojemu mole-dovanju in zagotavljanju, da je primer zares nujen, da gre za življenje in smrt.

Odpeljeva se proti mestu in sedeva na vrt ene izmed številnih kavarn. Sofie je videti globoko užaloščena in obupana. Skušam jo pomiriti in potolažiti, kar mi čisto po moško ne gre najbolj od rok. Po približno dveh urah ali morda dveh urah in pol čakanja zazvoni moj mobilni telefon.

»Dober dan!« zaslišim strog glas preko telefona. »Gospod Blaž Medle?«

»Da, pri telefonu,« odvrnem.

»Tukaj policija, vašo prijateljico smo našli v visoko toksificiranem stanju na parkirišču nekega trgovskega centra. Zdaj je v bolnišnični oskrbi, kjer je njeno stanje stabilno. Lahko jo obiščete, še prej pa se morate javiti na policijski postaji, da opravimo nekatere formalnosti.«

Sedla sva v avtomobil in se odpeljala v Poreč na policijsko postajo. Sprejel naju je starejši policist, ki mu očitno ni več manjkalo mnogo let do upokojitve.

»Zdaj mi pa povejta vse lepo po vrsti in seveda po resnici, da naredim zapisnik, v nasprotnem primeru se bom moral obrniti na kriminalista, kar pa bo zago-tovo zavleklo postopek, in ker ste ravno na dopustu, si tega prav gotovo ne želite.«

Medtem, ko je tajnica fotokopirala najine osebne dokumente, sem se odločil, da bom prvi spregovoril in tako skušal Sofie rešiti iz kočljivega položaja. Poleg tega pa bi se v nasprotnem primeru moral mučiti še s prevajanjem. Policista je zanimalo vse: kje smo zaposleni, kje smo se spoznali in kako dolgo se poznamo,

koliko časa in kje dopustujemo in podobno. Zatem sem prešel k bistvu današnjega nesrečnega pripetljaja: »Khmm,« začnem, »oni dve sta v ljubezenski zvezi. Vendar naju je Désirée zasačila ravno v kočljivem položaju. Nato je z avtom zbežala in po vaših besedah vzela prekomerni odmerek zdravil. Gosposdična je že prej imela tovrstne težave.«

Policist je globoko zavzdihnil, a ni ničesar pripomnil. Z robčkom si je samo otrl pot s čela. Zatem pa je izrečeno nervozno pretipkal v računalnik, kjer so se besede izgubljale v labirintih elektronskega vezja. Potem, ko smo dokaj hitro opravili s formalnostmi, sva se lahko poslovila od policista na dolžnosti, ki pa se ni mogel upreti svoji vesti, ki ga je skušala in se odreči opozorilu:

»V prihodnje pa bodite s temi stvarmi nekoliko bolj pazljivi in tenkočutni!«

Besede opozorila je izgovoril tako hlastno, da je bilo videti, kot da bi želel iz grla izkašljati zastrupljen grižljaj zataknjenega jabolka, ki ga je bilo neznosno dušilo.

S Sofie sva se podala v snežno belino bolnišnice Poreču. Sprejel naju je zdravnik in naju popeljal do Désirée.

»Vaša prijateljica bo dobro in vse bo v redu,« je ob pogledu na zaskrbljeno Sofie v brezhibni angleščini dejal zdravnik, šarmantnega mediteranskega videza. »Njeno stanje je zdaj stabilno in ne pričakujemo kakšnih posebnih zapletov. A bo morala še nekaj dni ostati pri nas na opazovanju. Odredil sem tudi psihiatrično pomoč. Dobro bi bilo, da bi obiskovala psihiatra tudi po odpustu iz naše bolnišnice«.

»Saj ima doma psihiatra, ki ga redno obiskuje,« je glasno pripomnila Sofie.

Désirée je obrnila glavo vstran in se zazrla skozi okno, ko naju je videla vstopiti skozi vrata bolnišnične sobe. Sofie je pokleknila k njeni postelji in jo z nežno sočutnostjo prijela za roko na katero je bila v žilo priključena brezbarvna infuzijska tekočina, katere kapljanje v komoro nad plastično cevko je neizprosno merilo čas. »Désirée, vse bo še v redu, tako kot je bilo nekdanje. Ko prideš iz bolnišnice, naju bo Blaž popeljal na Plitvička jezera.«

Désirée ni ničesar odvrnila, temveč je še naprej nepri-
zadeto zrla skozi okno.

DISTOPIJA

*Moralne ali nemoralne knjige ni.
Knjiga je dobro ali slabo napisana. Nič drugega.
(Oscar Wilde)*

Minil je mesec dni in zdaj jo lahko pokažem svetu. Umetnik, ki me je tetoviral, mi je strogo zabičal, da je ne smem nekaj tednov izpostavljati soncu, sicer bi lahko barve slike, upodobljene na koži mojega hrbta, zbledele. Skušnjavo Svetega Antona Salvadorja Dalija mi je na papir prerisal neki uveljavljen beneški izdelovalec kopij poznanih slikarskih umetnij in inkognito tudi spreten ter prebrisan ponarejevalec različnih upodobitvenih del. Ni jih bilo malo, ki so mu nasedli, da jim je za čeden kupček denarja podtaknil svoj ponaredek. Med osmoljenci so prevladovali predvsem turisti, zlasti tisti iz Kitajske in iz drugih daljno-azijskih dežel. Repliko Skušnjave Svetega Antona mi je potem s papirja na hrbet prenesel že omenjeni umetnik tetoviranja, ki tetovira še po starem, s posameznimi vbodi, brez uporabe aparata, ki lahko naredi nekaj deset ali celo še več vbodov na sekundo. S pomočjo ogledal si ogledujem vtetovirano umetnijo in ponosen sem nanjo. Dolgo sem moral prenašati bolečine, a vredno je bilo. Advent veselega pričakovanja, da jo razodenem svetu, je tako za menoj. Zanesen, kot plešalec v transu, se odpravim na železniško postajo v Mestrah in sedem na vlak za Benetke. Vozim se nad morjem in modrina preveva moje misli. Izstopim na zadnji postaji, kjer se železna cesta konča, na Santa

Luciji. Opoldanska pripeka avgustovskega sonca na betonu pred postajo me ne moti. Nadenem si sončna očala. Prav tako me ne moti turistični vrvež, pretežno mladih, z nahrbtniki opremljenih počitnikarjev. Po kanalih plovejo motorni čolni in kot krsta črne gondole na vesla, ki prevažajo po beneških kanalih od znamenitosti do znamenitosti, turiste, upokoјence, zaljublјence ali mladoporočence. Beneške gondole so tako pobarvane od šestnajstega stoletja dalje, ko so v spomin na hudo epidemijo kuge z odlokom zapovedali črno barvo gondol. Vkrcam se na zibajoči se vaporetto. Vaporetти so ladjice, ki v Benetkah opravljajo službo mestnega prometa. Ladjica javnega prevoza me ponese skupaj s turisti na Lido. Otok, ki je varoval majhno, a zgodovinsko mogočno Beneško republiko pred besnenjem morja. Od plemiške republike San Marco, ki je dobro tisočletje nadzirala trgovino po Sredozemskem morju, je danes ostal le še spomin v obliki velikanskega magneta, ki privlači množice turistov. Z njenim zatonom pa se je začela nova doba. Podam se na peščeno plažo. Najamem si sončnik in ležalnik. Snamem majico in si jo malomarno ogrnem okoli vratu in pleč, ki sem si jih izklesal z neumornim delom v nešteti urah, prebitih v različnih telovadnicah in fitnesih ter z izbrano prehrano in napitki ter seveda s proteinskimi dodatki. Brisačo nosim v roki. Zaslišim kričanje otročajev s plaže in skozi nosnice se mi prikrade vonj po mandljevem olju, pomešan z vonjem po soli morskega zraka. Nihče me ne vidi, toda vsi me opazijo. Vem, da privabljam poglede. Tudi sam opazujem ljudi: domačine in počitnikarje. Sončim se in se kopam. Plavanje me pomirja in krepi. Mine dan in po isti poti se vračam domov v Mestre.

Kopanje na Lidu postane moje vsakodnevno opravilo. Tako rekoč obred, ki me nadvse razveseljuje in vsakič odobrovolji. Poleg kopanja in sončenja se spogledujem z dekleti in tudi že z odraslimi ženskami. Pa pravzaprav tega niti nočem. Samo za trenutek predolgo se zazrem v lepoto kakšnega dekleta ali mlade ženske, ki se je naključno znašla v moji bližini; takoj začutijo, kot bi jih sam hudič izuril v sprejemanju božajočih pogledov, in igra se zapeljevanja se lahko veselo začne. Med mojimi »žrtvami« so predvsem turistke Nemke, Francozinje, Američanke, pa Avstralke, Danke, Nizozemke in celo Japonke in Kitajke so čisto dovzetne in voljne spogledovanja. Vendar, če sem čisto iskren, si kakšnih večjih uspehov pravzaprav sploh ne morem pripisati. Dekleta ali žene prihajajo povečini v paru s svojimi slabšimi polovicami, ki pa seveda ničesar ne slutijo o tem, kako brezsravno se njihove drage igrajo z ognjem. Če pa se že kateremu izmed njih izjemoma kaj zasvita, kar pa je prav zares silno redko, in zaslutijo nezvestobo v mislih svojih deklet ali žena, pa je njihov bes, zanimivo, zadržan, kar nekako povezujem s svojo krepko postavo. Menim, ali bolje rečeno, lahko le ugibam, ali burnost njihovega besa zares tako hitro splahni zaradi pogleda na moje mišičasto telo. Mnogo deklet pa potuje ali počitnikuje v gručah, takrat pa ponavadi nisem deležen ničesar drugega razen prismuknjenega hihitanja. Čestokrat pa sem tudi za marsikatero mladenko razočarano ugotovil, da je še zdaleč premlada zame in da dopustuje še vedno skupaj s starši, zategadelj varno, pod strogim nadzorom njihovega budnega očesa.

Minevajo dnevi. Tu je začetek septembra, a množice turistov še ne usahnejo. Dnevi so še vedno vroči, če

sopare ne prekine kakšna nevihta ali vremenska motnja, ki se septembra sicer že bolj pogostoma pojavlja kot v visokem poletju. Hodim po Piazzale Roma po vsakdanjih opravilih, preden se, tako kot skoraj vsak dan, odpravim na plažo. Naenkrat me, kot strela z jasnega neba, obstopita dva mladeniča, katerih pogled je zastrt z debelimi sončnimi očali. Opravljena sta v živobarvne havajske srajce z narisanimi palmami ter nosita na kratko prstrižene lase.

»Hej gospod, ali bi šli z nama na pijačo? Vabiva vas in v čast nama bo. Tako ste videti zanimivi, da vas ni mogoče prezreti in se upreti skušnjavi, da ne bi z vami pokramljali ob kozarčku ali dveh,« se mi skorajda prisiljeno dobrika mladenič, ki je videti nekoliko starejši izmed obeh.

Obotavljam se, a to bolj od presenečenja nad nepričakovanim vabilom, ki ga skorajda sprejemem, če me ne bi mladeniča začela malodane, na silo potiskati proti vratom svetlo rumenega mini morrisa, dokler starejši zavoljo moje negotovosti ponovno spregovori:

»Zagotovo imate veliko zanimivega povedati. Poleg tega pa prinašava za vas nadvse ugodno poslovno ponudbo.«

»Poslovna ponudba,« pomislim, »hm ...« Zadeva mi zasmrdi in mladeniča mi postaneta silno sumljiva in ko zastanem, me pričneta grobo potiskati proti vratom avtomobila, z očitnim namenom, da me na silo posedeta na zadnji sedež avtomobila, ki ima samo dvoje vrat za vstopanje. Uprem se in njun prijem postane še močnejši in še bolj grob. Odrinem ju, a si ne dovolita, da bi se ju otresel. Na njunih obrazih bežno zaznam brezobzirno nasilnost in neomajno odločnost. Nagonsko se zavem svojega zaskrbljujoče ne-

varnega položaja. V meni se prebudi samoohranitveni nagon, kot ga imajo ranjene zveri na begu. Roka stisnjena v pest, mi uide in s silovitim udarcem, z največjo močjo, ki sem je v tem trenutku sposoben, boksnem po obrazu mlajšega od obeh napadalcev. Od udarca zbita sončna očala odfrčijo po zraku in padejo na pločnik. Napadalec se opoteče in ko se ponovno ovede, si otipa krvaveče ustnice. Starejšega napadalca medtem bliskovito odrinem vstran in pričnem bežati pred nevarnostjo, v kateri sem se znašel. Mlajši napadalec potegne revolver s kratko cevjo in nameri proti meni. Starejši napadalec nemudoma odrine njegov laket in zakriči nanj:

»Ne streljaj, Peppino! Vse boš pokvaril! Šef ga želi živega!«

Izgubim se v množici mimoidočih, ki pa se, ob pogledu na potegnjeni revolver v rokah mladeniča, skorajda razbeži. Preko trga se razleže nekaj cvilečih ženskih krikov. Stečem in bežim za življenje, kot še nikoli do sedaj. Proti meni vozi taksi in se mi od spredaj približuje. Ves upehan panično, brezglavo, skorajda roteče zakrilim z rokami pred taksijem, želeč da bi me voznik taksija opazil in mi ustavil. Na mojo srečo mi taksist ustreže in me pobere. Sedem na zadnji sedež.

»V Mestre!« mu velim.

Taksist uslužno prikima. Med vožnjo se neprestano, strahoma, nervozno oziram nazaj in preverjam, ali nama sledi kakšen rumen mini morris ali pač katerikoli sumljiv avtomobil drugačne znamke. Preveva me groza preganjane divjadi, kateri neusmiljeno sledi lovec. Razmišljam s svetlobno hitrostjo, a ničesar se ne morem domisliti. »Napadalca, ki sta me obstopila, nista bila videti priložnostna tatiča. Nisem mogel

biti naključna žrtev. Čakala sta me. Zakaj? Mladeniča morata zagotovo imeti zelo dobro utemeljen razlog za poskus moje ugrabitve.« Še najslabša pa je ravno tovrstna nevednost, ki ti vzbudi občutek manjvrednosti. V možganih ti neustavljivo, neusmiljeno kljuje zavest o tvoji domnevno nižji inteligenci, da sprva kot poha-bljenec leseno otrpneš in se že v naslednjem trenutku zopet preleviš v brezglavo, preganjano žival. »Moja družina je prejkone revna. Le kdo bi lahko poplačal odkupnino zame? Da sploh ne omenjam daljnih so-rodnikov, ki jih povečini komajda, le bežno, poznam. Hm ...?« razmišljam. Taksi se medtem približa Me-
stram. Taksistu velim:

»Kar pri cerkvi Svetega Girolama mi ustavite!«
Taksist nemo prikima. Ne upam si domov, dokler se ne prepričam, da mi napadalci niso več na sledi. Taksista poplačam z bankovcem in mu raztreseno odstopim drobiž za napitnino. Taksist mi v zahvalo lakajsko prikima. V naglici izstopim, ne da bi poča-
kal, da mi taksist odpre vrata. Oziram se za morebitnimi zasledovalci na levo in desno, nazaj in naprej. Taksi medtem izgine v prometni vrvež mesta. Želim se umakniti pred sončno pripeko in soparo ter se za silo pomiriti, zato vstopim v cerkev Svetega Girolama. Prste pomočim v blagoslovljeno vodo in se med poklekom pokrižam. Sedem na klopi v cerkveni ladji. V cerkvi sem sam. Cerkev Svetega Girolama je videti asketska, ravno pravšnja za razmišljanje in za zato-pitev v globoko molitev. Bogoslužno obredje me je z neko nedoumljivo silovitostjo neustavljivo vedno pri-
vlačilo, temen masivni les, prapori iz težkega platna, robustna ohišja svetilk, velikanski lestenci, mogočni baldahini, kadilnice, medenina in črni talarji, pokriti z

belimi, s čipkami izvezenimi mašnjimi pelerinami duhovnikov. Vse to je v meni budilo neko nedoločeno demonsko strast. Hladna notranjost cerkve mi kmalu razbistri misli. Med razmišljanjem podzavestno sklenem drhteče dlani, kot bi želel moliti. Prešine me pomisel: »Napadalca nista bila navadna poulična razbojnika. Zagotovo nista delala na lastno pest. Debela sončna očala, havajske srajce in nekaj sta omenjala šefa, hm ...? Kaj pa če sta mafijca? Tukaj v Benetkah? Ne, to ni mogoče. Ali pač?« Še nikoli do sedaj nisem bil videl mafijca, razen enkrat, ko sem na ulici opazil nekega elegantno oblečenega moškega, z debelimi sončnimi naočniki. Črne lase je imel počesane v polizano pričesko. Spremljal je, držeč pod roko, neko še bolj elegantno oblečeno oklobučeno postavno lepoticco. V šali sem si dejal, da mora biti možak zagotovo težak »mafijozo«. Spomnim se na ljudsko reklo, ki pravi: Mafije nihče ne vidi, a vsi vemo, da je naokoli. »Hm ... Potem moram biti zagotovo v hudih težavah, da sta se mi takole sredi belega dne prikazala mafijca, me obstopila in me skušala ugrabiti. Le kdo bi vedel, zakaj? V življenju nisem nikdar prestopil praga na ono stran zakona. V tem smislu sem skorajda vzoren državljani. Hm ...? Ali naj pripetljaj prijavim policiji?« V misli se mi prikrade podoba zdolgočasnega karabinerja, ki piše zapisnik z enako vnemo, kot bi želel z zamahom dlani odgnati nadležno muho. »Ne, to ni dobra ideja. Policijski zapisnik mi ne more rešiti glave,« pomislim. V cerkev vstopi neki zablodel mlad turist, ki pritegne mojo pozornost. Vrata v cerkev zamolklo zaloputnejo. Počitnikar si bežno, na hitro, ogleduje cerkveno notranjost. Ponovno skušam zbrati misli in zazrem se v ogromen lik križanega Jezusa

Kristusa, stoječega ob oltarju. Takrat se mi, kot strela z jasnega, kot adut iz talona, prikliče iz spomina moj sošolec Giovanni. Kot sem izvedel, se je bogato poročil v neko družino, ki je domnevno povezana z mafijo. Ima diplomo iz prava, kasneje pa je še magistriral iz ekonomije in poslovnih ved. Sedaj baje obrača velikanske vsote denarja za mafijo in išče zanje luknje v zakonu. Svetlobna leta daleč od preprodaje mamil, organiziranja stav in poulične prostitucije, umorov in izsiljevanja ali tihotapljenja cigaret, beguncev ali česarkoli. »Morda bi on kaj vedel o današnjem dogodku?« se vprašam. Sam nisem nikoli diplomiral. Opustil sem študij sociologije, saj bi se kot mladi humanist, lahko nadejal le prekarne zaposlitve. Tako da je bilo čisto vseeno, ali uspešno zaključim študij ali ne. Sedaj opravljam priložnostna dela ali pa, še bolje, sem občasno na socialni podpori. Bega me dejstvo, da niti ne vem, kako najti Giovannija in ali sploh imam njegovo telefonsko številko.

Odidem iz cerkve. Kot bolnik, ki mu je preganjavica omračila um, se shizofreno oziram naokoli za morebitnimi zasledovalci, levo, desno, nazaj, naprej. Spoznavam resničnost in zrno soli v rekle, da kogar piči kača, se boji zvite vrvi. Stavbe, avtomobili, mimoidoči, vse se vrti in kroži okoli mene. Videti je varno. Po nekaj minutah hoje odklepam svoje stanovanje. Občutek je slab. Vstopim v ohlajeno klimatizirano notranjost mojega bivališča. Zaklenem vrata in zagrnem zavese. Vzamem mobilni telefon in pričnem mrzlično brskati po digitaliziranem imeniku. Toda Giovannijeve številke ne najdem. »Preklete, nimam je!« preklinjam v sebi. A že naslednji trenutek se domislím: »Utegnila

bi jo imeti Sandra.« Pokličem Sandro, ki se očitno razveseli mojega klica. Besede začnejo kar vreti iz nje. Sploh ne vem, koliko časa je minilo, odkar sva zadnjič govorila. Moram ji razlagati, kako sem in kaj počnem. Skušam se zbrati in dajati čimbolj sproščen vtis, kljub temu da je pogovor zame nadvse mučen. Nimam ji česa povedati glede svojega življenja, ki je pravzaprav ena sama propadla naložba, docela zavoženo življenje, ki se počasi, a zanesljivo spreminja v ruševino. Poleg tega pa je edino, kar me ta trenutek zanima, Giovannijeva telefonska številka. Na koncu pogovora mi le prostodušno odstopi Giovannijevo številko mobilnega telefona. Nemudoma pokličem Giovannija. Zaslišim enakomerno zvenenje elektronskih impulzov. »Dvigni že!« v mislih zakričim in stiskam pesti. »Prosim,« se naposled zasliši nekoliko naveličan glas z druge strani etra, ki ga nedvoumno prepoznam kot Giovannijevega.

»Giovanni, živijo, Carlo tukaj, kako si?«

»Hvala dobro,« dokaj hladno odgovori Giovanni.

»Povej, kaj te teži?« je še neposreden in mi tako da vedeti, da sta njegov čas in potrpljenje omejena.

»Danes sta me sredi belega dne na Piazzale Roma obstopila dva nasilneža v havajskih srajcah. Hotela sta me na silo zbasati na zadnji sedež rumenega mini morrisa. Ker se nisem dal in sem utegnil zbežati, je eden izmed njiju celo potegnil revolver. Ali bi ti morda kaj vedel o tem incidentu?«

Nastopijo trenutki mučne tišine. Skozi mobilni telefon se zaslišijo šumeče motnje iz ozračja. Videti je bilo, kot da se Giovanni obotavlja z odgovorom, kot da bi že nekaj vedel o dogodku, ki se mi je pripetil. »Giovanni je človek časti, zagotovo bo pristal na razgovor in mi

bo gotovo vedel kaj povedati glede neljubega pripetljaja, če ne, pa mi vsaj poda kakšen uporaben nasvet kaj narediti ali kako ukrepati,« pomislim. V srednji šoli sem Giovannija na raftanju v Alpah, med prevračanjem rafta, rešil zanesljive smrti.

»Jutri lahko kosiva skupaj. Te poberem v Mestrah. Bodi pripravljen. Te pokličem.«

»Giovanni, hvala ti.«

»Zbogom.«

Še preden uspem izreči adijo, Giovanni prekine zvezo.

Naslednji dan, sredi opoldanske pripeke, me Giovanni pobere nedaleč od Piazza Ferretto. Sedem v njegovo brezhibno ohlajeno črno športno limuzino. Hladno usnje sedežev bele barve me pogladi po ledjih. Na nek način se počutim osramočenega, saj sam vozim več kot deset let staro kombilimuzino nižjega cenovnega razreda, katere pločevina ob nekaterih odrgninah že krepko rjavi.

»Pozdravljen, Carlo. Lepo, da se zopet vidiva,« me ogovori.

Giovanni je oblečen v elegantno črno obleko, je nekaj dni neobrit, in njegova pričeska je skrbno počesana. Če ne bi imel nataknjenih debelih črnih sončnih očal, bi bil videti kot maneken iz reklam v bogato ilustriranih moških revijah, tiskanih na kakovostnem papirju.

»Letos bo zares dolgo vroče poletje,« me ogovori.

»Ja, vroče je,« odvrnem.

»Baje si se poročil?« vprašam po nekaj trenutkih.

»Ja, kri ni voda. Papir je sicer papir. Vendar, glede na svetovno neo-konservativno revolucijo, tovrstni dokumenti zopet pridobivajo na veljavi. Po odmrtnju in razkroju socialne države bo njeno vlogo ponovno

prevzela razširjena družina.«

Ničesar ne odgovorim. Zavijava levo na semaforju, kjer se je nabrala dolga vrsta vozil. Neki nekoliko zanemarjen moški, z zajetnim masivnim razpelom okoli vratu, berači z deljenjem nabožnih brošuric. Giovanni odpre okno in mu poda nekaj novcev drobiža, brošurice pa ne vzame. Kmalu se voziva po *Strada Romea*, ki povezuje Benetke z Ravenno. Cesta je dvopasovna, ni avtocesta. Temu primerna je tudi prometna gneča. Cesta poteka deloma po starodavni poti, ki je povezovala Benetke z Rimom. Od tod tudi njeno ime. Po njej so v srednjem veku tudi množično romali. Medtem ko se voziva po ravnini okoli ustja reke Pad, kramljava o nepomembnih rečeh, kot so vreme, politika ali nogomet. Čakam na pravi trenutek, da bi prešel k jedru mojega problema in ga povprašal o mogoči razlagi dogodka, ki sem ga bil deležen včeraj. Čez nekaj časa Giovanni zavije na stransko cesto ter nekaj kilometrov vozi ob enem izmed številnih kanalov rečne delte. Kmalu ustavi na parkirišču gostišča, z imenom *Osteria alla pietra angolare*. Ni videti ena izmed turističnih pasti, v katerih z oderušskimi cenami izvablajo denar iz ničesar slutečih izletnikov za borno, nesolidno uslugo. Giovanni je zagotovo že moral preizkusiti gostilno, pred katero sva se ustavila. Izstopiva iz avta in v naju ponovno buhneta opoldanska pripeka in sopara, a je v klimatizirani notranjosti gostišča, ki sploh ne deluje razkošno, zopet bolje. Natakari, opasan z ličnim predpasnikom, naju pospremi do mize. Sedeva. Giovanni se bežno, komaj vidno, ozre po gostih prisotnih v lokalu.

»Ta restavracija slovi po odlično pripravljenih jeguljah,« reče Giovanni med listanjem po jedilnem listu.

Preveč sem nestrpen, da bi se lahko navdušil nad ponudbo jedi. Želim si le, da bi karkoli izvedel glede mojega problema, zato odvrnem le z: »Aja, hm ...«

Giovanni medtem naroči buteljko črnega vina. Še vedno si ogledujeva meni. Medtem se natakarkar vrne z buteljko vina in jo odpre ter zamašek odloži na krožniček, pokrit s papirnatim robčkom. Giovanni svetovljansko poduha zamašek in prikima natakarkarju, ki mu natoči nekaj vina v kozarec. Giovanni nalahno s krožnimi gibi potrese kozarec, da se vino zavrtinči, ter povonja ustje kozarca in izpije požirek, ki ga nekaj časa zadrži v ustih in nato ponovno pokima natakarkarju. Natakarkar nemudoma obema natoči vino v kozarce. Naročiva par hodov predjedi: testenine, morske sadeže, solate in podobno ter hišno specialiteto: jeguljo s paradižnikom za glavno jed. Naposled me nestrpnost le premaga. Odločim se ga kar naravnost vprašati:

»Ali ti je kaj znano, zakaj sem bil včeraj ravno jaz tarča napada oziroma poskusa ugrabitve? Povej mi, ali morda veš, zakaj bi me neka hudodelska združba preganjala kot ranjeno žival? Le kaj sem storil napak? Nikdar v življenju nisem počel ničesar, kar bi bilo v navzkrižju z zakonom.«

Giovanni zamišljeno ugrizne v brusketo, se zamisli in me nato povpraša:

»Kaj imaš na hrbtu?«

»Tetovažo,« prostodušno odgovorim.

»In kaj je upodobljeno na tetovaži, ki jo nosiš na hrbtu?«

»Skušnjava Svetega Antona od Salvadorja Dalija.«

»Vidiš, Sveti Anton je naš patron, zavetnik. Tvojo sliko menda potrebujejo za obrede klicanja umrlih in morda celo bogov. Baje je medij izgubil stik z duhovi,

ki jim pomagajo pri odločitvah. Zato iščejo nov fetiš, ki bi jim lahko povrnil moč. Morda pa podobo potrebujejo celo za obrede iniciacije med višje kroge. Ne vem, nisem tako visoko, da bi lahko to vedel.«

Preveva me mešanica tesnobe, strahu, groze, osu-
plosti in ogorčenja. Obmolknem. Po nekaj trenutkih
naposled vendarle prekinem gluho tišino. Skozi izdih
spregovorim:

»V 21. stoletju? Je, kaj takega sploh mogoče?«

»Mogoče, pa še kako mogoče. Zakletev je zakletev,
prisega je prisega in mi to jemljemo resno. Za nas so
menili, da imajo opravka z nekoliko počasnimi kme-
ti s podeželja. Kako so se motili! Kaj kmalu smo vse
prerasli. Pri nas ni skesancev, kar nam je dalo moč, da
se vključimo v svetovne kapitalske in finančne toko-
ve, v nadržana podjetja. Naši ljudje so povsod: v
upravi, policiji, sodstvu, politiki, ložah in imamo celo
stike v medijih in varnostno-obveščevalnih službah.«
Iz sosednjega prostora se zasliši pritajen, a razburjen
glas športnega komentatorja, ki očitno poroča o dra-
matičnem dogajanju z nekega športnega dogodka, ki
se prenaša in predvaja na LCD televizorju, namešče-
nem iznad točilnega pulta.

»Pa imaš kdaj vsaj malo kosmato vest zaradi svojega
delovanja?« se postavim v nekoliko kljubovalno držo,
čeprav je trenutek za to morda povsem neprimeren
ali pač; glede na moj popolnoma brezizhoden položaj,
da ne bi bilo videti, da moledujem za življenje, ali da
sem na smrt preplašen. Giovanni se nalahno zdrzne:

»Sredstva prisile so nekaj povsem naravnega in mi
ne počnemo prav ničesar drugega, ničesar nenarav-
nega, samo da nam je ob tem še do dostojanstva in
družinske časti. Ljudje hočejo mamila, prostitucijo ali

pa si želijo le izposoditi denar. Da ne govorim, ljudje hlepijo po varnosti in redu. Država je pri tem samo še papirnata lupina, ki je vsem le v napoto. Da, temelji, na katere smo uprti, so kulturno-antropološkega značaja.«

Ampak glej: ljudje zaradi vašega delovanja slabše živijo, da ne govorim o mladih, ki jim je odvzeta prihodnost. Sistem je neučinkovit in obeta se splošni zastoj, ki si ga nihče ne želi.«

Giovanni odkima:

Poslušaj, vsekakor si, kot predstavnik srednjega ali nižjega sloja prebivalstva, želiš, da bi družbeni sistem brezhibno deloval, da bi imel najboljše pogoje za ustvarjalno delo ter imel zagotovljeno, glede na dane zmožnosti, najvišjo stopnjo socialne in zdravstvene varnosti. Toda ne gre tako enostavno. Vprašanje je, če je optimiziran sistem v interesu najvišjih slojev ali družbene elite, da ne rečem, bogov? Popolnega sistema ni mogoče več izboljševati ali spreminjati. Šele podoptimalen sistem je mogoče pregnesti in po želji preoblikovati ter ga spreminjati po svoje, razumeš? Le samouničenje je pomembno in zato mora biti izvedeno učinkovito.«

Osuplo prikramam.

»Zato smo mi Božja roka na tem svetu,« nadaljuje Giovanni, »tako rekoč Demiurg na Zemlji. Sistem mora biti vsaj deloma samouničevalen. Konec zgodovine bo orwelovski ali pa ga ne bo.«

»Hm, ali ni v naravi tako, da preživijo samo najbolj prilagojeni, to je najbolj učinkoviti, kar naj bi veljalo tudi za vas?« odvrnem z vprašanjem.

»Mi smo naraven, točneje evolucijski, oziroma biološki pojav, učinkovit in zato ustrezno prilagojen. Za-

tegadelj se ne bojimo propada. Glej, Mongoli ali Mohamedovo pleme Kurejšev so osvojili skorajda ves, v takratnem času poznani svet. Jasno pa je, da česa takega ne moreš doseči z dekadenco. Kako nebogljenost se ob tem izkaže zdravilo, ki ga predpiše Nietzsche zoper dekadenco: napoleonovsko, popolno in splošno militarizacijo; kajti celokupen izplen je bil na koncu kaj klavrn. Toda mi smo iz drugačnega testa. Boš že še videl. Mi smo sveti gral, ki prenavlja in se prenavlja.«

Giovanni se ponovno, komaj vidno, ozre po navzočih v lokalu. Videti je kot da bi za trenutek izgubil nit razgovora.

»Torej za vas ne velja samouničenje. Zakaj ne?«

»Samouničenje, aja ... Mi se opiramo in napajamo iz izročila, ki ga varujemo, in tradicijo jemljemo nadvse resno, kajti le izročilo je banka načinov odzivanja na še nepoznane okoliščine. Le kaj bi Angleži brez svoje tradicije? Zato samouničenje za nas ne velja, mi smo učinkoviti.«

»Država admira in pred kratkim sem lahko v časopisu prebral, da bodo nadnacionalna podjetja v bližnji prihodnosti prevzela vlogo držav.«

Giovanni, ki je ravno použil kos slastno pripravljene ribe, se zdrzne, izdihne skozi nos in se nemo zareži. Nagne se nazaj s hrbtom v naslon stola in razširi roke, z dlanmi obrnjenimi navzgor, kot bi želel izraziti nekakšno velikodušnost:

»Multinacionalne delujejo skladno s tržnimi zakonitostmi. Torej je tam vse kupljivo in plačljivo.« Giovanni se kisko nasmehne in še prida: »To pa je že naš teren. Mi zasedemo vrzel in zapolnimo praznino, mi smo nasledniki in prihodnost je naša, in če me že

sprašuješ, ali se mi oglašča vest, ti lahko odgovorim le z vprašanjem: le kako naj bi ostal ob strani, ko pa se rojeva nekaj tako novega? Mi smo tisti, ki bomo opravljali orwellovsko samouničenje, zato moramo biti vedno potezo pred ostalimi. Sploh pa, le kdo bi še častno služil državi, ko pa je vse en velik trg, kjer se vse kupuje in prodaja? Don Kihot?«

Po sladici srebava ekspreso oziroma kapučino. Naposled si le dovolim malodušno povprašati:

»Če te prav razujem, je moj položaj brezizhoden in moja usoda zapečateni?«

»Hm, ne zavidam ti ...«

»Ali je potem dokončno po meni?« ga prekinem.

»Ni nujno. Če me boš poslušal in naredil vse tako, kot ti bom velel, ne boš še tako kmalu ril po krtovi deželi in boš še naprej nosil glavo na ramenih. Vendar, ne rečem, da ti bo lahko.«

»In kaj moram narediti?«

»Odpotovati moraš.«

»Kam?«

»V Brazilijo.«

»Kdaj?«

Giovanni seže v notranji žep suknjiča in iz njega potegne letalsko vozovnico:

»Takoj, to pomeni še nocoj!«

Brez besed zrem v snop lističev papirja, vezan v živobarvni kartonski ovitek, pred seboj. Za trenutek se me loti malodušje: »Kdo pa sem jaz? Navadna uboga para. Kaj pa koga briga, če jaz živim? Moje obstajanje ne bo ničesar spremenilo.«

»Hm, ... in če odklonim in ne grem?«

Giovanni me prebode z ledenim pogledom in hladno-

krvno z mirnim glasom nadaljuje:

»Potem ti ni rešitve. Ali se sploh zavedaš, koliko sem tvegala zate? Prelomil sem prisego in zavezo k molčečnosti, prekršil nenapisan zakon. Če izvejo, da sem govoril s teboj in te posvaril, mi ni rešitve. Najprej pomorijo polovico moje žlahte, dokler me moja družina sama ne pokonča. To niso več šale. Tukaj predstavljaš preveliko nevarnost zame.«

Njegove besede v meni prebudijo samoohranitveni nagon. Pomislim: »Zakaj bi izgubil priložnost, nekaj narediti iz svojega življenja, nekaj ustvariti, karkoli? Zakaj?« Začnem hlastno prikimavati:

»Ja, jasno, seveda, razumem.«

»V Sao Paulu boš poiskal picerijo, z imenom *Pompeji*. Tam povprašaj za poslovodjo po imenu Riccardo. Reci, da te pošiljam jaz. Bo že vedel. On sicer ni naš, vendar mi dolguje uslugo. Tam boš varen. Sao Paulo ni naše področje. Tam ni naših ljudi. Picerija je sicer na robu favele in bo plačilo temu primerno skromno. Vendar se boš počasi že znašel. V tem trenutku je najpomembneje, da si živ in da si na varnem. Izgubiš se v velemestu. Tam te, kot iglo v senu, nihče ne najde. Zdaj greva k tebi domov, da vzameš dokumente in nekaj najnujnejših stvari. Potem te odpeljem na letališče.«

Sedim na klopi potniškega terminala beneškega letališča *Marco Polo*. Varnostni pregled sem že opravil. Zdaj ni več poti nazaj. Prvič v življenju začutim, kaj pomeni biti zares sam. Skozi velikanska okna opazujem širokotrupna letala, ki se kot velikanski prašiči dvigajo v nebo ter v svojih trebuhih nosijo množico ljudi, ki so jih bili prej pogoltnili, na vse konce sve-

ta. Opazujem ljudi na terminalu. Prevladujejo turisti, nekaj je tudi poslovnežev in morda, tu in tam, tudi takšna zguba kot sem jaz. Sonce počasi zaide in tudi jaz vstopim v širok trup letala. Ko letalo pospešuje po letališki stezi, je že tema. Mesec, zvezde in oblaki se vrtijo na mojih dlaneh, kakor letalo spreminja smer med vzpenjanjem. Zaprem oči. Zadovoljen sem, da sem prejel še eno priložnost odrasti v svetu, v katerem je edini vzgib organski užitek. »Le kako bi lahko bil svet drugačen?« se vprašam.

V žepu naslanjača sedeža pred menoj, kjer so običajno zataknjena plastificirana navodila za pristanek v sili ali na vodi ali kako ravnati v primeru občutnega padca zračnega tlaka v potniški kabini, sem našel poleg biltena letalskega prevoznika neko nabožno brošurico z imenom *La Fortezza*, ki jo je nekdo tam pozabil, ali, še verjetneje, tja namerno odložil. Pričnem listati po publikaciji. Pritegne me besedilo z naslovom: *Ne kupujte mačka v žaklju!* Berem:

... poglobitno vprašanje torej ostaja, česa nas je Odrešenik sploh odrešil, saj svet danes ni v ničemer bistveno boljši kot je bil, kvečjemu je le še bolj neusmiljen in krut? Že res, da je Učenik učil in svaril pred neumnostmi in posledično pogubo zaradi sprajljivosti s hudodelstvom in še zlasti, da s političnim kriminalom ne more biti nobenega kompromisarstva. Evangelij je na tem mestu jasen in nedvoumen, pot posameznikovega zveličanja vodi le preko križa. Toda, naj na tem mestu poudarim še nekoliko drugačen vidik zveličanja to je, da se mora vsak človek, ki si želi odrešenja, sploh najprej zavesti svoje nesvobode. Na primer, domača žival povržena v ujetništvo, ne more vedeti, kaj je to svoboda. Morda je ravno Orwellova Živalska farma mišljena kot prefinjena metafora

za tovrstno nesvobodo. Kakšen je torej recept? Na to vprašanje je mogoče odgovoriti le z ugibanjem. Morda je potrebno le postaviti spoznavanje resnice pred darvinistično pogojeno ugodje, ki pa se mu v nobenem primeru ni potrebno v celoti odreči. Potem se začne dogajanje, na robu psihoze. Življenje v tem primeru nenadoma postane bolj polno in zanimivejše v vsej svoji barvitosti. Resnica in svoboda sta sinonima. Začneš se zavedati nesvobode in kako je svoboda pravzaprav izmuzljiv pojem ter kako zlahka sprejmemo hudičevo roko, da nas hrani. Ni presenetljivo, da pomeni »boriti se na poti resnice« eno izmed poglavitnih premis Korana, če že ne kar glavno in temeljno vodilo. Zanimivo je, da mit ponovno vznikne v visokem srednjem veku, v času križarskih pohodov, kjer iskanje Svetega grala, ki ga dosežejo samo najsvetejši vitezi, predstavlja metaforo življenja. Ali so križarji prejeli legendo od Mohamedancev? Ne gre spregledati, da so se nekatere ločine islama bojevale na strani kristjanov. A ta teza ni posebno verjetna, kajti arturjanske legende so umeščene v čas selitve narodov, kakšnih sto let pred Mohamedovim rojstvom. Zato je Koran vendarle dokaj verodostojen dokument, ki posredno govori o zgodnjih kristjanih, kdo pravzaprav so bili. Videti je, da je takrat šlo hudo zares: od križanja, preko državljanske nepokorščine, a ob hkratnem doslednem upoštevanju postave do nasilnih vpadov ljudstev na pogorišče Rimskega imperija. Ne gre spregledati, da je takratno plemstvo pogostoma pripadalo arijanskim in gnostičnim ločinam krščanstva. Vendar so na koncu zmagali napačni. Na tem mestu je potrebno pripomniti, da je Jezus Kristus vendarle nenasilno reševal probleme, ne samo zavoljo resnice in bese, kateri za delovanje ne potrebuje fizične prisile, temveč bolj zaradi svojega boja z demoni onostranstva. Odrešitev odrešenika. Njegovi sovražniki niso bili Rimljani s Pilatom, farizeji ali saduceji s Kajfo ali Herod.

In kaj ima vse to opraviti z današnjim časom? Da ne kupujete mačka v žaklju, če vas nekdo skuša prepričati, da je merkantilizem najvišja stopnja evolucije človeške skupnosti, kar utemeljujejo z razdejanjem, ki so ga za seboj zapustile revolucije in prosuli totalitarizmi, ki so jim sledili. V tem bi se morda lahko našlo celo kakšno zrno soli, če bi bila zagotovljena enakost vseh ljudi pred zakonom, a to je lahko le pobožna utopija. Ljudje se ne zavedajo, da si utegnejo s čaščenjem Mamona, priklicati nadse Velikega brata ...

Preneham brati. Vidim, da so pod člankom na mestu podpisa natisnjene le inicialke avtorja. Zato polistam po brošurici, da preverim izdajatelja tiskovine: *Družba pričevalcev Svetega križa in Božjega groba.*

Omalovažujoče zamahnem z roko in si rečem: »Ma, kaj oni vejo.« Spustim naslonjalo za hrbet svojega letalskega sedeža in se nagnem nazaj ter skušam zadremati v sen, resničnejši od budnosti.

SLIKE Z RAZSTAVE

(Eros – Tanatos)

INTEGRAL

*Integral,
integral je vsota,
integral je vse kar šteje,
integral je preskok in prehod,
integral je razsežnost, popravek in račun,
integral so besede, sta krik in jek in zlikovcev hlepenje,
integral je temina in luč, vrnitev in ponovitev, integral, integral ...*

Višja teoretična mehanika - kako zahteven predmet! Nable, rotorji in drugi zahtevni diferencialni operatorji. Zakaj je matematičen opis tako preprostih sprememb in stanj skrajno zapleten in okoren? Zakaj? Glavo imam težko in utrujen sem. Kmalu spoznam, da ne morem več, da četudi zdaj v neskončnost sedim pred knjigo in zvezki, ne bom zaradi tega nič pametnejši. Malo odmora se mi bo zagotovo prileglo. Potem se bodo, kot po navadi, misli zbistrile in bom lažje razumel zapletene matematične formulacije, ki sem jih študiral. Tudi kakšno hladno pivo bi se prileglo. Toda ne smem piti. Če bom toliko pil, kot imam navado, kmalu ne bom več zmožgal študirati. Posežem po mobilnem telefonu. Kličem svoje dekle, Suzano. Zvoni, ... zvoni dolgo časa. Neznosen elektronski zven se mi zajeda v možgane in misel, ali bolje rečeno vprašanje, 'ali se bo oglasila,' se igraje prepleta z mojimi živci. Naposled se le oglasi:

»Živijo.«

Njen glas je nekoliko naveličano nejevoljen.

»Živijo,« odvrnem. »Draga, zares te pogrešam, ali bi se lahko danes dobila?«

Tišina. Nekaj neskončno dolgih, grenkih trenutkov tišine.

»Veš, da moram študirati.«

»Daj no, le za pol ure, samo da te ponovno vidim.«

»Lahko greva na kavo,« odvrne z glasom, ki prav tako izdaja kanček zlovoljnosti.

»Kje bi se pa dobila?«

»Čez eno uro pred Narodno galerijo. Potem bom šla še k prijateljici, ki stanuje v bližini. Obljubila je, da mi bo posodila zapiske.«

»Se te že veselim, draga.«

»Čav.«

»Adijo.«

Sedem na mestni avtobus in se odpeljem proti mestnemu središču. Poleg mene sedi mladenka s slušalkami v ušesih. Niti malo se ne zmeni zame. Ura je 16.30. Mrači se. Postajališča in ulice so polne ljudi, ki se vračajo z dela. Prižigajo se mestne svetilke, vendar njihova svetloba le za malo, le za silo razsvetli spuščajoči se mrak in poznojesensko meglo. Izstopim pri pošti. Nekoliko prezgodaj sem. Iščem cvetličarno, zato se namenim po Čopovi ulici. Mimo mene gre gruča gologlavih vernikov Skupnosti za zavest Krišne. Oblečeni so v svetle tunike, oziroma sarije in obuti v bele debele volnene nogavice in sandale. Prepevajo ob spremljavi melodije iz harmonija svojo prepoznavno mantro:

*»... hare Krišna hare Krišna
Krišna Krišna hare hare
hare Rama hare Rama
Rama Rama hare hare ...«*

V ušesih mi odzvanjanja zvončkljanje drobnih činel v taktu napeva mantr. Grem proti pasaži, prehodu med Čopovo in Nazorjevo. Zvončkljanje in harmonija napeva se oddaljujeta. V bližnji cvetličarni kupim šopek vrtnic. Skozi meglico k meni pristopi mična mladenka in mi v roke potisne letak:

***KITAJSKA RESTAVRACIJA »PREPOVEDANO
MESTO« ...***

... Obiščite nas! ...

*... Uporabljamo pristne tradicionalne začimbe daljnega
vzhoda ...«*

Zmečkam ga in ga vržem v najbližji smetnjak. Grem skozi pasažo mimo gledališča in se po Nazorjevi ulici napotim proti Narodni galeriji.

Stojim pred vhodom v galerijo in čakam. Minute minevajo počasi in se kot vlečeno testo raztezajo v neskončnost. Mrzlično pogledujem na uro in v žepu vročično gladim mobilni telefon. Dlani se mi znojijo. »Morala bi že priti,« pomislim. Zamika me, da bi jo poklical, a mi moški ponos tega ne dovoli. »Bo že prišla, če ne, pa že ne bom poslušal neumnih izgovorov,« si dajem poguma. Žeja me. Zaman čakam že pol ure, in

ko se končno namenim oditi, se v zadnjem hipu premislim: »Ne, ne grem na pivo, saj nisem Pavlov pes. Zakaj pa si ne bi raje ogledal slik v Narodni galeriji?« V Narodni galeriji sem bil do sedaj samo enkrat in še to s šolo. Vstopim skozi vrata v novo vhodno avlo. Stopim do pulta, kjer prodajajo vstopnice, še prej pa bežno prelistam nekaj knjig in brošur, ki so naprodaj zložene na policah, ki so postavljene pred prodajnim pultom. Odštejem bankovec. Prodajalka mi poda vstopnico in mi vrne nekaj kovancev. Prikupna mlada hostesa me uslužno pospremi do garderobe, kjer odložim plašč. Dodeli mi ključ od kasete, kamor odložim svojo torbo. Šele takrat se zavem, da imam v rokah šopek vrtnic. Že sem ga hotel spraviti v kaseto, a si v zadnjem hipu premislim. Izročim ga hostesi:

»Za prijaznost,« ji rečem in se s skrajnim naporom skušam vedro nasmehni.

Hostesa sprva ne skriva presenečanja. Vrne mi prešeren nasmeh, a se ji po nekaj trenutkih obraz resnobno zmrači. Sočutno me premeri in mi naposled mirno odvrne:

»Hvala, hvala. Zelo sem vesela, katerikoli je bilo to že namenjeno.«

Po stopnicah se povzpnem v prvo nadstropje. Pred menoj se odpirajo pogledi na mojstrovine Ažbeta, Vesela, Kobilce, Jame, Sternena, Jakopiča in drugih. »Kako so lepe,« pomislim, »reprodukcije so lahko le blede senca.« Postojim pred Petkovškovo sliko »*Doma*.« Naslikana podoba družine, sedeče za mizo, je preveta s tišino. Morda zaradi odsotnosti očeta, ki ga ni na sliki. Nekateri baje prepoznavajo njegovo silhueto v podobi ženine rute. Na levi strani slike je

upodobljeno ogledalo, v katerem je zrcalna podoba praznega stropnega kota kmečke izbe, pretanjen oris praznine oziroma trirazsežnega prostora. Pod ogledalom pa je nameščeno motovilo za navijanje in odvijanje preje, simbol minevanja časa. Genialno. Slika kot alegorija, oziroma prispodoba življenja, rezina nekega dogajanja, zamrznjenega v času. Dve večji prostorski razsežnosti, v katerih sta določeni višina in širina slike in ena čisto majhna, skorajda infinitezimalno tenka dimenzija, katero ponazarja debelina platna, a je v njo nakazana umetniško upodobljena navidezna globina, kar je morda najpomembneje. Ne morem se otresti občutka, da so stari Egipčani vedeli. Zgradili so mogočne piramide in templje ter izklesali veličastne kipe. Le zakaj so potem njihove slikarije ali hieroglifi tako neverjetno ploščati? Obstaja najmanj še ena prostorska razsežnost in vsaj še ena časovna razsežnost, ali pa morda kar N dodatnih prostorskih in časovnih dimenzij.

Napotim se dalje. Še naprej si ogledujem slike, toda kmalu ugotovim, da si ne morem več zbrano ogledovati zbirke, kajti informacij je enostavno preveč, da bi jih lahko v tako kratkem času vsrkali moja zavest in podzavest. Mojo pozornost pritegne slika, ki prikazuje Svetega Jurija v boju z zmajem. *Hans Georg Geiger a Geigerfeld*, preberem napis, ki navaja avtorja slike. Sveti Jurij, Jezus, Horus, Oziris ... Simbol reda in zmaj, ki pooseblja nered, kaos. Repozicija, propad, ljubezen, nov začetek ... in Seth ... »padam na kolena pred tvoje mračno obličje in živalsko podobo.« A slutim, vidim, da tudi Horove sokolje oči motrijo obist moje duše. Sunkovito začnem odkimavati z glavo, da

bi se otresel zločestih misli. Obrnem se in odidem. Ne želim več gledati slik. Zato zapustim galerijo.

Odpravim se proti bližnji pivnici. Naročim si pivo. S prsti otiram roso s steklenega vrčka. Naredim požirek. Hladna, prijetno rezka tekočina mi spolzi po grlu. Opazujem ljudi v pivnici. V misli se mi prikliče programski problem v strojnem jeziku, katerega že dalj časa ne zmorem rešiti:

```
00100011110011
00101010010011
11100001001001
00100100100100
100100101010110
```

»Ta algoritem bo zaciklal. Vedno zacikla. Nerešljivo.«
Preneham se ukvarjati s problemom. Ponovno se mi pojavijo prisilne ali vsiljene misli, ne vem: »Sveti Jurij, Jezus, Horus, Oziris ... podatki ... besede ... v začetku je bil podatek ... in podatek je bil pri Bogu ...«
Na spletu sem prebral, da so prisilne misli posledica obsesivno-kompulzivne motnje, vsiljene misli pa nastanejo zaradi psihotične motnje, kdo bi vedel. Možgani niso samo strojni procesor za obdelavo podatkov ampak tudi čutilo. Pomislim nanjo. Kadar pride ona, je prijetno. Ljubiva se. Občutki so nezemeljski. Spreminja svojo podobo in se poigrava z menoj, kar me črviči in zaradi česar sem globoko v sebi nejevoljen. Toda vedno, potem ko se razblini v nič, mi zapusti kakšen priboljšek, navadno je to rešitev katerega izmed problemov, ki sem si jih dalj časa krčevito prizadeval rešiti. A ko pridejo oni, je povsem drugače. Preden

pridejo, praviloma popadajo predmeti na tla, kot bi jih nekakšen val nevidne sile pometel iz njihovih ravnovesnih leg na policah. Prvikrat sem se tega zelo prestrašil. Mnogo bolj kot tistikrat, ko se je pred menoj, med sprehodom po gozdni cesti, iz nič pojavilo nekaj, čemur bi lahko poenostavljeno rekli vesoljska ladja. Spreminjalo je obliko in barve ter izvedlo nekaj fizikalno povsem nemogočih manevrov, kot so zavoji pod pravim kotom ali ustavljanje na mestu, dokler ni na lepem izpuhtelo v nič. Ko pridejo oni, me stresajo in črno-magijsko prebadajo. Ozrem se k sosednji mizi, kjer točajka postreže starejšemu, pivsko zajetnemu gostu pečeno piško skupaj z vrčkom piva. »Najmanj kar lahko storijo je, da me spečejo kot piščanca v mikrovalovni pečici, saj sem vendar navaden ploskovec,« pomislim. Najhuje od vsega pa je trpko spoznanje, da me prehitujejo po času in mi pečatijo usodo. Tudi vsota mojega življenja je ploščata. Vzročnost se lomi. Nemogoče se je skriti ali še slabše, brezglavo bežati. »In rešitev?« se vprašam. »Samouničenje, vsaj o tem lahko odločam.« Naredim dolg požirek piva. Začutim alkoholno omamo. Pogledam v dno napol praznega vrčka. »Ne, ne, nečesa drugega se moram domisliti.« Oživi moj mobilni pametni telefon. Zvoni. Na prikazovalniku se pojavi Suzanina fotografija:

»Živijo.«

»Živijo, Suzana.«

»Pa ne da zopet popivaš?«

Suzana je zagotovo morala skozi telefon slišati gostilniški rumel in žvenket kozarcev, jedilnega pribora in posodja.

»Samo eno pivo sem si privoščil,« odgovorim.

»Saj to ne more biti res. Uničil se boš! Paranoidne

blodnje imaš! Slišiš? Ali si se že naročil pri psihiatru?»
»Ne še,« odvrnem tiho, skorajda osramočeno.

»Spravi se že vendar k psihiatru. Dokler ne obiščeš psihiatra, da vidi in razčisti, kaj je na stvari, se ne vračaj več k meni!«

Tišina. Pogledam prikazovalnik na telefonu, kjer se je izpisalo: »Klic prekinjen.«

Do dna, na dušek, izpijem preostanek piva. Plačam ob točilnem pultu in se odpravim na ulico. Grem do križišča Slovenske in Šubičeve, kjer se na ogromnem reklamnem zaslonu predvajajo oglasi in izmenjaje prikazuje točen čas in temperatura ozračja. Za trenutek postojim in zrem v reklamo na zaslonu:

**POMAGAJ SI S SPLETOM IN BOG TI BO
POMAGAL (!)**

Spletne rešitve

vozelj[pika]com

Napotim se naprej skozi večerne meglice, proti Tivoliju. Nasproti mi privrši nuna. Kljub temu da je večer in je na ob tej uri ulici še precej ljudi, ni mogoče, da je ne bi opazil. Kmalu stopam mimo kipa, postavljenega v spomin na Edvarda Kocbeka, na začetku Tivolija. Zaslišim zavijajoči jek šakala in v misli se mi prikrade podoba Anubisa, egipčanskega božanstva s šakaljo glavo, zavetnika mrtvih. Stopim med železniške tire in čakam luči.

ČAS

*Čas tik tak,
brez tebe ne zaniha vzrok
čas urok, tik tak,
čas učinek nam da
čas tik tak
v ocean nereda se podam
čas tik tak,
si rabelj, rakev, krst.*

DOBRA KARTA

Odprejo se vrata. Skoznja vstopi medicinska sestra. Z odločnimi koraki se nameni proti oknu. Na temenu glave, nad bujnimi svetlimi kodrastimi lasmi, nosi majhno umetelno oglato zloženo belo bolniško čepico, kakršne nosijo medicinske sestre. S sunkovitim potegom potegne vrvico na spodnjem delu bele zavese, ki se v trenutku dvigne in se zviije v rolo nad zgornjim robom okna. Dnevna svetloba preplavi sobo in v hipu razblini somrak zatemnjene sobe. Na stežaj odpre okno, in po nekaj trenutkih začutim v nosnicah vonj poznopomladanskega jutra, duh po cveticah in po sveže pokošeni travi.

»Dobro jutro! Kako smo danes? Danes je prav poseben dan,« me ogovori in me od nog do glave premeri z vedrim pogledom, a za poklicno narejenim nasmeškom začutim sočut in pomilovanje.

»Dobro vas je zadelo. Toda ne skrbite, saj vam bo zagotovo kmalu bolje.«

Nekaj trenutkov še postane ob moji postelji in nato z enako mero odločnosti, kot je vstopila, zapusti sobo in zapahne vrata za seboj.

Ne vem, koliko časa je minilo. Za medicinsko sestro vstopi belo opravljena mlada bolnišnična strežnica. Kadar je človek sam in negiben, lahko le s težavo opredeli minevanje časa. Brez besed mi zamenja plenico in me očedi in obrije. Komajda mi nameni kakšen pogled. Preden s strežniškim vozičkom zapusti sobo, si umije roke. A vodovodne pipe ne zategne dovolj,

tako da voda še naprej komaj slišno kaplja iz pipe. Zrem v prazno belo steno pred seboj in še naprej poslušam kapljanje vode v umivalniku.

Zven kapljanja vode prekine dežurni zdravnik, plešast moški srednjih let, svetle polti. Stopi ob vznožje moje postelje. Dvigne kovinsko tablico, na kateri je pripet moj bolniški list, ki je obešena ob mojih nogah na belo pobarvani kovinski okvir stranice moje postelje. Zaskrbljeno zre vanj. Njegov obraz je bled. Hočem mu reči, naj zapre vodo, a razen naprezanja ne čutim in ne zmorem ničesar.

»Lahko ste srečni, da ste preživeli. Sčasoma vam bo zagotovo bolje,« reče zdravnik in si samozavestno prikima.

»Vraga, ne more biti bolje,« pomislim, »čas je počasen, a okruten sovražnik. Moralo se je enkrat zgoditi in me zadeti.«

Zdravnik se obrne in nameni proti vratom. Skušam zakričati za njim, naj vendar zapre vodo, a ponovno razen naprezanja ne zmorem ničesar.

Zopet sem sam in voda kaplja. Poizkušam se spomniti kateri je današnji datum: drugi junij tisoč devetsto triinpetdeset.

Voda še vedno kaplja v umivalnik. K sreči me ponovno obišče ena izmed bolnišničnih strežnic. Kot malega otroka me nahrani na žlico in odžeja s čajem. Hrana je brezokusna, oziroma ima tisti vonj, ki je značilen za vse bolnišnične kuhinje. Tudi ona je tiho, medtem ko mi daje hrano. Na koncu mi obriše usta in tiho brez besed zapusti sobo. Tudi njej hočem veleti, naj zapre pipo, a ko se znova zavem svoje nemoči, si v zadnjem

hipu premislim. Voda še vedno kaplja v umivalnik. Potem me obiščejo domači: žena, hči in vnuk. Ne razveselim se jih. Zaradi svoje nemoči se čutim osramočenega. Ni mi všeč, da me vidijo v takšnem stanju. A zagotovo morajo misliti, da me bo njihov obisk razvedril in mi vlil ponovnega upanja. Vidim njihove zaskrbljene obraze. Govorijo glasno, še posebej takrat, kadar mi hočejo kaj reči. Toda jaz jih dobro in razločno slišim. Edino, kar lahko storim je, da v znak pritrjevanja, če me že kaj vprašajo, s kazalcem potapkam na odejo, s katero sem pokrit. Kratkohlačni vnuk se ne meni dosti zame. Nekaj časa teka z modelom Spitfire-ja po sobi in oponaša zvok letalskega motorja. Preden me je zadela kap, sem mu moral ure in ure pripovedovati o mojih pilotskih dogodivščinah. V tistem trenutku odtavam med spomine na adventni čas v letu 1917, ko sem za las ušel smrti, med služenjem na fronti Velike vojne.

Spominjam se večera, ko smo po večerji v pilotski kantini igrali partijo kart. Mične hostese v uniformah, ki so nam stregle, kljub vojnemu času niso izgubile svojega šarma. Izvidniki nismo veljali za elito, v katero so spadali piloti lovskih letal. Ti so bili izurjeni, da ubijajo in da so ubiti za kralja in domovino. Mi pa smo bili izurjeni samo, da enkrat umremo, prav tako za kralja in domovino. A še vedno smo bili na boljšem kot tisti, ki so prezebali v blatnih rovih, sem razmišljal. Spominjam se, da sem tiste noči veliko sanjal. Sanjal sem ravnatelja konjeniške šole, kako rohni, da konjenica ni več potrebna, in v sanjah sem se znašel do kolen v flandrijskem blatu. Iz rova streljam z mitraljezom in s svinčenimi krogli bijem po sovražniku.

Spominjam se naslednjega dopoldneva. Po jutranjem čaju nama je polkovnik dajal napotke za izvidniško akcijo, v katero se podajava:

»Na vzhodni fronti vlada premirje,« je dejal poveljnik, »in vsakemu norcu je zdaj že jasno, da je samo vprašanje časa, kdaj se bo nad nas zgrnila velika ofenziva in se bo razdivjala silovita bitka. Zato bosta v današnji izvidniški misiji oprezala za morebitnimi novimi položaji dolgometnega topništva in opazovala železniška križišča, promet na cestah in poskušala zaznati vsako malenkost, ki bi morebiti kazala na dovažanje okrepitev.«

»Razumem,« sva v en glas pritrdila. Nisva se po vojaško zadržala, kot je veleval vojaški dril. Ta ni bil v navedi za može v prvih bojnih vrstah. Zapovedan pa je bil v zaledju, nekaj milj za nami. Poveljnik naju je še prijateljsko potrepljal po rami in nama zaželel vso srečo.

Urno sva se podvizala do najinega dobrega starega, a zanesljivega dvokrilnega Armstronga. Pred kratkim so nama ga bili pobarvali, zgoraj umazano rjavozeleno in od spodaj sinje modro. Tako naj bi naju sovražnik težje opazil. Piloti smo čutili, da se je s to spremembo k nam priplazil vonj in zadah iz pehotnih rovov. Sovražni piloti iz lovske eskadrilje Letečega cirkusa, ki so sejali strah in trepet med zavezniškimi piloti so, v znak protesta, dali prebarvati svoja letala z živopisnimi barvami. Po drugi strani je ta sprememba v psihološkem smislu porazno delovala na novince med zavezniškimi piloti. Ob srečanju z lovskimi letali Letečega cirkusa so se pogostoma brezglavo spustili v beg, in takšna panika je praviloma zapečatila njihovo usodo. Moj izvidnik Joey, je takoj zatem, ko so nama prebarvali letalo, na zadnji del letalskega trupa, tik

ob repu, poleg rdeče-belo-modrega znaka kraljevskega letalstva, naslikal tarot karto obešenca, ki za pete obešen visi z drevesne veje. Vsaj nekaj osebnega, kar naju bi ločevalo od drugih pilotov v enako uniformno prebarvanih letalih. Ko sem ga povprašal, zakaj nama je namenil tako morbidno sliko, mi je odvrnil:

»To je pravzaprav dobra karta. Pa saj midva gledava na svet od zgoraj.«

Joey je bil v civilu slikar in zato me ni presenečalo, da so ga dodelili v letalstvo za izvidnika. Vešč je bil s fotografsko kamero in, kot se to spodobi in pričakuje za slikarja, je znal dobro, pronicljivo trezno opazovati.

Nebo je bilo tisti dan jekleno sive barve in visoka oblačnost ni obetala ničesar dobrega. Splezala sva v letalo. Dodal sem plin in stari Armstrong je gromko zabrnel. Letalo se je treslo in poskakovalo po travnati vzletni stezi, dokler se nisva počasi odlepila od tal in se začela dvigati nad flandrijske ravnice. Pod nama se je razprostiral rjavo-zelen mozaik njiv in travnikov. Kmalu sva preletela tudi črto. Frontno črto, črto uničenja, blata, življenja in hkrati mejo sto tisočernih smrti, ki se je vila na stotine, tisoče milj in za njo labirinte oskrbovalnih rovov in seveda neštete kotanje, ki so jih bile izkopale granate. Letela sva in oprezala za morebitnimi premiki. A na bojišču je bilo težko prepoznati neobičajne spremembe. Vse je bilo videti enako, tone železja in betona, ter seveda ljudi, vkopane vojake obtežene s svojimi usodami. Mnogo lažje je bilo spoznati spremembe v zaledju, kjer je bilo navidez vse spokojno in idilično, do koder so postajale kotanje težkih topovskih izstrelkov vse redkeje posejane ali pa jih sploh ni bilo več.

Toda tisti dan sva imela smolo. Kaj kmalu sva zagledala živopisno prebarvano letalo, ki je nedvoumno pripadalo eskadrilji zloglasnega Letečega cirkusa. Zavil sem nazaj proti frontni črti in se silovito spustil v strmoglavo let. Sovražni lovec nama je kot divja sestradana zver neusmiljeno sledil. Ko sem izravnal letalo, sem od sredobežne sile skorajda omedlel. Sovražno letalo je bilo mnogo hitrejše in kmalu se nama je čisto približalo. Samo čakal sem, kdaj se bo po nama usul dež težkih strojničnih krogel. Dvigniti se nisem mogel več, saj je bilo znano, da se sovražni trokrilci silovito vzpenjajo, mnogo hitreje kot najin stari dobri Armstrong. Že sem hotel letalo usmeriti proti lažni, mamljivi varnosti domačega zaledja, a sem se zadnji trenutek pred tako nespametno odločitvijo premislil. Bežno sem si v zavest priklical spomin na sanje, ki sem jih bil sanjal tiste noči, in letalo usmeril nad frontno linijo in ji sledil. Zavijal sem levo in desno kakor je tekla frontna črta, sem ter tja. Trokrilni Fokker naju je obletaval iz vseh strani. Začel je streljati in zadrdrala je tudi težka Joeyeva strojnica za menoj. Kmalu sem lahko opazil, da izstrelki cefrajo delce kril najinega letala. Sovražni Fokker je streljal vse bolj natančno. Po božno sem upal, da tudi naši iz strelskih jarkov streljajo karseda natančno. Ker so si bili rovi sovražnih sil tako blizu skupaj, so zagotovo morali streljati na naju tudi iz sovražnih položajev. Še nadalje sem sledil sem ter tja frontni črti, kakor je vijugala. Izstrelki pa so še vedno deževali po najinem letalu in Joeyeva strojnica za menoj je v nekem trenutku utihnila. Vijugal sem in priganjal starega Armstronga do roba njegovih zmogljivosti. Motor je brenčeče rohnul. A trokrilec za menoj se ni dal. Imel sem občutek, da ga moji obupni

manevri vijuganja samo spodbujajo k še večji napadalnosti. Še naprej naju je obletaval, preletaval in neusmiljeno, besno streljal po naju. Že sem bil pomislil, da to mora biti zagotovo zadnji dan mojega življenja, ko je trokrilec nenadoma, brez kakršnegakoli vzroka odnehal in se oddaljil. Zavil sem proti domačemu zaledju. V daljavi, nad sovražnim zaledjem, sem lahko opazil trokrilca, ki naju je bil napadal, za katerim se je vlekla tenka dimna črta.

Pogledal sem nazaj proti Joeyu in mu z rokami pomahal in nakazal, da se bova kmalu vrnila in spustila na domače letališče. Toda Joey mi ni odzdravil. Videti je bil zlovešče negiben. Spustil sem se na domačo travnato letališko stezo. Letalo se je streslo. V mislih sem začutil odrešujoče olajšanje. Motor starega Armstronga je ob tem nekoliko pokašljajal. Ko so nama prinesli lestve, sem nemudoma skočil iz letala, medtem ko je Joey obsedel na svojem sedežu. Splezal sem do njega in ga potrepeljal po licih. A je bil popolnoma negiben. Medtem so pritekli bolničarji in Joeya izvlekli iz letala in ga položili na nosila. Bolničar mi je z izrazom osuplosti na obrazu odkimal. Pred očmi se mi je stemnilo. Nekdo izmed letališkega osebja je pritekkel do mene in me objel preko ramen.

»Že dobro,« sem mu dejal.

Namenil sem se nazaj proti najinemu staremu Armstrongu, ki je mestoma skorajda spominjal na kuhinjsko cedilo. Splezal sem po lestvi, da bi vzel razpelo, ki ga je Joey hranil poleg sedeža. Sedež je bil popolnoma okrvavljen in pred njim na tleh je ležala mlaka krvi. Vedel sem, da je bilo razpelo darilo Joeyeve matere. Zato sem razpelo kasneje po pošti poslal Joeyevi materi.

Iz spominov me predramijo moji domači z glasnim govorjenjem, dokler jih ne prekine zven Big Bena in za njim silovito stopničasto valovito pritrkavanje manjših zvonov iz številnih cerkva. Voda še naprej kaplja v umivalnik.

»Imamo suverena! Danes je kronanje,« reče moja žena. Žena in hči se vzravnata in se obrneta proti oknu. Opazim, da imata obe orošene oči. Ko zvonjenje poneha, me nahranita s svežim jabolkom. Preden odideta, me poljubita in pogladita po roki. Jaz pa hočem zakričati, prekletu naj vendarle nekdo zapre vodo. Za njimi ostane tišina, le voda še naprej kaplja v umivalnik. Kmalu bo zopet prišla bolnišnična strežnica, ki me bo nahranila s kosilom.

O AVTORJU

Marko Vitas se je rodil 23. marca 1966 v Ljubljani. Po maturi na Srednji kemijski šoli v Ljubljani se je vpisal na Fakulteto za naravoslovje in tehnologijo, kjer je leta 1990 diplomiral na Oddelku za kemijo in kemijsko tehnologijo, smer kemija. Leta 1995 je uspešno zaključil magistrski študij biokemije na Fakulteti za kemijo in kemijsko tehnologijo. Med podiplomskim izobraževanjem ga je pot zanesla tudi na strokovno izpopolnjevanje University of Sheffield, Velika Britanija. Po letu 1995 je nadaljeval s študijem in znanstveno raziskovalnim delom. Leta 1999 je uspešno ubranil doktorat znanosti s področja biokemije in molekularne biologije na Medicinski fakulteti, Univerze v Ljubljani. S sodelavci je objavil več strokovnih in poljudnih člankov doma in v tujini, ki so bili večkrat citirani. Poleg naravoslovja so njegove velike strasti književnost, filozofija in zgodovina. Do sedaj je izdal leposlovne romane *Vetrovi stepe* (2010), ki predstavlja literarizirano biografijo legendarnega kralja Atila, erotičnega trilerja *Prometheus* (2011, psevdonim Živko Ivančič), znanstveno fantastične distopije »2084« (2012) in zgodovinske povesti *Rimska cesta* (2016), ki obravnava dogajanje v Karnioli v času upora Ljudevita Posavskega ter zbirko kratke erotične proze *Pozna trgatev* (2013).

Žensko in moško načelo sta dva temeljna pola stvarstva in v tem pogledu je erotika osnovna sila, ki ju povezuje. Težnja po premestitvi, repoziciji oziroma rekombinaciji elementov je nemalokrat močnejša od nagona po samoohranitvi, ali pa je celo v nasprotju z njim, ne samo v telesnem in biološkem smislu, marveč morda tudi, ali celo predvsem, v duhovnem razumevanju človeškega bivanja. Željo in hrepenenje po erotiki izpričujeta kratka proza in poezija, zbrana v zbirki *Ledena trgatev*, ki predstavlja nadaljevanje in nadgradnjo že objavljene zbirke kratke erotične proze *Pozna trgatev*.